

ἡ Νεοδαΐα

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΕΤΟΣ 1^{ον} ΦΥΛΛΟΝ 3

«Θέλω ἡ Νεολαία νὰ δια-
πλάσῃ τὸν χαρακτῆρα της
καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὴν θελη-
ματικότητά της. Θέλω τὰ
παιδιὰ νὰ γίνουν δημιουρ-
γικὰ καὶ νὰ μάθουν ὄχι νὰ
ἀπολαμβάνουν τὴ ζωὴ ἀργὰ
καὶ ἀδρανῆ, ἀλλὰ νὰ ἀγω-
νίζονται καὶ νὰ δημιουρ-
γοῦν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Δὲν εἰσθε χρήσιμοι μόνον
διὰ τὸ μέλλον. Δὲν εἰσθε μό-
νον μέλλον εἰσθε καὶ παρόν.
Τὸ σημερινὸν Ἔθνος δὲν
ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἀν-
θρώπους ἡλικιωμένους. Ἐχει
ἀνάγκη νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον
τῆς ζωῆς, νὰ βλέπῃ τὴ φλόγα
ἡ ὁποία θὰ τοῦ θερμαίνῃ
τὰ στήθη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!

«ΠΑΤΡΙΣ μας εἶναι ἡ ΕΛΛΑΣ. Δὲν ἠμπορεῖτε
νὰ εἰσθε ΤΙΠΟΤΕ ἌΛΛΟ παρὰ ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ εἰς ΟΛΗΝ σας τὴν ΖΩΗΝ. Ἡ
ΕΛΛΑΣ εἶναι ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΝΑ ΟΛΩΝ μας.
ΕΙΣΘΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ τῆς, τὸ αἷμα
τῆς εἶναι μέσα εἰς τὰς ΦΛΕΒΑΣ σας, ἡ ΨΥΧΗ
τῆς εἶναι μέσα στὴν ΨΥΧΗ σας. ΣΕΙΣ οἱ
ΙΔΙΟΙ, ΑΓΟΡΙΑ καὶ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΕΙΣΘΕ ἡ ΕΛ-
ΛΑΣ. ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ τὴν ΕΛΛΑΔΑ ΑΓΑ-
ΠΑΤΕ τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Πρὸ πάντων θέλω νὰ δια-
πλασθοῦν ρωμαλέα τὰ σώ-
ματα ὅλων σας. Δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ φτιάσετε οἰκογέ-
νεια μὲ σώματα καχεκτικὰ
καὶ ἀρρωστημένα. Μὴ λη-
σμονεῖτε ποτὲ ὅτι τὸ ἰδεῶ-
δες τῆς φυλῆς μας ἦτο ὄχι
μόνον νὰ παράγῃ μεγάλα
πνεύματα, ἀλλὰ ωραῖα καὶ
δυνατὰ σώματα. Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Σὰς καλῶ καὶ ἐγὼ τώρα εἰς
μῖαν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ
ιδίου τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ
ζητῶ ἀπὸ σᾶς, Νέοι καὶ Νέαι
τῆς Ἑλλάδος, ν' ἀλλάξετε
νοοτροπίαν».

«Νεότης Ἑλληνικὴ κράτα τὸ
νερό σου καθαρὸ καὶ ἀγνό
γιὰ νὰ μὴ γίνῃς νὰ τὸ ξα-
ναύρῃς ὅταν τὸ χρειασθῇς
στὸ μέλλον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝ/ΤΟΣ
Καραγεώργη 4

Ἡ Ὑπερτάτη Ἐκδήλωσις τῆς Ἐλευθερίας

Ἐλευθερία κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, σημαίνει τὴν ἔλλειψιν παντὸς περιορισμοῦ εἰς πᾶσαν δρᾶσιν. Οἱ περιορισμοὶ δύνανται νὰ εἶναι εἴτε ἐξωτερικοὶ ὕλικοί, εἴτε ἐσωτερικοὶ ψυχολογικοί. Δι' αὐτῶν ἐξαναγκάζεται ὁ ἄνθρωπος εἰς ὠρισμένην διαγωγὴν καὶ συμπεριφορὰν.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας περὶ τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, κατεδείξαμεν: "Ὅτι ἄνθρωπος θεωρούμενος ἐκτὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος δὲν δύναται νὰ νοηθῇ.

"Ὅπως δὲ δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τοιοῦτοτρόπως δὲν δύναται ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος λογικῶς νὰ νοηθῇ ἄνθρωπος ἐλεύθερος πρὸς πᾶσαν δρᾶσιν, διότι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀχαλινώτου ἐλευθερίας θὰ κατεστρέφετο ἡ κοινωνικὴ ζωή.

Διὰ τὴν πραγματοποιήσιν ὁμαλῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὅφ' ἦν καὶ μόνον δύνανται νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι, ὑποβάλλονται τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἄτομα εἰς μυρίους περιορισμοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς.

Συνεπῶς, ἐλευθερία ὑπὸ τὴν ἐτυμολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως οὐσιαστικῶς δὲν ὑφίσταται ὡς θεσμὸς κοινωνικός. Πᾶν ἔθιμον, νόμος ἢ καὶ ἀπλοὺς κανὼν ἐθιμοτυπίας ἐπιβάλλει περιορισμούς, διὰ τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται ἡ ὁμαλότης τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ δι' αὐτῆς ἡ εὐτυχία καὶ προαγωγή τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ ἀνάγκη ὅπως ὑποκλιθῶμεν πρὸ τῶν δικαίων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ δεχθῶμεν ὅπως περιορισθῇ ἡ ἐλευθερία ἐνεργείας μας ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος ἡμῶν ὅπως διατηρήσωμεν ὁμαλὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ὡς ἄνθρωποι.

Παρέπεται συνεπῶς ὡς ἀναγκαῖον συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐν τῇ πολιτικῇ ἐννοίᾳ συνίσταται εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ συμμόρφωσιν πρὸς τοὺς νόμους, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς

Κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει καὶ ζῇ.

Δὲν ἔχει ὅθεν ἀρνητικὸν περιεχόμενον ἡ Ἐλευθερία, οἷον κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐν ἀρχῇ ἐξεθέσαμεν. Ἐχει τὸ ἀνωτέρω θετικὸν περιεχόμενον καὶ συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ ἀτόμου ὡς μέλους τῆς κοινωνίας, διότι τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν. Εἶναι θεσμὸς καὶ αὐτὴ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ λογικότης.

Ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν καλυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ καλυτέρα ὁμῶς ἀνάπτυξις τοῦ ἑαυτοῦ μας δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνίας, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ζῶμεν.

Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου ἀποτελεῖ ἀπλὴν ἔκφρασιν τῆς κοινωνικῆς ὁργανώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον προοδεύει καὶ εὐτυχεῖ, καθ' ὃ μέτρον πραγματοποιεῖται ἡ πρόοδος καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ συνόλου, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ κύτταρον. Ὅσον περισσότερον τὸ σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὸ ἄτομον, καθίσταται μέγα καὶ ἰσχυρόν, τόσο περισσότερον καὶ τὸ ἄτομον ἀποβαίνει μέγα καὶ ἰσχυρόν. Ὅσο συνεπῶς καλύτερα καὶ πληρέστερα τὸ ἄτομον ἐξυπηρετεῖ τὸ σύνολον, τόσο καλύτερα ἐκφράζεται τὸ ἴδιον καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελεῖ ἔλλειψιν ἐξαναγκασμοῦ, ἐκφράζεται οὐσιαστικῶς διὰ τῆς ἐξαρτήσεως ἐκ λογικοῦ συστήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνωτέρα ἔκφρασις εὐρίσκεται εἰς τὴν Κρατικὴν δύναμιν. Ἀποτελεῖ οἰκιοθελὴ καὶ θετικὸν καθορισμὸν τῆς βουλήσεως, ἡ ὁποία εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ τὸν λογικὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἡ Κρατικὴ ἐξουσία. Ἡ βούλησις αὕτη δίδει ἔννοιαν ἐνιαίαν εἰς τὸ χάος τῶν ἰδιαιτέρων σκοπῶν ἐκάστου ἀτόμου προσαρμοζομένη πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους βούλησιν καὶ ὑποτασσομένη εἰς αὐτήν. Ἡ γενικὴ τοῦ Κράτους βούλησις

Σπαρτιατική 'Οργάνωσις καὶ 'Αγωγή τῶν Νέων

«Ἐξ ὧν τῶν ἀρχαίων προτύπων καὶ ἀρχαίων ἰδεωδῶν ἐνόμισα καὶ νομίζω καὶ πιστεύω ὅτι τὰ καλύτερα ἦσαν τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἐνέπνεον τὴν ἀρχαίαν πατρίδα σας, τὴν Σπάρτην.

» Ἐνόμισα καὶ νομίζω καὶ πιστεύω, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους, τοὺς ὁποίους διατρέχουμεν, χρόνους κινδύνων, χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους ἀπεφασίσασμεν νὰ χαρίσωμεν καὶ τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν ὀλικὴν μας εὐημερίαν καὶ τὰ πάντα καὶ τὴν εὐτυχίαν μας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, διότι ἀνευ τοιούτων ἀποφάσεων δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ συντηρηθῇ ἡ Ἑλλάς, ἐνόμισα ὅτι τὸ καταλληλότερον ἀρχαίον πρότυπον, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ ἡ Ἑλλάς πρὸς τὰ ἰδεώδη αὐτὰ ἦτο ἡ ἀρχαία Σπάρτη».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ δύναμις, ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Σπάρτης, ὅπως μᾶς παρεδόθη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, δὲν ὀφείλεται εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νέων, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσαγάγει καὶ ἐπιβάλλῃ ἡ νομο-

Ἐφεβοὶ Σπάρτης γυμναζόμενοι ὑπὸ τοῦ παιδονόμου.

θεσία τοῦ Λυκούργου, τοῦ μεγάλου νομοθέτου τῆς Σπάρτης.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Σπαρτιατικοῦ πολιτισμοῦ, διότι τοῦτο δὲν εἶναι θέμα τῆς παρούσης συντόμου ἐξιστορήσεως, ἡ ὁποία ἔχει πληροφοριακὸν ἀπλῶς χαρακτήρα, νομίζομεν ὅτι θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν παρεθέταμεν ἀπόσπασμα τῶν ὧν περὶ Λυκούργου καὶ τῆς Νομοθεσίας του, ἡ ὁποία εἶχεν εἰσαγάγει καὶ τὴν ἀγωγὴν τῶν νέων, γράφει ὁ Πλούταρχος εἰς τοὺς Παράλληλους Βίους:

Ὁ σκοπός, γράφει ὁ Πλούταρχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβλεπεν ὁ Λυκούργος διὰ τῆς νομοθεσίας του, τὴν ὁποίαν

κατέλιπεν εἰς τὴν Σπάρτην, ἦτο ὅπως «οἱ πολῖται ἐλευθέριοι καὶ αὐτάρκεις γινόμενοι καὶ σωφρονούντες ἐπὶ πλείστον χρόνον διατελῶσι», διότι ἐνόμιζε «ἐνὸς ἀνδρὸς βίῃ καὶ πόλεως ὅλης εὐδαιμονίαν ἀπ' ἀρετῆς ἐγγίνεσθαι καὶ ὁμονοίας τῆς πρὸς ἑαυτὴν».

Τὴν Λυκούργειον Νομοθεσίαν καὶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Διογένης καὶ ὁ Ζήνων καὶ ὅλοι ὅσοι κατέλιπον συγγράμματα περὶ πολιτείας, ἔλαβον ὡς πρότυπον, καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπαινοῦνται. Ὁ Λυκούργος ὅμως ἀμίμητον ἔργον ὀργανώσας πολιτείαν καὶ διαφεύσας ὅλους ὅσοι εἶχον ἐσφαλμένην ἀντίληψιν ὅτι δὲν ἦτο σοφός, ἀπέδειξε διὰ τῆς τοιαύτης ὀργανώσεως τῆς πολιτείας, ὁλόκληρον τὴν πόλιν φιλοσοφοῦσαν καὶ εὐλόγως ὑπερέβη κατὰ τὴν δόξαν ὅλους ὅσοι αἰετοῦ εἶχον πολιτευθῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ἐλάχιστα τιμαὶ ἐξ ὧν προσηκούσιν εἰς τὸν Λυκούργον ἀπονέμονται, καὶ τοὶ αἱ ἀπονέμονται εἶναι μέγιστα, διότι καὶ ἱερὸν ἔχουν στήσσει καὶ ὡς εἰς θεὸν θύουσιν αὐτὸν κατ' ἔτος.

Ὅταν τοιαύτη μαρτυρία περὶ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Νομοθεσίας του ὑπάρχει, θεωροῦμεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἄσκοπον πᾶσαν συζήτησιν.

Ἡ διὰ τῆς Νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου εἰσαχθεῖσα μέριμνα καὶ φροντίς τῆς πολιτείας ἤρχιζε ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῶν νέων, ἀν μὴ καὶ πρότερον, διὰ τῶν περὶ τῆς εὐτεκνίας μέτρων. Κατὰ τὴν γέννησιν τὰ ἄρρενα τέκνα ἐζητάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ ἂν δὲν ἦσαν ἀρτιμελῆ καὶ εὐρώστα ἐξετίθεντο εἰς τοὺς ἀποθέτας.

Ἐὰν εὐρίσκοντο ἀρτιμελῆ ἐνεγράφοιτο εἰς εἰδικοὺς καταλόγους.

Διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς πολίτης Σπαρτιάτης τις δὲν

πρέπει νὰ εἶναι ἡ βαθυτέρα θέλησίς μας, τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἡ βούλησις δὲ αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὕτη εἰς ἕκαστον μέλος τῆς Κοινωνίας. Ἡ ἐλευθερία ἐκάστου ἀτόμου εἶναι συνέπεια τῆς ἐλευθερίας τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ ταύτης. Εἴμεθα συνεπῶς ἐλεύθεροι ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἡ ὁποία μᾶς δίδει τὸν λόγον ὑπάρξεώς μας.

Ἡ βούλησις ὅθεν ἐκάστου ἀτόμου συγγέεται μετὰ τὴν συλλογικὴν ταύτην ὁμοιόμορφον βούλησιν, ἡ ὁποία εὐρίσκει τὴν ἀνώτεραν αὐτῆς προσωποποιήσιν εἰς τὸ Κράτος. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴν βούλησιν ἐκφράζουσαν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάθε ἕνας ἐξ ἡμῶν θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἂν τὸ πρόσκαιρον, τὸ ἄμεσον, τὸ παράλογον εἶχον ἐξοστρακισθῇ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Συνεπῶς ὅσο περισσότερο ὑποτάσσομεν τὴν βούλησίν μας εἰς τὴν τοῦ Κράτους, τόσο τελειότερον γινόμεθα ἐλεύθεροι.

Ὅταν ὑπακούομεν εἰς τὸ Κράτος, ὑπακούομεν εἰς τὸ καλύτερον καὶ τελειότερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὅσο πληρέστερον γνωρίζομεν τὸν σκοπὸν τοῦ Κράτους, τόσο καλύτερα ἀποκαλύπτονται εἰς τὸ ἄτομον καὶ οἱ ἰδικοὶ του σκοποί, οἱ ὁποῖοι ταυτίζονται μετὰ τοὺς τοῦ Κράτους.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Κράτους ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς συγχρόνου ἐπενεργείας ἀναριθμητῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὴν ὀψίστην μορφήν εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν.

Ἡ ἀληθὴς συνεπὴς ἐλευθερία, ἡ συνδυαζομένη μετὰ τὴν εὐτυχίαν, ἐκδηλοῦται πλήρως διὰ τῆς διαρκοῦς θεληματικῆς ὑποταγῆς εἰς τὸ Κράτος καὶ τοὺς σκοποὺς του καὶ ἀποτελεῖ θυσίαν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν, τῶν ἰδιαιτέρων τάσεων ἐκάστου ἀνθρώπου εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι ὑπερβαίνουν τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀτόμου καὶ οἱ ὁποῖοι σκοποὶ τοῦ Κράτους πραγματοποιοῦντο ἐξασφαλίζον τὴν πραγματοποίησιν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων σκοπῶν ἐκάστου ἀτόμου.

Αὕτη εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἐκδήλωσις τῆς Ἑλευθερίας.

Σ

Λόγοι καὶ Ὑποδήκαιο τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νεολαίαν

«Γνωρίζω ὅτι αἱ δυσχέρειαι σας εἶνε πολλαί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰς ὑπερβῆτε. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ ὑπάρχη εἰς τὸ ἐσωτερικόν σας, πού νὰ σὰς δυσκολεῖ νὰ βαδίζετε ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον πού χαράσσει τὸ Κράτος. Πρέπει νὰ βαδίζετε ὅπως θέλει αὐτό. Πρέπει νὰ ἀνυψώσωμεν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν παιδιῶν. Εἰς κάθε περίπτωσιν καὶ εἰς κάθε εὐκαιρίαν ἔχομεν Ἐθνος πλούσιον, μὲ μεγαλουργήματα πολιτικά καὶ

ἥρκει ἡ γέννησις τοῦ ἐκ γονέων Σπαρτιατῶν, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τύχη καὶ τῆς Σπαρτιατικῆς ἀγωγῆς.

Ἡ Σπαρτιατικὴ ἀγωγή ἤρχιζε ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τοῦ 30οῦ, ἦτο δὲ ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας τραχυτάτη. Ἡ ἀγωγή τῶν νέων ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους ἦτο ὑποχρεωτικὴ καὶ ἐγένετο ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ τῶν ὁργανώσεων τῶν Νέων.

Ἡ ὁργάνωσις τῶν Νέων ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο «β ο ὐ α».

Εἰς αὐτὴν κατετάσσοντο οἱ Νέοι ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν. Εἰς τὴν ὁργάνωσιν οἱ Νέοι ὑποδιαιροῦντο εἰς τρεῖς τάξεις. Ἡ πρώτη τάξις περιελάμβανε τοὺς παῖδας ἀπὸ ἡλικίας 7—18 ἐτῶν. Οὗτοι ἐκαλοῦντο μελ ε ἰ ρ α ν ε ς. Ἡ δευτέρα περιελάμβανε τοὺς ἐφήβους 18—20 ἐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο ε ἰ ρ α ν ε ς καὶ ἡ τρίτη τοὺς ἀγόντας ἡλικίαν 20—30 ἐτῶν. Οὗτοι ὑποδιαιροῦντο εἰς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους (πρωτεράνους καὶ σφαιρεῖς).

Εἰς τὰς ὁργανώσεις τῶν οἱ Νέοι ἠσκούντο εἰς τὰς ἀνδρικές ἀρετάς καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς παντὸς εἶδους κακουχίας καὶ σκληραγωγίαν, διὰ νὰ διαπλασθῇ ὁ χαρακτήρ τῶν καὶ διὰ νὰ γίνων ὑπομεισται ἀξίας.

Τὰ ἰδεώδη τῆς Σπαρτιατικῆς ἀγωγῆς ἦσαν:

Ἡ ὑγεία ἡ σωματικὴ καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀθλητικὴ.

Ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ἡ θεληματικὴ χαλύδδινος πειθαρχία.

Ὁ Λακωνισμὸς διὰ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς γλώσσης.

Ἡ διατύπωσις τούτῃσι βαθυστοχάστῶν διανοημάτων ἀνευ πολλῶν λέξεων, ἀλλὰ εἰς τῶν καταλλήλων.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους τὴν ἡλικίαν.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν.

Ἡ ἐγκράτεια ἐπὶ παντός.

Αὗται ἦσαν αἱ ἀρεταὶ τῶν Νέων Σπαρτιατῶν, οἱ ὅποιοι ὅταν ἐγίνοντο ἄνδρες καθίσταντο ἀήττητοι, διότι ἔχον πλήρη συνειδησιν τῆς ἀνωτερότητός τῶν.

Ὁ Σπαρτιάτης ποτὲ δὲν ἐδέχετο νὰ νικηθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα πού ἀνέλαμβανε.

Ἐπρωτιμοῦσε τὸν θάνατον.

Ὁ δεῦλος καὶ ἐκεῖνος πού ἐγκατέλειπε τοὺς συναγωνιστάς του, ἔπαυε νὰ θεωρῆται πολίτης Σπαρτιάτης καὶ ἐπεριφρονεῖτο ἀπὸ ὅλους. Καμμία κόρη δὲν ἐδέχετο νὰ τὸν λάβῃ ὡς σύζυγον. Ὅλοι ἀπέστρεφον τὸ πρόσωπόν τῶν αὐτοῦ καὶ ἠδύνατο νὰ τὸν ραπίσωσι ἀτιμωρητὴ καὶ οἱ παῖδες ἀκόμη.

Εὐφ ὅμως τὸσον γενναῖοι ἦσαν οἱ Σπαρτιάται καὶ εἶχον συνειδησιν τῆς ἀνωτερότητός τῶν, οἱ Νέοι ἐνώπιον τῶν μεγαλυτέρων τῶν καὶ γενικῶς εἰς τὴν κοινωνίαν ἐφέροντο μὲ μεγάλην σεμνότητα. Οὐδέποτε ὁμιλοῦν ἐάν δὲν τοὺς ἠρώτων. Ἐρωτῶμενοι δὲ ἀπὸ τῶν μετ' αὐτῶν λέξεις. Τὴν βαθύτητα τῶν σκέψεων καὶ ἐπὶ τῶν ἀσημάντων ἀκόμη, καὶ τὸν Λακωνισμὸν ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης. Οὐδέποτε ἐπρωτοῦντο τῶν μεγαλυτέρων τῶν, ἀλλὰ τοὺς ἠκολούθουν. Ἐβοήθουν πάντοτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς πάσχοντας.

Αἱ ἀρεταὶ τῶν Σπαρτιατῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεκτῶντο διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν Νέων κατὰ τὸ Σπαρτιατικὸν σύστημα, εἶνε τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνουν οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἀρετάς ταύτης ἐπιδιώκει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Νέους ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ Ὁργάνωσει.

στρατιωτικὰ καὶ μεγάλην ἱστορίαν. Τὸ Ἔθνος μας ἔδωκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν σφραγίδα του. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς παρήχθη ἐκ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ του. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ ἀντλήτε τὰ παραδείγματα τῆς διδασκαλίας σας. Ἐπίσης ζητῶ νὰ ἐργάζεσθε μὲ φρόνημα ἐνιασίον. Παραλλήλως ζητῶ ν' ἀναπτύξετε τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν παιδιῶν. Ὁποῖος μεταξὺ σας δὲν πιστεύει, νὰ φύγῃ. ΑΝΕΥ ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936, πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Μακεδονίας).

«Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κάμετε πραγματικά Ἑλληνόπουλα καὶ Ἑλληνοπούλες. ἔχετε δὲ διὰ νὰ τὰ ἐνθουσιάζετε μιὰ τέτοια πατρίδα σὰν τὴ δική μας καὶ περισσότερον ὕλικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο Ἔθνος. Γιατὶ μέσα σὲ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος αὐτὸ τὸ δικό μας ἔδωκε τὰ μεγαλύτερα πράγματα. Καὶ πρῶτα, πρῶτα τὸ Ἔθνος μας ἐδημιούργησε τὴν βάσιν τοῦ σημερινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπὶ χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος ἔδωσε τὰ ὠραιότερα δείγματα ἀνδρείας, ἡρωϊσμοῦ καὶ κατορθωμάτων τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἐδόξασαν τὴν ἱστορίαν του. Ὅταν ἔχετε τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ὕλικόν ἡμπορεῖτε εἰς κάθε μάθημά σας νὰ ὁμιλεῖτε στὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Ἔθνος πού ἀνήκουν καὶ νὰ τοὺς φέρετε τὰ παραδείγματα γιὰ νὰ τὰ τονώσετε καὶ νὰ τὰ ἐνθουσιάζετε, ὥστε μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὰ νὰ μιμηθοῦν τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν προγόνων τῶν».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936, πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Μακεδονίας).

«Πρέπει νὰ μάθετε τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε πειθαρχικά, διότι ἀνήκουν εἰς ἓνα σύνολον πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐναρμονίζωνται καὶ νὰ μὴ κἀνῃ τὸ καθένα ὅ,τι τοῦ κατεβαίνει ἀπ' τὸ κεφάλι. Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅτι ἐλευθερία χωρὶς τάξιν καὶ πειθαρχίαν εἶναι ἀναρχία. Τὸ ἄλλο πράγμα πού ἔχω νὰ σὰς συστήσω εἶνε ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀναπτύξετε τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Δὲν σὰς ζητῶ νὰ τὰ κάμετε θεολόγους, οὔτε μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖνο ὅμως πού θέλω εἶναι νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτήν. Θέλω νὰ ζήσουν σὰν Ἕλληνες Χριστιανοί.

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936).

«Θέλομεν νὰ κάμωμεν Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν. Δὲν θέλομεν ξένους πολιτισμούς. Θέλομεν ἰδικόν μας πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον νὰ τὸν ὠθήσωμεν καὶ νὰ τὸν κάμωμεν ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς πολιτισμούς εἰς τὴν ἄκρην αὐτὴν τῆς Εὐρώπης».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου εἰς Κομοτινὴν τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 1936).

Ὁ Ἀγών μας κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ

Διδάγματα καὶ συμπεράσματα

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως αὐτῆς τοῦ Ι. Π. θὰ σταχυολογήσωμεν ἐδῶ ὠρισμένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα γυνὰ θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὴν Κοινὴν Ἑλληνικὴν Γνώμην, τὴν ὁποῖαν καὶ θὰ βοηθήσωμεν νὰ ἰδῇ μὲ καθαρὸν ὀφθαλμὸν τὴν τραγικὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποῖαν ἔζη ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐρρίπτοντο οἱ νέοι ποὺ ἔπεφταν στὰ δίχτυα τῆς μαφίας τῶν λεηστῶν κομμουνιστῶν.

Α' Ὁ Ι. Π. ὡς σπουδαστής... Ὅταν ὁ νεαρὸς Π. ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον, εὐρέθη, ἀσφαλῶς, Ἑλληνόπουλο, ὡς ἦτο, πρὸ ἑνὸς οἰκογενειακοῦ συμβουλίου μελετῶντος τὸ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ φοιτήσῃ ὁ Γιάννης. Τὸ «ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν...», ἐπαναλαμβάνοντο. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ φοιτήσῃ εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, δι' ἐκείνους καὶ τούτους τοὺς λόγους. Ὑπήκουσε, καὶ ἤρξατο φοιτῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας κ. Θ. Π., μὲ ὅλην τὴν πολυπραγμοσύνην του, ἠπατήθη οἰκτρῶς κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε καὶ διηύθυνεν. Δὲν ἠμποροῦσε δὲ νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἐπρεπε νὰ ἀπατηθῇ. Αὐτὸ τὸ ἐγνώριζεν ἀπολύτως ὁ ἐλλοχεύων ἐχθρὸς. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ποῦ συνετελεῖτο ἐν ἱερὸν καθήκον εἰς ἑν ἑλληνικὸν σπῆτι, ὡς ἐκεῖνο τοῦ κ. Π. καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια συμβουλία ἐγίνοντο εἰς ἑκατοντάδας ἄλλας ἑλληνικῶν σπιτιῶν διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, ὁμᾶς ἀνθρώπων (;) — κακοποιῶν στοιχείων, ἐγκληματικῶν μορφῶν — ἡσχολεῖτο εἰς ἀπομεμακρυσμένα κρησφύγετα σοβαρῶς καὶ ἐπισταμένως ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος μὲ ἀντιθέτους σκοποὺς. Ἐμελέτων καὶ κατέστρωνον σχέδια καὶ «πλάνα δουλειᾶς» γιὰ τὴν «ἐξόρμησι» πρὸς κατάκτησι τῶν πρωτοετῶν. Ἔλεγον:

«Πρέπει, σύντροφοι, νὰ μὴ διστάσουμε νὰ χτυπήσουμε στὸ ψαχνό... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ βαρέσουμε τὰ ἐρείσματα τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Πρέπει νὰ πάρουμε τοὺς μικροὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φαλάγγι. Βέβαια, θὰ τρομάξουν πρῶτα. Δουλειὰ δική μας εἶναι ὥστόσο νὰ τοὺς κάνουμε νὰ ξετρομάξουν... Θὰ κερδίσουμε λίγους. Αὐτοὺς γυρεύουμε μεῖς. Αὐτοὶ θὰν οἱ ἄξιοι σύντροφοί μας... Σημειώστε καλὰ πῶς στὴ δουλειά σας αὐτὴ πρέπει νάχετε ὅπ' ὅψει σας τοῦτο δῶ... Τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι τοῦ ρωμηοῦ νέου, ποῦ φεύγει ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου κι' ἔρχεται ἄμεσα στὰ Ἀνάτατα Ἐκπαιδευτήρια. Θέλει πολὺ νὰ παραστήσῃ πῶς ἔγινε κι' ὅλας σοφός. Βιάζεται. Βιάζεται γιὰ ὅλα. Κι' αὐτὸ σύντροφοι, ἐξακολουθεῖ τὸ ἡγετικὸ στέλεχος, εἶν' ἓνας ἀπὸ τοὺς σοβαρωτέρους παράγοντες-συμπαραστάτες τῆς ἡρωϊκῆς προσπάθειας μας...»

Καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ «ἡγετικὸ στέλεχος», ἀγορεύον ἀπὸ τῶν στηλῶν μας διὰ μακρῶν, συνεχίζομεν ἐκθέτοντες ἡμεῖς τὴν τακτικὴν προπαγάνδα τῶν.

Πρέπει νὰ κτυπήσουν ὅλα τὰ ἐρείσματα-βάθρα τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ὁ πρωτοετὴς φοιτητῆς,

ποῦ εἰσήρχετο εἰς τὰς πύλας τῶν Ἀνωτάτ. Ἐκπαιδευτηρίων μὲ ποῖαν τινὰ συστολὴν, βλέπει ἐξαίφνης ἑαυτὸν περιτοιχιζόμενον ὑπὸ ὁμάδος παλαιότερων «συναδέλφων» — Κύριε συνάδελφε, θέλετε τίποτε; Κάποιος παλαιὸς τὸν ἀπεκάλεσε κι' ὅλας συνάδελφον!... Ὡστε; Ἀκαδημαϊκὸς πολίτης, σκέπτεται μετὰ τινος ἀκισμοῦ, ἐνδομύχως. Καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν καλοπροαίρετον κύριον ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὸν τίτλον τοῦ ὁμοτίμου. — Εὐχαριστῶ, κύριε συνάδελφε, (μὲ στόμφον ἢ τελευταία λέξις), δύο ἡμέρας τώρα περιμένω τὸ βιβλιάριό μου (βιάζεται νὰ τὸ πάρῃ, θέλει νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ταυτότητά του) καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ...

Ἐναρξῖς «τῆς μάχης γιὰ τὴν κατακτησι» — Πολὺ βιάστηκες, κύριε συνάδελφε... Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν τοὺς ξέρεις ἀκόμη! Τύραννοι πραγματικοί! Ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρῃς ἐσὺ τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως τυραννία! Ἀλλὰ μήπως θὰ σοῦ τὴν μάθουν καὶ οἱ σοφοί μας οἱ κ.κ. καθηγηταί (σάρκαζει)... — Ἀλλὰ (ἀνθίσταται τὸ θῆμα)... πῶς δὲν ξέρω τί θὰ πῇ τυραννία; Τυραννία θὰ πῇ... Προσβλέπει τὸν κ. συνάδελφον χαμογελῶντα εἰρωνικῶς καὶ ποῦ τὸν διακόπτει προστατευτικά... — Ἀκουσε (τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν βραχίονα σέρνοντάς τον νὰ κάμουν μιὰ βόλτα εἰς τὸ προαύλιον)... τυραννία... ;...; Καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὁλόκληρος ἡ κομμουνιστικὴ φρασεολογία θὰ ἔχη καταπλήξῃ τὸν νεαρὸν σπουδαστὴν... «Σοφὸς ἄνθρωπος» θὰ σκέπτεται ἐνδομύχως. «Τιμὴ μου ποῦ θὰ τὸν ἔχω φίλο». Καὶ πόσον καταδεκτικὸς ἄνθρωπος!... Ἡ ἴδια πράξις εἰς πολλὰς σκηνὰς ἐπαίξετο τότε ἐπὶ σειρὰν ἐβδομάδων εἰς τὰ προαύλια καὶ τὰς αἰθούσας τῶν παραδόσεων τῶν μαθημάτων τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἀπὸ διάφορα πρόσωπα καὶ πρὸς διάφορα πρόσωπα. Ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς «οἱ φράξιες» τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐκινούσαν, ἔφθαναν «ὅταν οἱ φίλοι ἐψήνοντο πιά», νὰ κατηγοροῦν ἀναφανδὸν τὴν σύγχρονον κοινωνίαν τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς καθηγητάς, τὰ ἐκπαιδευτήρια, τὰ γυμναστήρια καὶ γενικῶς τὸ περιβάλλον, ὕλικὸν καὶ διανοητικόν, ἀνάμεσα τοῦ ὁποῦ ὁ νέος σπουδαστὴς θὰ ἀνεπτύσσετο καὶ θὰ προητοιμάζετο διὰ τὴν μελλοντικὴν του δράσιν. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες, κατὰ τὰς διδασκαλίας αὐτάς, κάμνουν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας τῶν. Δὲν παραμελοῦν μόνον τὰ καθήκοντά των, δὲν λησμονοῦν ἀπλῶς τὰς ὑποχρεώσεις των ἔναντι τῶν τέκνων καὶ ἰδιότητάς. Ἡ οἰκογένεια, ἂν μὲν εἶναι πτωχή, λαμβάνεται ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀδικουμένης, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ ὑποστηρίζουν καὶ τὴν ὑπαρξίν της. Ἄν εἶναι πλούσια, εἶναι διεφθαρμένη, πνιγμένη μέσα εἰς τὴν χλιδὴν καὶ τὴν μαλθακότητα, ὡς μόνον σκοπὸν τάσσουσα τὴν ἀνάδειξιν κληρονόμων τοῦ πλοῦτου της καὶ συνεχιστῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων συνανθρώπων... Τίποτε δὲν στέκει. Καὶ οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ δι' αὐτούς, ἔχοντας ἀντικειμενικὸν σκοπὸν «τὸ χτύπημα τῶν ἐρεισμάτων τῆς σημερινῆς κοινωνίας διὰ νὰ τὴν διαλύσουν». Προσεπάθησαν, εἰργάσθησαν, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συστηματικῶς νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεό-

τητός μας πρὸς πᾶν ὅ,τι τὴν συνδέει μὲ τὴν φυσικὴν, τὴν ἀνυπόκριτον, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν τῆς. Ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἐλλείψεις τῆς ζωῆς αὐτῆς, διὰ νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην μας πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν ζωὴν. Παρέτασσαν καὶ παρατάσσουσιν ὅλα τὰ τρωτά, διὰ νὰ καλύψουν δι' αὐτῶν ὅλα τὰ ἀπροσμάχητα καὶ ἀκατάλυτα δικαιώματα τῶν προγόνων μας εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν σεβασμὸν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ὑποδειγματικὴν ἀνθρωπίνην ἐκδήλωσιν πολιτισμοῦ, κατορθώνουν νὰ σεισθῇ συθέμελα. Καὶ δὲν τρομάζουν δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν κακουργίαν αὐτήν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται νὰ περιορισθοῦν ἐδῶ. Θὰ συνεχίσουν... Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, οἱ ἀσκούντες πᾶσαν τὴν ἐπιβολὴν των, πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν, ἐπὶ τῶν σπουδαστῶν των, πρέπει «νὰ φθαροῦν». Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν αὐτὸν λένε ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι «πᾶρὰ δολόγοι», «ἀμαθεῖς», «ἀρτηριοσκληρωμένοι», «ὀπισθοδρομικοί», «ὄργανα τῶν κεφαλαιοκρατῶν», «οἱ ἴδιοι κεφαλαιοκράτες», «οἱ κοπεδοῦχοι», ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ τοὺς βοηθοῦν εἰς τοὺς σκοποὺς των. Ὁ «σύντροφος» Σβῶλος π. χ. ἐξαιρεῖται. Εἶναι «σοφός», «σοφώτερος» καὶ τοῦ Σωκράτους». Καὶ τὸ τροπᾶριον αὐτὸ θὰ τὸ ἀκούουν οἱ μικροὶ Π. κάθε ὥραν, κάθε δεκάλεπτον, διὰ νὰ συνηθίσουν κατ' ἀρχάς καὶ νὰ ἐξοικειωθοῦν εἰς τὸ τέλος, νὰ θελήσουν εἰς ἐπίδειξιν πνεύματος κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ ψάλλουν καὶ οἱ ἴδιοι, θὰ «ἀρπαχτοῦν» μὲ κάποιον ποῦ θὰ ἀντισταθῇ καὶ χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι, θὰ εὗρεθοῦν φανατικοὶ ὑποστηρικταὶ πάσης κακίας, ἀσεβείας, ἀνοησίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀποκαλοῦνται ὑπὸ τῶν «συντρόφων» «συμπαθοῦντες» καὶ πρέπει ἡ ἀπέναντί των τακτικὴ των ν' ἀλλάξῃ. Τὴν ἔχουν προκαθορισμένην. Μελετημένα πράγματα!! Τὰ παιδιά, οἱ «συμπαθοῦντες» εἰς τὸ σπῆτι των, ἐρωτῶμενοι ὑπὸ τοῦ πατρὸς των ἢ τῶν κηδεμόνων των διὰ τὰ κατὰ τοὺς καθηγητὰς των, ἐπαναλαμβάνουν τὸ «κομμουνιστικὸν τροπᾶριον». Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ὁ κηδεμὼν ἀντεῖπῃ, ἐπέρχεται ἡ μοιραία σύγκρουσις. Συμπέρασμα: Δίκαιο ἔχουν λοιπὸν ὅσοι καταμαρτυροῦν εἰς βάρος τῶν γονέων καὶ τῶν κηδεμόνων κ.π.. Ἀλλὰ ἐνῶ αὐτὰ γίνονται εἰς τοὺς ἐπὶ μέρους τομεῖς «δράσις» των, μίαν γενικωτέρα «ἐξόρμησις» σχεδιάζεται. Ἡ ἐξόρμησις «ἐνάντια στὴν ἀστικὴ παιδεία». Δὲν ἀρκεῖ ποῦ εἶναι, ἐδίδασκον καὶ διδάσκουν, παιδεῖα ἀστική, εἶναι καὶ μονοπωλημένη! καὶ ὑποδουλωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σκοπῶν τῆς «πλουτοκρατίας». Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς, δηλαδὴ «καθοδηγητὴς» ὁ «σύντροφος» Γληνός!... Ποῖος τὸν ἀγνοεῖ; Μέγας θορυβοποιός! Ναρκισσιστής! καὶ ὀλίγον «σλαυοφερμένος»! Εὐφύης εἰς τὴν «δουλειά του». Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοῦ ἀρνηθῇ κανεὶς τὰ προτερήματά του αὐτά. Ὁ «μικροαστὸς» κ. Ἰωάννης Κορδάτος θὰ τὸν βοηθήσῃ «ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του». Θὰ γράψῃ μίαν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ κατὰ δύναμιν. Καὶ θ' ἀριθμῇσιν πολλὰς χιλιάδας κυκλοφορίας, ὡς κάμνουν ἀκριβῶς οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς λαϊκῶν μυθιστορημάτων. Ἐπιχειρήσεις δὲν εἶναι ὁ Κομμουνισμός; Ναί. Ἐπιχειρήσεις ὅμως κα-

ταστρεπτική, ὀλεθρία διὰ τὸ σύνολον τῶν νέων μας κυρίως. Μὲ μοναδικὴν εὐγλωττίαν, λοιπόν, θὰ ὑποστηρίχθουν πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις καὶ θὰ ἐξαντληθῇ κυριολεκτικῶς πᾶσα ἡ ἀναρχοεπαναστατικὴ φιλολογικὴ φρασεολογία, διὰ νὰ περιπλεχθοῦν τὰ θύματα τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων. Ἡ κακία λοιπὸν εὐγλωττος. Τὸ ψεῦδος πειστικόν... Καὶ ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο εἶναι φανερόν πλέον, ὅτι οἱ πιστεύσαντες καὶ παρασυρθέντες εἰς αὐτά, δὲν ἤμπορουσαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ Ἑθνικῆς Ἰδέας! Ἀλλῶστε, Ἑθνικὴ Ἰδέα καὶ προσήλωσις εἰς τὰ Ἑθνικὰ Ἰδανικά, ἀποτελεῖ κατὰ φῶρον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διεθνιστικὰς ἀρχάς, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν νοεῖται, κατὰ τὰ κηρύγματά των, ἀνθρωπισμός.... Στῆλαι ὀλόκληροι, ἐν τούτοις, δὲν θὰ ἤρκουν διὰ νὰ σημειώσωμεν τὰ ὅσα δεινὰ ἐδιδάσκοντο ἕως χθὲς ἀκόμη εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήριά μας. Αἱ καθηγητικαὶ ἔδραι ἀντικατεστάθην, κυριολεκτικῶς, ἀπὸ τὰ «πεζούλια» καὶ τοὺς «πάγκους» τῶν κομμουνιστῶν ρητόρων καὶ ἐκπαιδευτῶν. Καὶ αὐτὰ ὅλα ὑπὸ τὰ δμῆματα τοῦ ἀσπαίροντος Κομματικοῦ Κράτους.

Καὶ ὁ κ. Θ. Π., λοιπόν, μὲ ὅλην τὴν πολυπραγμοσύνην του, ἠπατήθη οἰκτρῶς κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε καὶ διηύθυνεν.

Ποῦ νὰ τὰ ξέρῃ, ὅμως, ὅλα αὐτὰ ὁ ἀφελὴς Ἀνδριώτης; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ πιστεῦσῃ εἰς μίαν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἐδημιουργεῖ τὸ Κράτος του. τὸ ὁποῖον δσάκις τὸν ἐκάλει νὰ τὸ συντρέξῃ ἔσπευδεν ἐκ τῶν πρώτων; Καὶ τέτοιαν ἀνταμοιβὴν ἐπερίμενε νὰ λάβῃ, διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν εὐπείθειάν του, νομιμοφροσύνην του, τάξιν καὶ τὰς τόσας θυσίας του; .... Κράτος ἀπατεῶνων ἦτο τὸ Κομματικὸν Κράτος! Κραυγάζει σήμερον ὁ γέρων Π. Καὶ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ τοῦ ἀντεῖπῃ; — Ἐγὼ, σοῦ λέγει ὁ γέρων Π., σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί μου νὰ τὸ μορφώσῃ, νὰ τὸ διαπλάσῃ, νὰ τὸ κάνῃς καλύτερον ἀπὸ μένα. Καὶ σὺ τὸ παραδίνεις βορὰ στοὺς ἀθέους καὶ στοὺς ἀντίχριστους; Μοῦ τὸ κάνεις καταχραστὴ καὶ πλαστογράφον αὐτόνε ποῦ τὸν ἔμαθα νὰ μὴν παίρνῃ ἀπ' τὴν ντουλάπα του μόνος, οὔτε ἓνα κουταλάκι γλυκό;...

Καὶ μὲ ὅλο του τὸ δίκαιον ὁ γέρων Π. καταρᾶται τὴν ὥραν ποῦ ἀπεφάσιζε νὰ μορφώσῃ τὸ παιδί του. Καὶ πόσοι κύριοι Π. Ἕλληνες, μόνον Ἕλληνες, δὲν εἶχον τὴν ἰδίαν τύχην;

Ἀλλὰ καὶ ὁ Π. υἱός; Τὸ «ἀνέθγαλτο», τὸ συνεσταλμένο παιδί; Ἔτοι ἔζησεν ὡς σπουδαστής. Αὐτὰ ἐδιδάχθη ὡς σπουδαστής... Ὅπως ἐν περιλήψει ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν...

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Εἶναι πολλοὶ ποῦ γίνονται ἐνοχλητικοὶ ἀπὸ φόβον μὴνάχα μήπως φανοῦν ἀδιάκριτοι.

Ἡ τέχνη ποῦ δὲν ἐπιδιώκει νὰ κάμῃ ἀνετώτερη τὴ ζωὴ καὶ εὐτυχέστερα τὰ ἄτομα δὲν ἔχει κανένα λόγον ὑπάρξεως.

Νέος εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ ἔχει μίαν πρόχειρην ἀπόφαση γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ θὰ ἀρχίσῃ νὰ διστάζῃ καὶ νὰ λεπτολογῇ, πάει πιά ἐγήρασε κ' ἂς μὴν ἔχει μίαν ἀσπρὴν τρίχα.

Γιὰ τίς γυναῖκες φίλη εἶναι ἐκείνη ποῦ στὴ λύπη τους θὰ μπορέσῃ ἀπλῶς νὰ τίς παρηγορήσῃ γιὰ τοὺς ἀνδρες ὅμως φίλος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων, θὰ τοὺς δώσῃ.

'Εκείνοι που ἔδωσαν τὴν ζωὴν των διὰ τὰ εἴμεδα ἐμεῖς ἐλεύθεροι

1ον Ο ΓΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

Στὸ προηγούμενο τεύχος παρακολουθήσαμε τὴ ζωὴ καὶ δράσι τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρις οὗτο μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ὁ Κολοκοτρώνης ἀνέπτυξε τεραστίαν δράσιν. Στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κεφαλληνία ὅπου ἔμενε μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1921 δὲν πέρασε στιγμή καὶ ὥρα ποὺ νὰ μὴ κατηχῇ ὅλους ὅσοι μπορούσαν νὰ βοηθήσουν τὸν μεγάλο ἀγῶνα. Ἀκόμα καὶ καπεταναίους ἀπὸ τὴν Ὑδρα καὶ τὰς Σπέτσας ἔκαμε μέλη τῆς Ἑταιρείας καὶ μαζί των συνεργάζετο καὶ προετοίμαζε ὅ,τι θὰ ἐχρειάζετο γιὰ τὸν πόλεμο.

Τέλος ἐπλησίαζε ἡ μεγάλη ἡμέρα. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1820 ἔλαθε μήνυμα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη νὰ εἶναι ἔτοιμος γιὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821 τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ποὺ ὀρίσθη ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος ποὺ ἀπετόλμησαν μιά φούχτα ἀνθρώπων ἐναντίον μιᾶς μεγάλης Αὐτοκρατορίας καὶ τὸν ὁποῖον ἀγῶνα ἔφεραν εἰς πέρας, καὶ ἐνίκησαν γιὰτὶ πίστευαν στὴ νίκη καὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἰδέα των τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1821 ὁ Κολοκοτρώνης διὰ νὰ εἰσπράξῃ προσωπικῶς τὴν Ἐπανάστασιν ἄφισε τὴ Ζάκυνθο ὀριστικὰ καὶ πέρασε στὴν Πελοπόννησο.

Δὲν εἶχε νὰ πολεμήσῃ μόνον κατὰ τῶν Τούρκων. Εἶδαμε στὸ προηγούμενο ὅτι οἱ Κοτσαμπάσηδες τῆς Πελοποννήσου εἶχαν βαλθῇ νὰ τὸν σκοτώσουν διότι τὸν ἐφοβούντο. Καὶ τώρα ὅλοι βρέθηκαν ἐχθροὶ του καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀνεχθῶν τὴν ἐπιβολή του καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδηγίαν του γιὰ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἔθνους. Τοῦ ἐκήρυξαν πόλεμον κρυφὸ καὶ φανερό καὶ ἐδοῦν τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὁ Κολοκοτρώνης ὅμως πῆγε πρῶτα στὴ Μάννη ὅπου εἶχε μεγάλη ἐπιρροή καὶ ἐπέτυχε νὰ συμφιλιώσῃ τὰς μενάλας οἰκογενείας. Δυσπιστῶν πρὸς τοὺς κοτσαμπάσηδες ἐφρόντισε νὰ συγκεντρώσῃ σὲ μιά ἐνιαίαν διοίκησιν τοὺς στονατιωτικοὺς καὶ νὰ γίνῃ οὐσιαστικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος ἀρχηγέυσας τοῦ πρώτου συγκεντρωθέντος εἰς τὴν Μάννην στρατοῦ μὲ τὸν Πέτρομπε Μαυρομιχάλην τὴν 23 Μαρτίου 1821 καὶ ἐπιβληθεὶς βραδύτερον ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὀχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν του χαρισμάτων ὡς ἀρχηγοῦ.

Ἡ μεγάλη πείρα ποὺ εἶχε διότι ὅλην τὴν ζωὴν τὴν εἶχε περάσει πολεμῶντας, καὶ ἡ ὀξεία ἀντίληψις του, ἡ ἐφευρετικότης του καὶ τὰ ἐν γένει φυσικὰ του χαρίσματα, ἐπέβαλον τὴν ἀρχηγίαν του. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐλάτρευον διότι πρῶτος αὐτὸς ἐδίδε τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας καὶ δὲν ἐπερίμενε ὅλα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἦτο πάντοτε γελαστός, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸς. Ἡ προσωπικὴ του ἐμφάνισις εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ περίεργον. Ἄφινε τὰ μαλλιά του μακρὰ. Τὸ ἓνα του μάτι ἦτο βλαμμένο. Ἐφοροῦσε κρᾶνος καὶ φουστανέλλα κόκκινη.

Ἀπέφευγε νὰ ἐμφανίζεται συχνὰ καὶ εἶχε πάντα γύρω του ἀκολουθία ἐμπιστῶν.

Τὸ πρῶτον στρατεύμα ποὺ συνεκέντρωσε στὴ Μάννη ἀποτελεῖτο τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀόπλους ἀνδρας, διότι ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πίστις τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσε ἦτο ἀνευ προηγουμένου. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἀοπλο ὄχλον μᾶλλον παρὰ στρατὸ, ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς τὸ Βαλτέτσι, ἐνίκησε τὸν πλέον ἐμπειροπόλεμον στρατὸ τοῦ κόσμου, πρᾶγμα ποὺ δείχνει τὸ τί μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πίστις.

Μετά τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Βαλτετσίου μὲ τὰ λάφυρα ὥπλισε τοὺς στρατολογηθέντας καὶ ἐξεστράτευσεν στὴν Καρύταινα. Ἐνῶ δὲ ἐξηκολοῦει νὰ πολεμᾷ τοὺς

Τούρκους σὲ διάφορα σημεία, εἶδε μετὰ μίαν μικρὴ ἀποτυχίαν νὰ τοῦ διαλύεται ὁλος ὁ στρατὸς καὶ νὰ μένῃ μόνος. Δὲν ἀπελπίσθηκε. Μὲ δραστηριότητα ἐξαιρετικὴ κατάρθωσε νὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὸ στρατὸ τοῦ πάλιν, νὰ πολιορκήσῃ τοὺς Τούρκους στὴν Τρίπολι καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῶν. Ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τοῦ Κολοκοτρώνη.

(Στὸ ἐπόμενον θὰ παρακολουθήσουμε τὴ ζωὴ καὶ δράσιν τοῦ στὸν μετέπειτα σκληρὸν ἀγῶνά του καὶ τὴς προσωπικῆς του διώξεως, ἀπὸ τῆς διχόνοιας ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ φέρῃ σὲ ἀποτυχίαν τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεώς μας).

*****

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΚΑΠΑΝΕΩΣ

Ἡ σκηνὴ στὸ τράμ. Ἦταν μεσημέρι καὶ οἱ ἐπιβάτες πυκνοὶ συνωστίζοντο στοὺς ἐξώστες καὶ στοὺς διαδρόμους. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ καθίσματα ἑκαθόταν ἓνας μικρὸς μαθητᾶκος μὲ τὴν τσάντα του, ξαπλωμένος μακαρίως. Δίπλα του μιά γρηούλα ἐπροσπαθοῦσε νὰ στέκεται κρατούμενη ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ καθίσματος. Ἐφαίνετο καταβεβλημένη καὶ ἡ ἀγωνία καὶ ἡ κούρασις ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Πίσω της ἀκριβῶς ἓνας μικρὸς Σκαπανέας, ποὺ στεκότανε καὶ αὐτὸς στριμωγμένος, παρουσίαζε κάποια ἀνησυχία. Ἐκύτταζε τὴ γρηούλα, ἔπειτα τὸν μαθητᾶκο καὶ στὸ τέλος σκύβοντας εἶπε στὸν τελευταῖο μὲ γλυκεῖα καὶ εὐγενικὴ φωνή:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀντελήφθητε πῶς δίπλα σας στέκεται μιά ἡλικιωμένη κυρία καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς παραχωρήσατε τὸ καθίσμα σας. Ἐτοὶ δὲν εἶναι, ἀγαπητέ φίλε;

Ὁ μικρὸς μαθητᾶκος ντροπιασμένος ἐσηκώθηκε... ψιθυρίζοντας συγγνώμην, ἐνῶ ὁ Σκαπανεᾶκος ἔλεγε πρὸς τὴν κυρία:

— Καθίσατε παρακαλῶ, κυρία, ὁ φίλος ἐδῶ δὲν σᾶς ἐπρόσεξε.

Ἡ γρηούλα κυττάζοντάς τον μὲ χαμόγελο τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσίν σας γιὰ νὰ μάθουν ἐκεῖνο ποὺ λέγεται σεβασμός καὶ εὐγένεια, καὶ τὰ ὁποῖα ἐσὺ δείχνεις πόσο καλὰ γνωρίζεις.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της, ἐνῶ καὶ οἱ ἄλλοι πλησίον ἐπιβάται τοῦ ἐψιθύριζαν «μπράβο, παιδί μου».

*****

Τὸ παιδί εἰς τὸ πρῶτον ἀνοιγμα τῶν ματιῶν του πρέπει νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του νὰ μὴ βλέπῃ παρὰ αὐτήν.

Ρουσσώ

Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ τίποτε.

Τζώνσων

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ναί, από κεί, της αποκρίθηκε ο Φρίτς. Καί γι' αυτό βγάξω τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ κόλπος τῆς Σωτηρίας θὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, ὅχι περισσότερον ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς λεῦγες. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἴσται. Δὲν τῷδεραν ὅμως ἀσφαλῶς, γιατί δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη καμμιά ἀναγνώρισις σ' ἐκείνη τὴν ἀκρογιαλιά τοῦ κόλπου.

Ἀμα πέρασε ἡ πρώτη ἐκπληξι, πού βάσταξε μονάχα λίγες στιγμές, φαντάζεται κανένας τὰ αἰσθήματα πού κατέλαβαν τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ἐνα πλοῖο... ἀσφαλῶς! Ἐνα πλοῖο ἦταν ἀπ' ἔξω καὶ τὸν κρότο τῶν κανονιῶν τοῦ τὸν εἶχε φέρεῖ ὁ ἀγέρας ὡς τὸ νησί τοῦ Καρχαρία! Μὰ ἦταν ὠραῖο αὐτό! Ἦταν σὰν ἕνας δεσμός πού ἔκρινε τὴν ἀγνωστὴ ἐκείνη γῆ, πού ζοῦσαν τώρα ἔντεκα χρόνια οἱ ναυαγοὶ τοῦ Λάντφορν, μὲ τὸν ὑπόλοιπο κατοικημένο κόσμο.

Τὸ στόμα τῶν πλοίων εἶναι βέβαια τὸ κανόνι. Μ' αὐτὸ μποροῦν νὰ μιλήσουν ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις. Καὶ τέτοια φωνὴ πρώτη φορά, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία χαιρετοῦσε τὴν ἀναχώρησι καὶ ἐπιστροφὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶχε ἀκουσθῇ τέτοια φωνή. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πού δὲν τὸ θεωροῦσαν πιά πιθανὸ ὁ Ζερμάτ καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν τοὺς βρῆκε προετοιμασμένους, καὶ ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε τὸ πλοῖο ἐκεῖνο μιά γλῶσσα πού δὲν μποροῦσαν πιά νὰ τὴν καταλάβουν.

Ὡστόσο συνήλθαν καὶ δὲν συλλογίζονταν ἄλλα παρὰ τὰ καλὰ πού παρουσίαζε τὸ τυχερὸ αὐτό. Ὁ μακρυνὸς αὐτὸς ἦχος πού ἀκούσαν δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἦχους πού τόσο καιρὸ τώρα ἀκούαν... Ὅτε μὲ κρότο δέντρον πού τῷσκαζε ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔμοιαζε, οὔτε βοή τῆς τρικυμισμένης θάλασσας ἦταν, μὰ οὔτε βροντὴ καμμιάς φοβερῆς θύελλας. Ὁχι. Ὁ κρότος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι. Ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ περαστικοῦ ἐκείνου πλοίου δὲν μποροῦσαν πιά νὰ νομίζουν πὼς ἦταν ἀκατοίκητη ἡ χώρα ἐκείνη. Καὶ θὰ χαιρετοῦσαν τὴ σημαία τῆς Νέας Ζηλανδίας ἀν ἐμπαιναν νὰ ἀγκυροβολήσουν στὸν κόλπο τῆς. Ἀπάνω σ' αὐτὸ ἔβλεπαν μὲ βεβαιότητα τώρα γρήγορ τὴν ἀπελευθέρωσίν τους.

Ἡ κ. Ζερμάτ δὲν ἐνοιῶθε πιά τοὺς φόβους πού εἶχεν ὡς τώρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ Τζέννυ, πού ἦταν ἀπελπισμένη πὼς θὰ ξανάβλεπε τὸν πατέρα τῆς, ἄρχισε τώρα νὰ ἐλπίζει.

Καὶ ὁ κ. Ζερμάτ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἄρχισαν τώρα νὰ φαντάζονται χαρούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τοὺς στὸν κατοικημένο κόσμο, κοντὰ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πού τόσο εἶχαν ἐπιθυμῆσει.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις λοιπὸν τῆς ἀποκλεισμένης οἰκογένειας ἦταν ἐκείνη πού δίνει ἡ πραγματοποιήσις προσφιλῶν πόθων.

Καὶ ἔτσι ὅλοι παραδόθηκαν στὴν χαρὰ καὶ στὴν ἐλπίδα καὶ στὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Οὐρανὸ.

— Πρέπει πρῶτα νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, πού δὲν μᾶς ἔλειψε ποτὲ ἡ προστασία του, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Οἱ προσευχὲς μας καὶ οἱ εὐχαριστίες μας πρέπει πρῶτα ν' ἀνέβουν σ' αὐτόν.

Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ ἐκφράζεται ἔτσι ὁ Φραγκίσκος, γιατί ἀπὸ μικρὸς εἶχε βαθὺ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ μὲ τὴν ἡλικία τοῦ γίνεκε βαθύτερο. Μαζὶ ἦταν καλὸς χαρακτήρας, ἀνθρώπος ἴσιος, ἡσυχος, γεμάτος ἀνάπη γιὰ τοὺς δικούς του πού γι' αὐτὸν ὡς τώρα ἀποτελοῦσαν ὁλόκληρὴ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀν καὶ ἦταν ὁ μικρότερος ἀδερφὸς ἐχρησμευεν ὡς σύμβουλος καὶ διαιτητὴς στὶς σπάνιες βέβαια διαφορὰς πού ἐπαρουσιάζοντο στὰ μέλη τῆς τόσο ἐκωμμένης αὐτῆς οἰκογενείας. Ἀσφαλῶς ἀν ζοῦσε στὴν πατρίδα του ἡ κλίσιν πού θάχε θάτανε νὰ γίνῃ γιατρὸς ἢ ἱερωμένος γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πού ὑπῆρχε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Ἐκαμε λοιπὸν μιά θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ καὶ ὅλοι, ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα, οἱ ἀδελφοὶ του καὶ ἡ Τζέννυ, τὴν ἀκούσαν μὲ εὐλάβεια καὶ συγκίνησι.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπαρουσιάστηκε μιά τέτοια εὐκαιρία δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε στιγμή. Τὸ πιθανώτερον ἦταν πὼς τὸ πλοῖο ἐκεῖνο, πού κανένας δὲν αἰφιοθετοῦσε τὴν παρουσίαν του, θάχε ἀσφαλῶς ἀράξει σὲ κανένα κολπίσκο καὶ ὅχι ἀπλῶς πὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ἑλβετία. Ἀρὰ ναι, ἀφοῦ εἶχε ἀκούσει τὶς κανονίες, θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν χώρα ἐκείνη. Καὶ θάβρισκε τὸν ὁρμὸ τῆς Σωτηρίας σὰν ἔστριβε τὸ ἀκρωτήρι πού τελείωνε ἀνατολικά.

Ὁ Φρίτς τοῦλάχιστον αὐτὸ ἐπίστευε. Καὶ ἄμα ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του εἶπε:

— Λοιπὸν τὸ μόνο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ προῦπανθήσωμε τὸ πλοῖο πηγαίνοντας πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ.

— Ἀν ὅμως εἶναι ἀργά; εἶπε ἡ Τζέννυ.

— Δὲν τὸ φαντάζουμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος. Ὅποιος καὶ νᾶναι ὁ πλοίαρχος ἀδύνατον νὰ μὴν προσπαθῇ νὰ μάθῃ...

— Ἐμπρὸς πᾶμε! τὰ λόγια εἶναι περιττά, ἐφώνασε ὁ Τζάκ.

— Ἡ μεγάλη βάρκα θέλει χρόνον γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ, παρητήρησεν ὁ κ. Ζερμάτ.

— Θὰ πᾶμε μὲ τὸ καγιὰκ. Δὲν προφταίνουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς.

— Ἀς εἶναι! εἶπεν ὁ κ. Ζερμάτ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε:

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσωμε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη φρόνησι. Νὰ υποθέσωμε πὼς Μαλαῖσι ἢ Αὐστριακοὶ ἀγριοὶ βγῆκαν στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ, δὲν τὸ φαντάζουμαι. Ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς ὅμως συχνάζεται ἀπὸ πειρατὲς καὶ ὅλα μπορεῖ κανένας νὰ τὰ περιμένη...

— Ἀσφαλῶς, εἶπεν ἡ κ. Ζερμάτ. Κι' ἂν ἡ τύχη μᾶς φέρῃ τέτοιους, καλύτερα νὰ πάῃ ἀπὸ κεί πού ἦρθε...

— Θᾶμαι κι' ἐγώ, ἔννοια σου! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ. Προτοῦ νὰ ἐπικοινωνήσωμε μ' αὐτοὺς τοὺς ξένους πρέπει νὰ μάθωμε πρῶτα τίνος μέρος λόγου εἶναι.

Τὸ σχέδιον ἦταν λογικὸ καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ. Ἐλα ὅμως πού κατὰ κακὴ τύχη ὁ καιρὸς ἐχάλασε τὶς πρωινὰς ὥρες! Ἀφοῦ ἔπεσε λίγο, σηκώθηκε ὕστερα ἕνας δυνατὸς δυτικὸς ἀνεμὸς καὶ τὸ καγιὰκ ὅχι ἐκεῖ πέρα νὰ πάῃ μὰ μήτε ὡς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία δὲν μποροῦσε. Καὶ νά! ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε μὲ σύννεφα ἀπὸ κείνα πού κανένας θαλασσινὸς δὲν τὰ ἐμπιστεύεται ποτέ.

Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ἀπεκλείετο νὰ πᾶνε μὲ τὸ καγιὰκ, ἔπρεπε νὰ τὰ κανονίσουν μὲ τὴ μεγάλη βάρκα, αὐτὴ ὅμως ἤθελε δυὸ-τρεῖς ὥρες καιρὸ, νὰ ἐτοιμασθῇ.

Μὲ μεγάλῃ του στενοχώρια, ὁ κ. Ζερμάτ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ κι' αὐτὸ τὸ σχέδιον. Γιατὶ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι μιά τεράστια τρικυμία ἐφοῦσκωνε τὰ νερά τοῦ ὁρμου τῆς Σωτηρίας. Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ δὲν μποροῦσε βέβαια, τέτοια ἐποχὴ, νὰ βασιλέῃ πολὺ, ἀλλὰ ὡς τόσο τοὺς χαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδια. Μὰ καὶ 24 μονάχα ὥρες νὰ κρατοῦσε ἡ τρικυμία αὐτὴ, μήπως θάταν ἀργά ὕστερα νὰ βγοῦν γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ πλοῖο;

Ἀν μάλιστα δὲν ἦταν βέβαιο τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀγκυροβολήσει, θὰ τὸ ἄφινε καὶ μὲ τὸν ἀγέρα ἐκεῖνο τὸν δυτικὸ γρήγορον θ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Ὁ Ἑρνέστος ὅμως ἔκαμε καὶ μιά ἄλλη ὑπόθεσι. Ἰσως προσπαθοῦσε τὸ

πλοίο, λόγω της τρικυμίας, να καταφύγει στον όρμο της Σωτηρίας.

— Πολύ πιθανόν, είπε ο κ. Ζερμάτ. Και να σάς πω πρέπει να το εδούμαστε, αν βέβαια δεν έχουμε να κάμουμε με πειρατές.

— Πρέπει, λοιπόν, πατέρα, να προσέχουμε όλη την ημέρα και τη νύχτα να άγρυπνήσουμε.

Θά μπορούσαμε ίσως να βλέπαμε το πέρασμα από ψηλά, αν πηγαίναμε στο Πρόσπεκτ-Χίλ, ή τουλάχιστον στο Φάλκενχορστ, είπε ο Τζάκ.

— Ασφαλώς. Όμως αυτό δεν έπρεπε ούτε να το συλλογίζονται. Το άπογευμα χειροτέρευε ο καιρός. Ο άνεμος άγριεψε. Και τόσο ραγδαία έπεφτε η βροχή, ώστε έξεχείλισε το ρέμμα των τσακαλιών και από λίγο να παρασύρει τη γέφυρα της Οικογένειας. Ο κ. Ζερμάτ και οι γιοι του, που όλο αυτό το διάστημα είχαν φυλάξει με πολλή προσοχή, έθαλαν τα δυνάτια τους για να εμποδίσουν τα νερά να πλημμυρίσουν μαζί και την αλλη του Φαλσεγγάιμ.

Έτσι το κατώρθωσαν και με μεγάλο κόπο. Η Μπέτζι κι' η Τζέννυ δεν μπόρεσαν να βγουν έξω καθόλου. Ποτέ δεν πέρασαν θλιβερότερη μέρα απ' αυτή, αν και τους είχε δώσει τόσες ελπίδες... Ήταν πιά βέβαια πώς αν απομακρυνότανε το πλοίο, ποτέ πιά δεν θα ξαναγύριζε σ' εκείνες τις άκτες...

Η τρικυμία δυνάμωνε ακόμη πιο πολύ σαν νύχτωσε. Και έπειδή ο κ. Ζερμάτ συνέστησε στα παιδιά του να αναπαυθούν, ο Φρίτς, ο Έρνέστος, ο Τζάκ και ο Φραγκίσκος άγρύπνησαν από μία ώρα ο καθένας με τη σειρά του. Εκείνος όμως που άγρυπνούσε καθότανε στη βεράντα ώστε να μπορεί να βλέπει όλη τη θάλασσα ως πέρα στο νησάκι του Καρχαρία.

Έτσι αν φαινότανε κανένα φώς από το πλοίο θα τόβλεπε, και θακούε αν έπεφτε καμιά κανονιά όσο και νάταν μεγάλος ο θόρυβος των κυμάτων καθώς έσπουσαν πάνω στα βράχια.

Αμα η βροχή έπαυε λιγάκι, κι' οι τέσσερες μαζί, κουκουλωμένοι με τα αδιάβροχά τους, έπροχωρούσαν ως το στόμιο του ρέματος των τσακαλιών για να παρακολουθούν την μεγάλη βάρκα και το καγιάκ αν ήταν πάντα δεμένα στη θέσι τους.

Σαράντα όκτω ώρες βάσταζε η τρικυμία και σ' αυτό το διάστημα ο κ. Ζερμάτ και τα παιδιά του μετά μεγάλης δυσκολίας κατάφεραν να προχωρούν, ως στα μισά του δρόμου του Φάλκενχορστ για να μπορούν να βλέπουν όσο μπορούν πιότερο όρίζοντα.

Η θάλασσα όμως ήταν πάντα έρημη και όλόασπρη από τον άφρο των κυμάτων.

Με τέτοια τρικυμία, αληθινά κανένα πλοίο δεν θα μπορούσε να ζυγώσει στην ξηρά. Γιατί έκινδύνευε να πέση στα βράχια και να συντριβή.

Είχαν πιά άπελπιστή ο κ. και η κ. Ζερμάτ.

Ο Έρνέστος, πάλι, ο Τζάκ και ο Φραγκίσκος, που ήταν συνηθισμένοι σ' αυτή τη ζωή από μικροί, δεν τους

έμελλε και τόσο για την εύκαιρία που χανότανε.

Ο Φρίτς έν τούτοις ήτανε πολύ λυπημένος και γι' αυτούς μά προ πάντων για την Τζέννυ.

Αν πραγματικά το πλοίο είχε απομακρυνθί και δεν ξαναγύριζε πιά στη Νέα Έλβετία, η κόρη του συνταγματάρχου Μόντροζ θάνοιθε μεγάλη απογοήτευσι. Άπλούστατα θαχανε την εύκαιρία να ξαναδη τον πατέρα της. Τέτοια εύκαιρία να ξαναγύριση στην Εύρώπη, πόσος καιρός άραγε θα περνούσε να παρουσιαστή πάλι! ή και θα παρουσιαζότανε καθόλου πιά;

Πρέπει να ελπίζουμε, έλεγε και επανελάμβανε ο Φρίτς, που τον έστενοχώρει πολύ να βλέπει τη Τζέννυ λυπημένη. Αυτό το πλοίο ή... ή επί τέλους κάποιος άλλος... θα ξαναέρη, άφου ξέρουν τώρα πώς έδω πέρα ύπάρχει μία χώρα για ξερευνήσι.

Την νύχτα λοιπόν της 11 με 12 Οκτωβρίου ο καιρός γύριζε στο βοηρά και έκαλοσυνεψε. Στόν κόλπο της Σωτηρίας έπρεπε γρήγορα η θάλασσα, και σαν ξημέρωσε δεν χτυπούσαν πιά τα κύματα στο Φελσεγγάιμ.

Η οικογένεια όλη βγήκε έξω και κύτταζε το πέλαγος. Ο Φρίτς έπρότεινε τότε:

— Έμπρός, πάμε στόν Καρχαρία. Τώρα πιά δεν ύπάρχει κανένας φόβος για το καγιάκ.

— Μα τί θα κάμετε εκεί; ρώτησε η κ. Ζερμάτ.

— Είναι ένδεχόμενο, κάπου εκεί να βρίσκεται ακόμη άραγμένο το πλοίο κοντά σ' ακρογιάλι ή και ακόμη αν το άνάγκασε η τρικυμία να πάη άνοιχτά, ίσως να ξαναγύρισε... Θα ρίξουμε τότε μερικές κανονιές κι' αν πάρουμε άπάντη...

— Ναί! σύμφωνα, Φρίτς, είπε ένθουσιασμένη η Τζέννυ που μαζί θαθελε να πάη κι' αυτή στο νησάκι.

— Έχει δίκιο ο Φρίτς, είπε ο κ. Ζερμάτ. Τίποτε δεν πρέπει να παραλείψουμε. Ασφαλώς αν βρίσκεται ακόμη εκεί το πλοίο και θα μās άκούση και θα το άκούσμε.

Σε λίγα λεπτά έτοιμάστηκε το καγιάκ. Τη στιγμή όμως που ο Φρίτς ήταν έτοιμος να μπη μέσα, τον έσυμβούλεψε οκ. Ζερμάτ να μείνη καλύτερα στο Φελσεγγάιμ με την Τζέννυ, τη μητέρα και τα δώδεκα του. Μονάχα ο Τζάκ θα τον συνόδευε. Μαζί του θαπαιρνε και μία σημαία, για να κάμη σινιάλο αν είχε καμιά καλή είδησι ή αν έβλεπε κανένα κίνδυνο. Στην τελευταία αυτή περίπτωση θα κουνούσε τη σημαία τρεις φορές και θα την πετούσε στη θάλασσα.

Ο Φρίτς τότε θα έπρεπε να οδηγηση όλόκληρη την οικογένεια στο Φάλκενχορστ. Θα πήγαιναν τότε εκεί το γρηγορότερο ο κ. Ζερμάτ κι' ο Τζάκ και έν άνάγκη θα κατέφευγαν όλοι στο Βαλντέκ ή στο Τσουκέρπστ ή ακόμη στο Έμπιρφουρτ.

Αν όμως κουνούσε δυο φορές μονάχα τη σημαία κι' ύστερα την έστηνε δίπλα στο πυροβολείο, αυτό θα σήμαινε πώς δεν ύπήρχε κανένας κίνδυνος, κι' ο Φρίτς θα τους περίμενε να γυρίσουν στο Φαλσεγγάιμ.

Φυσικά πώς ήταν εύκολο να δουν τα σινιάλα αυτά από το στόμιο του ρέματος των Τσακαλιών με τα καγιάκ.

Ο Τζάκ έσυρε τότε το καγιάκ κοντά στους βράχους και μπηκε μέσα μαζί με τον πατέρα του. Η θάλασσα είχε πιά ήρεμηση όλότελα και η βαρκούλα έτρεχε γρήγορα προς το νησάκι.

Σαν έφτασαν εκεί και βγήκαν έξω η καρδιά του κ. Ζερμάτ χτυπούσε πολύ δυνατά. Δεν φαντάζεστε πόσο άνυπόμονα άνέβαιναν κι' οι δυο στο βουναλάκι. Σταμάτησαν μπροστά στο ύπóστεγο, κι' από κεί άφηκαν το βλέμμα τους να τριγυρίση όλον τον πλατύ όρίζοντα που άπλωνότανε από το άνατολικό άκρωτήρι ως το άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας. Όμως κανένα πιά δεν φαινότανε στην επιφάνεια της θάλασσας που ήτανε στα άνοιχτά ακόμη τρικυμισμένη και έρημη σαν πάντα...

Ήσαν έτοιμοι να μπουν στο πυροβολείο όταν ο κ. Ζερμάτ έρώτησε άλλη μία φορά τον Τζάκ:

— Είστε άπόλυτως βέβαιοι και σύ και ο άδελφός σου πώς άκούσατε...

— Έντελώς βέβαιοι, είπε ο Τζάκ. Άκούστηκαν κανονιές από το άνατολικό μέρος...

— Ο Θεός να δώση... έμουρμούρισεν οκ. Ζερμάτ.

Ο Φρίτς όταν έφυγαν την άλλη φορά είχε ξαναγεμίσει τα κανόνια και έτσι τώρα δεν έμενε παρά να τους βάλουν φωτιά.

— Άκουσε, Τζάκ, είπε ο κ. Ζερμάτ, θα ρίξης τις δυο κανονιές με διάλειμμα δυο λεπτών, ύστερα θα ξαναγεμίσης το πρώτο κανόνι, και θα ρίξης και την τρίτη.

— Καλά! σύμφωνα πατέρα, είπε ο Τζάκ. Και σύ...

— Έγώ θα πάω στην άκρη του σινιάματος. Από κεί αν πέση καμιά κανονιά, απ' έξω ασφαλώς θα την άκούσω.

Οι όροι ήταν εύνοϊκοι γιατί αν και ήταν άδύνατος ο άγέρας βοηθούσε πολύ έπειδή φυσούσε από το βοηρά. Αν έφεταν κανονιές από την άνατολή ή από τη δύσι και η άπόσταση δεν ήταν πιο μεγάλη από μιάμιση λεύγα, τότε ασφαλώς θακούότανε εύκολα. Βγήκε τότε και στάθηκε δίπλα στο ύπóστεγο ο κ. Ζερμάτ.

Ο Τζάκ τότε, σύμφωνα με τις οδηγίες του πατέρα του έριξε τις τρεις κανονιές και ύστερα βγήκε κι' αυτός και τώρα έστεκαν κι' οι δυο έξω άκίνητοι και προσεκτικοί για να άκούσουν...

Και νά! Από άνατολικό πάντα μέρος άκούστηκε στο νησάκι του Καρχαρία άρκετά καθαρά μία κανονιά.

— Άκουσε, πατέρα; είπε ο Τζάκ. Εκεί είναι ακόμη το πλοίο.

— Στασου νακούσμε ακόμη...

Με ίσοχρονα διαλείμματα άκούστηκαν ακόμη άλλες έξη κανονιές.

Το πλοίο λοιπόν όχι μονάχα τους άπαντούσε, αλλά σαν να τους έλεγε πώς δεν θα σταματούσαν ως έδω τα πράγματα...

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Μάδετε νὰ εἶσδε παρατηρητικοί

Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ μεταβιδάζει στοὺς ἄλλους ἐκεῖνο πού δὲν ἐδέχθη, δηλαδή δὲν ἔμαθε, ἢ δὲν παρετήρησε διὰ τῶν αἰσθήσεων ὁ ἴδιος.

Γι' αὐτὸ ὅσα περισσότερα ὁ ἄνθρωπος δέχεται, τόσο ἱκανώτερος γίνεται νὰ μεταδίδῃ.

Ἀπὸ δὴ προέρχεται ἡ ἀνάγκη νὰ δξύνῃ κανεὶς κάθε μέρα τὴν παρατήρησίν του.

Παρατηρῶ δὲν θὰ πῇ πὼς βλέπω τυχαίως, ἀλλὰ ὅτι τὸ κάνω αὐτὸ κρατῶντας κάποιον σκοπὸν.

Ἐκεῖνος πού ἔμαθε νὰ παρατηρῇ μπορεῖ νὰ ἐκθέτῃ καλύτερα τὰ πράγματα προφορικῶς καὶ γραπτῶς στὸ σχολεῖον.

Δὲν πρέπει νὰ ἀρκοῦμεθα μονάχα στὶς γνώσεις πού σὰν ἡχώ παίρνουμε ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἐχομεν ἀνάγκη καὶ νὰ παρατηρήσουμε καὶ νὰ συνδυάσωμεν ἀπ' εὐθείας τὰ πράγματα.

Πόσα πράγματα, ἀλήθεια, δὲν ἔχει νὰ παρατηρῇ κανεὶς στὴ ζή! Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι νωθρός. Θεάματα σταθερά, καθὼς εἶναι αἱ ἀπόψεις τῶν βουνῶν καὶ τῶν μαγευτικῶν ἑλκῶν, εἰκόνες σὲ πινακοθήκες ἢ σὲ μουσεῖα, καὶ ἄλλα κινητά, καθὼς εἶναι ἡ θάλασσα, ἡ κίνησις τῶν νεφῶν, τὰ ζῶα ὅταν περιπατοῦν ἢ ὅταν παίζουν. Γενικὰ τὰ κινητὰ θεάματα μᾶς ἐλκύουν πῶς πολλὴν προσοχήν. Καὶ ὅμως στὰ σταθερά θεάματα πού εἶναι ἀπλούστερα ἀρμόζει καλύτερα ν' ἀσκῶμεν τὴν παρατήρησίν μας.

Τὸ καλύτερον εἶναι νὰ παρατηρῇ κανεὶς ὅταν εἶναι ἀσθενὴς. Μπορεῖ ὅμως, ὅταν εὐχρηστῶς καὶ καλὰ τὴν προσοχήν του νὰ παρατηρῇ καὶ ὅταν βρίσκεται μέσα σὲ πλῆθος.

Πρέπει νὰ παρατηρῇτε ὅχι ἐπιπόλαια, ἀλλὰ μὲ δξυ βλέμμα καὶ μὲ ἡρεμία. Ἀν σταθῇτε δέκα λεπτά στὸ παράθυρο σὲ διαφορετικὴς ὥρες τῆς ἡμέρας, ἂν πᾶτε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἂν κυττάξετε μιά παρέλαση στρατιωτικῆς κλπ. θὰ ἰδῇτε πόσο καλύτερα μπορεῖτε νὰ γράψετε καὶ νὰ μιλήτε.

Ἐχὼ τὴν γνώμην πὼς ὁ κινηματογράφος, ἂν καὶ μᾶς ἀρέσει, μᾶς προξενεῖ ἕνα εἶδος κόπου καὶ συγχύσεως καὶ ἕνα σπασμωδικὸ συναίσθημα—αὐτὸ βέβαια γιὰ τίς συνήθειαι ταῖνες, ρομάντζων, περιπετειῶν, ἐρευνῶν κλπ.

Τουναντίον οἱ ταῖνες διδακτικὲς γιὰ τὰ μαθήματα ἰδίως τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τῆς φυσικῆς, τῶν καλῶν τεχνικῶν, τῶν μηχανικῶν, προσδίδουν κλπ. Πρέπει νὰ παρατηρῶμεν ὅτι ὅπως ἔχουμε γύρω μας, τὴ φύση, τὸ δέντρο, καθὼς ἴσως καὶ τοὺς αὐτοὺς μας καὶ τίς πράξεις μας. Ἐτοί ἔχομεν τὴν ἐξωτερικὴν παρατήρησιν καὶ τὴν αὐτοπαρατήρησιν.

Ἡ ἐξωτερικὴ παρατήρησιν γίνεται μὲ χίλιους τρόπους καὶ εἶναι χρήσιμη γιὰ ὅλες τίς σπουδές.

Ὅλα τὰ πράγματα στὴ φύση πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζουμε καὶ νὰ τὰ παρατηροῦμε, καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔντομον καὶ τὸ μικρότερον ζῷον. Ἡ ἐξοχὴ μάλιστα εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ παρατήρησιν.

Ἀριστα ἐπίσης πεδία παρατηρήσεως εἶναι τὸ νὰ καλῶμεν οἱ ἴδιοι, ἔτσι δὲ, τὰ φαινόμενα αἰσθητικῶς καὶ ἀκούσῃ νὰ κατανοῶμεν οἱ ἴδιοι οἱ αἰσθητικῶς ἀντανακλάμενοι. Ὁ συλλέκτης ἀναγκάζεται φυσικὰ καὶ νὰ συγκρίνει καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἢ πηρὴ τῆς γνῶσεως.

Ὁ συλλέκτης γραμματοσημῶν ἀναγκάζεται νὰ μεταβιβάσῃ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν κομμάτων καὶ τῶν αἰσθητικῶν ἐκδηλώσεων τῆς φύσεως καὶ κατανοῶμεν μὲ τὴν μελέτη τῶν ποικίλων καὶ περιέργων συμπτῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ μαζὺ νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, πολὺ καλύτερα παρὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων.

Καὶ ἡ χρῆσις ἐπιστημῶν καὶ ἐργασιῶν, ὥφελει πολὺ εἰς τὴν παρατήρησιν. Μὲ ἕνα μικροσκόπιο ἢ μὲ ἕνα ἰσχυρὸν φακὸν ἐξετάσατε μιά σταγόνα ὕδατος καὶ θὰ μνησθῇτε στὰ μυστήρια τῆς μικροβιολογίας.

Ἡ φωνὴ τῆς φύσεως μᾶς ὁμιλεῖ μὲ ἀπειρες φωνές καὶ πρέπει νὰ γίνωμεν ἱκανοὶ νὰ τὴν ἀκούωμεν. Ὅποιος θέλει νὰ προοδεύσῃ στὴ μουσικῇ πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ διακρίνῃ τοὺς ἤχους τῶν πουλιῶν τοῦ δάσους. Ὅποιος θέλει νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ζωγραφικὴ πρέπει νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ διακρίνῃ τίς φωτοσκιάσεις ἰδίως το πρῶτ' καὶ τὸ βράδυ.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ ὅχι μονάχα ὅσοι ἔχουν καλλι-

τεχνικὰς ροπὰς, πρέπει νὰ ἀσχοῦν τὰς πέντε αἰσθήσεις. Νὰ βλέπουμε καὶ νὰ παρατηροῦμε ὅσο μπορούμε περισσότερες λεπτομέρειες καθὼς κυττάζουμε τὸν εἶδον ὀρίζοντα. Νὰ διακρίνουμε τοὺς ἤχους ἀπὸ τοὺς κροτούς.

«Εἶναι ἱερὲς καὶ βαθεῖες οἱ ἐντυπώσεις τῶν φυσικῶν καλλόνων», λέει ὁ Ρώσκιν.

Νὰ ἔχωμεν σαφὴ ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων.

Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ζῶμε καὶ στὸ μικρότερον χωρὶ καὶ στὴ μικρότερη καλύβη μπορούμε κάθε μέρα καὶ καθ' ἑστίαν νὰ ἀνακαλύπτωμεν κάτι νέον.

Ἐνας σοφὸς παρατηρητὴς ὁ de Maistre ἔγραψε ἕνα βιβλίον ὀλόκληρον μὲ τὸν τίτλον «Ταξείδιον γύρω στὸ δωμάτιόν μου» καὶ ἕνας ἄλλος ὁ E. Wagner, «Τὸ ταξείδιον τῶν ἀνακαλύψεων μου στὸ σπίτι καὶ στὴν αὐλὴ μου».

Καὶ ὅμως πόσα πράγματα κάθε μέρα περνοῦνε ἀπαρατήρητα γύρω μας γιὰ φανταζόμεθα πὼς ἐπειδὴ τὰ συναντοῦμε διαρκῶς τὰ γνωρίζομεν. Ἄλλο ὅμως εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκκλησία π.χ. τοῦ χωριοῦ καὶ ἄλλο—ὀλότελα ἄλλο—ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ παρατήρησις τῆς μὲ λεπτομέρειας.

Εἰς τὸ προσεχές θὰ συνεχίσωμεν τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα πού τόσον ρόλον παίζει στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου μουσολοῦ.

♦♦♦♦♦

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐμπρός, ἀγαπητοί μου Νέοι καὶ Νέαι, καλὸ θάρρος! Νὰ τὸ τέλος τῶν παύσεων, ἡ ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι, ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐργασίας.

Εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τῶν παιχνιδιῶν, τῆς ζωῆς στὸ ὕπαιθρον, τῶν περιπάτων, πού μπορούσαν νὰ βασιλεύουν μιά ὀλόκληρη ἡμέρα.

Τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια πού κατοικοῦν στὴν πόλιν πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴν ἐξοχὴν, τὴν μαζὶν ἀπὸ ἀπὸ παρὰλίες, τὰ ἐπιβλητικὰ βουνά, ἀναλόγως τοῦ μέρους ὅπου εἶχαν ἐκλέξει τὴν ἐξοχὴν τοὺς καὶ νὰ ξαναῦρουν τὰ ἀραιοδιασπασμένα σπίτια τοὺς, τοὺς δρόμους πού δὲν ἔχουν εὐθυμία τῆς πόλεως πού κατοικοῦν, τίς πλατεῖες μὲ τὰ φτωχὰ δένδρα πού φαίνονται καχεκτικά. Αὐτὰ δὲν ἔχουν παισῖς. «Εἰ Ναι! Ἐτοί εἶναι. Ἀλλὰ καὶ πόσες καταπονήσεις σ' αὐτὲς τίς ἐπιστροφές!

Τὴν ἀγάπην κανεὶς αὐτὴν τὴν πόλιν, πού μὲ χαρὰ ἐγκαταλείπει τὸν Ἰούλιο. Ὅσα κι' ἂν λέμε, ξανάρχεται κανεὶς μὲ χαρὰ τὸ Σεπτέμβριο.

Καὶ ὑποθέτω, ἀγαπητά μου παιδιά, πὼς δὲν ἐπιστρέφεται μὲ τὸ αὐτὸ ὅσον ἡλικίαν καὶ ὅσον ὕψος πού σας πηγαίνει τόσο ἀσχημά.

Θὰ ἦταν ἀχάριστο νὰ εὐχαριστήσετε ἔτσι τὸν καλὸ Θεὸ γιὰ τίς καλὰς παύσεις πού περάσατε. Θὰ ξαναθρῆτε τὰ ἀνταρτήματα σὰν μετὰ τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἔτσι, ἀληθεῖς πὼς μπορῶ νὰ τίς δώσω αὐτὸ τὸ ἐπίθετο;

Αὐτὲς τίς μελέτες πού θὰ σᾶς κάνουν ἕνα κορίτσι καὶ ἕνα ἀγόρι μορφωμένο, πού θὰ σᾶς ἐτοιμάσουν γιὰ τὴν ζωὴ πού θὰ περιῶτε ὅταν θὰ μεγαλώσετε, εἴτε διαλέξετε ἕνα ὥραϊο στάδιο, εἴτε καμμιὰν ἄλλη κλίσιν ἀκολούθηστε καὶ αἰεὶς κορίτσια ἀπὸ τοῦ νὰ γίνετε μητέρες μὲ ἀποκλειστικὴν ἀπασχόλησιν τὴν οἰκογενεῖαν σας.

Καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπασχόλησιν ἀπαραίτητο εἶναι νὰ εἰσθῇ μορφωμένος καὶ μὲν στὰ κινεῖται τρόπο ἀνοητῶς πλατύτερον.

Θὰ ξαναθρῆτε φίλους καὶ συμμαχίας. Πόσες διορ-φες ἱστορίες θὰ ἔχετε νὰ διηγηθῇτε καὶ νὰ ἀκούσετε.

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ νὰ ἀκούῃ... αὐτὸ δὲν εἶναι φτάνει. Πάντοτε τόσο διασκεδαστικὸν αὐτὸ τὸ νὰ ἐπιβάλλετε νὰ σᾶς ἀκούουν.

Τέλος θὰ ξαναθρῆτε τὸ χαριτωμένο δωμάτιον, μέσα στο ὁποῖον σᾶς περιμένουν τὰ βιβλία σας.

Ἐμπρός, ἀγαπητὰ παιδιά, θάρρος καὶ ζήτω ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων. Ἡ «Νεολαία» θὰ σᾶς παρακολουθῇ ὅλο τὸ χρόνον καὶ θὰ νὰ εὐχαριστήμενη ἂν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν ἀόριστον καὶ φεγαγωγίαν σας.

Πώς είδα τόν Γιαννούλη Χαλεπά στήν Τήνο τό 1931

Το 1931 όταν είχα περάσει από τήν Τήνο, ὁ Χαλεπάς καθόταν ἐκεῖ στό ἐρημητηριό του τοῦ Πύργου. Ἦναι καίρια παρουσιάστηκε γιά μένα λοιπόν τότε, κατάλληλη γιά νά τον ἐπισκεφθῶ, γιατί πολλα εἶχα ἀκούσει γιά τόν γι' αὐτόν στήν Ἀθήνα. Ἦταν, ὁμως, πολύ δύσκολο νά ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά μου αὐτή, γιατί στο θαύμα τουργικό νησί τῆς Παναγίας μέ τὰ ἀγρια βουνιά του καί τὰ δύσκολα μονοπάτια του, μονάχα μέ πρωτογονιά μέσα μποροῦσι τότε καί ἰς νά ταῖς ὁδῶν.

Πέρασα μέ κόπιν πολλοῦς λόφους, τριζοπορώντας, σάν ἀμμουιά προσκυνητή, καί σάν ἐπιφορτισμένη κορυφή ἑνός λόφου παρουσιάσθηκε ξαφνικά στα μάτια μου τό χωριό

Ἄν καί εἶχε ἀποτόμους τρόπους καί ἀδιαφοροῦσε γιά τὰ γύρω του πράγματα, κατά βάθος ἦτανε πάρα πολύ φιλόξενος καί εὐγενής καί ἡ φυσιογνωμία του πρόδιδε μιά δικαιοητική διαύγεια καί μιά βαθειά εὐαισθησία.

Ἐπειτα, τὰ πηλικά ἀγαλματάκια του πού ἐφτιαίνε ὅλα μαζί, ἦτανε πολύ πρωτότυπα καί περίεργα νά τὰ βλέπῃ κανείς. Δέν μοιάζανε ὅλοι μέ τὰ συνηθισμένα ἐκεῖνα τροπλάσματα του φτιασέν, οἱ γλύπτες μας καί τὰ στήριζον σι σιδερένιους σκελετούς. Ἦτανε προπλάσματα μέ χονδρή λαστή, ἀλλά παρῶς ἄζανε περισσότερες λεπτομερείες ἀπό τὰ ἄλλα, περισσότερο ἀκρίβεια ἀναλογιών καί ἀνατομίας, φαιερῶνανε, τέλος, ὅτι δέν μπορούσανε παρα νάχουνε βγῇ ἀπό χέρι Μεγάλου Δασκάλου.

***

Ὁ Χαλεπάς γεννήθηκε τό 1854 στό Πύργο τῆς Τήνου. Δεκαεφῆ χρονῶν μπήκε στό Πολυτεχνεῖο καί δέν ἀργησε νά ἐκδηλώσῃ ἐκεῖ τὰ σπάνιά του χαρίσματα. Στάλθηκε ἔπειτα νά σπουδάσῃ στό Μόναχο τῆς Βαυαρίας, πού ἦτανε τότε τό παγκόσμιο κέντρο τῆς τέχνης. Ἐκεῖ πήρε τό πρῶτο βραβεῖο γιά ἕνα του ἐπὶ κεραμοῦ ἀγαλματάκι πού φτιαξέν, πού παριστάνει μιά «Πεντάμορφη». Ἐπίσης βραβεύθηκε στό Παρίσι μέ ἕνα «Σάτυρο» πού ἐξέθεσε ἐκεῖ σέ κάποιο διαγωνισμό καί ὁ ὁποῖος βρίσκεται, σήμερα στήν ἐπιστήμη Καλλιτοῦλου. Στήν Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου ἐπάρχει, ἐπίσης, ἕνα ἀγαλματάκι τοῦ Χαλεπά φτιαγμένο κατά τήν νεανική του περίοδο. «Ἡ «Κοιμώμενη», πού βρίσκεται δεξιά στήν εἰσοδο τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου στήν Ἀθήνα, εἶναι ὁμως τό ὡραιότερο ἔργο τῆς περιόδου αὐτῆς.

Ὅλα αὐτά εἶναι δημιουργήματα τοῦ Χαλεπά, φτιαγμένα τριν ἀπό τὰ τριάντα του χρόνια. Μετά παρεφρόνησε καί κλεισθηκε στό Φρειδοκομείο τῆς Κερκύρας. Περνοῦσε ἐκεῖ ἀδικα τὰ χρόνια του, γερούσε μέρα μέ τή μέρα καί ὁ κόσμος νόμιζε πώς ὁ γλύπτης τῆς «Κοιμώμενης» εἶχε πιά πεθάνει. Καί ὁμως τό ληθαργημένο πνεῦμα του μιά μέρα ξύπνησε, στήν ηλικία τῶν 63 χρονῶν. Ξύπνησε σάν ἀπό ἕνα ὄνειρο καί ξαναγύρισε τότε στήν πατρίδα βουνιά, στήν μαρμαρόβουνα τῆς Τήνου καί ἐκεῖ φωτίσθηκε πάλιν ἡ ἐκτετατή γλύπτης, καί ξαναγεννήθηκε παιδί, καί ἔβγαλε ἕνα νέο ρυθμό ἀπό τόν παλιό.

***

Θα ρωτήσετε τώρα τί σημασία ἔχουν γιά τήν νεοελληνική τέχνη τὰ ἔργα τοῦ Χαλεπά; Ἐν πρώτοις, πρέπει νά σέ, ἐξηγήσω ὅτι τὰ ἔργα τῆς γεροντικῆς περιόδου του εἶναι μάλλον προπλάσματα τῆς μαλακῆς ὕλης. Ἡ γλυπτική τέχνη μοιάζει δουλεμένη στή σκληρή ὕλη τῆς πέτρας, τοῦ ξύλου καί τοῦ μαρμάρου, ἀποκτᾷ τήν μεγαλοπρέπεια τῆς.

Τό πηλίκον τροπλάσμα εἶναι ἡ πρώτη ἐξελίξις τῆς γλυπτικῆς. Τὰ τροπλάσματα τοῦ Χαλεπά βγαίνουν ἀπό μιά ἐμφυτῆ ψυχική ἐκδήλωση καί εἶναι, περίεργον ὅτι ὅλες οἱ μορφές, τῶν γεννησέν, μαζί μέ τό θέμα. Στά μεγάλα ἔργα τῆς τέχνης τὰ δύο αὐτά πράγματα βγαίνουν μαζί. Για τοῦτο βλέπουμε ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Χαλεπά γιά τήν τέχνη, ἡ ἀγάπη του γιά νά δημιουργήσῃ πάντοτε νέες μορφές, γενναί, μαζί καί τήν ἀγάπη γιά τήν πατρίδα του καί γιά τήν μεγάλη τῆς παράδοση.

Αὐτά πού μᾶς ἱστορίζουν τὰ τροπλάσματά του εἶναι εἰς ἐπιπόδια τῆς μυθολογίας, εἴτε τῆς Γιγαιτομαχίας τοῦ Εἰκασμένου, εἴτε τῆς Ἀγιογραφίας, ὅλα ἔχουν πάντα τόν ἴδιον σκοπό, νά ἀποδώσουν μιά ἀλήθεια, ἕνα θέμα. Ὅσοι οἱ φυσιογνωμίαι τῶν τροπλάσματων ἔχουν ἕνα ὅφιν ἐκπλαγνικό καί στήσις ἥρεση καί γαλήνη, λές σάν νά καθρεφτίζου τόν κρυφόν πόθο τῆς πολυτάραχης ψυχῆς τοῦ μεγάλου γλύπτη, πού ἐφυγε πρὸ ἡμερῶν ἀπό τόν κόσμο μας, ἐνῶ συνάμα ἱκανοποιούν τόν πόθο τοῦ αἰσίου του.

TZ. K.

τοῦ Πύργου μέ τὰ δόλφινκα καί γελαστά σπίνια τοῦ κυλάκου ρυθμοῦ, σέ λίγη ἀπόσταση ἀπό τή θάλασσα.

Στό χωριό ἐκεῖνο τῶν μαρμαρῶν, τοῦ βγῆκαν οἱ πρώτοι γλύπτες τῆς Ἑλλάδος, ὁ γερο τεχνίτης, πού σάν νά ἴτα τοῦ σταθῆκε περίφημος καί δαξιομένος, ζοῦσε ὁλοῖοναχος, τώρα, χρόνια πολλά, ξεχασμένος κυρολεκτικά ἀπό ὅλους τοὺς συσπιδέλους του, σέ ἕνα ἐτοιμόρροπον ἐρημώσιμο ὅπου ἐργαζότανε ἀκατάπαυστα φτιάχνοντας προπλάσματα μέ τή χοντρή κόκκινη λασπή τοῦ δρόμου.

Μία μέρα ὁμως, τό 1925, ἔτοχε νά περάσῃ ἀπό ἐκεῖ ὁ μακαρίτης γλύπτης Θωμάς Θωμάπουλος, ὁ ὁποῖος, θαύμασε τὰ μακρά ἐκεῖνα ἔργα τοῦ Χαλεπά, τὰ μετακόμισε στήν Ἀθήνα καί τὰ ἐξέθεσε σέ μιά αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας. Αὐθόως ὅλοι, οἱ κριτικοί ἀντιγνώσαν τὸ μεγάλο ταλέντο τοῦ Χαλεπά. Ἀντιγνώσαν καί ἰσοφύα πού φάνηκε λές σάν ἕνα ἀστέρ, φωτεινό, πού ξεπηδαίει ἀπό τή μαύρη νύχτα.

...

Οἱ μεγάλοι καλλιτεχνεῖς εἶναι, κατά βάθος, μεγάλο, ἀνδρες. Αὐτό τοῦ διασθάνεται καί νά σάν θά βρεθῇ ἀντίκρουτους, μολοῖόντι θά τοῦ παροῦ, παραξένον, καί ἰδιότροποι.

Αὐτή τῇ ἐντύπωσιν ἀκρῶς μοῦ ἔκανε ὁ Χαλεπάς. Ἦτανε εἰς γεροντικὸν ἀδύνατον μέ ἑκρά γένεια, σάν ἀγριάνθρωπος, ἀλλά τὰ μάτια του ἦτανε πολὺ ἡμερα.

† ΑΔΙΕ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ» αρχίζει από σήμερα την δημοσίευσιν διηγημάτων των κορυφαίων διηγηματογράφων μας, τα οποία συνιστώμεν εις όλους τους Νέους μας και ιδιαιτέρως εις τους ασχολουμένους έρασιτεχνικώς με τὸ διήγημα.

Οι Νέοι ἀναγνῶσται θὰ παρατηρήσουν ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν παλαιότερων λογογράφων μας δέν εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῖ ἡ νεώτερα διηγηματογραφία. Καὶ σήμερον ὅμως τὰ διηγήματα ταῦτα διαβάζονται εὐχαρίστως διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς πλοκῆς τῶν, παρουσιάζουν χάριν καὶ ἀπλότητα ὕφους καὶ θὰ παραμείνουν πάντοτε ὑποδείγματα τοῦ λογοτεχνικοῦ τούτου εἶδους.

Εἶχεν ἀπολύσει ἡ λειτουργία μετὰ τὴν παννυχίδα εἰς τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἀντιδώρου, ἡ γυνὴ τοῦ Μπούκη, τοῦ φίλου μου, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην της, τὴν Ἀγγελικούλα, με ἐπλησίασεν εἰς τὸ στασίδι διὰ νὰ μοῦ ὑπομνήσῃ, ὡς συνήθως, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ γεῦμα. Τότε ἡ μικρά της παιδίσκη (ἦτο ὡς ἑννέα ἐτῶν ροδίνη καὶ καστανή) μ' ἐχαιρέτισε καὶ μοῦ λέγει:

— Ἐσὺ, μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ψαῖλνεις τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Τραγούδια τοῦ Θεοῦ! Ἐκτοτε ἡ μικρά με ἤκουε νὰ ψάλλω συνεχῶς τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν πενιχρὸν ναῖσκον, ὅπου ἐσύχναζε τακτικά με τὴν μητέρα της...

Κι' ἡ μικρά κόρη τὰ ἠσθάνετο καὶ τὰ ἐπόθει καὶ τὰ ἐχαρκτηρίζε με ἀγγελικὸν αἶσθημα ὡς τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε ἀπουσίασα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Εἶχα ἐνθυμηθῇ τοὺς πτωχοὺς οἰκέλους, μένοντας εἰς τὴν μικρὰν πατρίδα μου, μακρὰν τῆς ὁποίας εἶχα ζήσει ἐκ μικρῶν διαλεξιμάτων ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου. Ὅταν τέλος με εἶχον βαρυνθῇ ἐκεῖ, ἐτόλμησα μετὰ τρία ἔτη νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πρωτεύουσάν με τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι δέν θὰ ἐγίνωκην καὶ πάλιν βαρετὸς εἰς τοὺς φίλους μου.

Ἀφοῦ ἐκρύβην ἐπὶ ἐβδομάδα εἰς κοινὸν τινα ξειῶνα, ἐπῆγα λάθρα μίαν πρῶταν νὰ ἀνταμῶσω τὸν φίλον μου Νικόλαον τὸν Μπούκην. Φεῦ! τί ἔμαθα; Ἡ μικρά Κούλα, ἥτις ἦγε τώρα τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἦτο ἄρρωστη βαρειά. Εἶχε δέκα ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι κι' ὁ ἰατρός εἶπε ὅτι ἦτο κακὸς πυρετός, ἴσως τυφοειδοῦς φύσεως.

Ἐπῆγα κατ' εὐθείαν, ὅπως με προέτρεψεν ὁ Νικόλας, διὰ νὰ βοηθῶ με λόγια καὶ ἐνθαρρύνω τὴν μητέρα. Ἡ πτωχή, ἥτις τὴν ἠγάπα, μοῦ ἔδειξε τὴν κλίνην καὶ ἡ μικρά Κούλα ἦτο ἰσχνή, κάτωχρος, πυρέσσουσα καὶ ἔκειτο σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Εἶπα εἰς τὴν μητέρα τὰ συνήθη λόγια τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως. Ἐμείνα δύο ὥρας ἐκεῖ.

Εἶτα ἐπανῆλθον πάλιν τὸ δειλινὸν καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἄλλην πρῶταν. Ἡ Κούλα ἔβαινε χειρότερα. Εἶτα τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνη νὰ εἶχε βελτιωθῇ κάπως ἡ ὑγεία της καὶ ἠσθάνετο. Ἡ μητέρα της μοῦ εἶπε νὰ πλησιάσω καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Περαιστικά, Κούλα! Δέν ἔχεις τίποτε, κορίτσι μου!

— Ἀ! Μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ἐψέλλισεν ἀσθενῶς. Πότε θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ θεῖα... τραγούδια;

— Ὅποτε θέλεις, Κούλα μου. Ἄμα γίνῃ ἀγρυπνία εἰς τὸν Ἅγιον Ἐλισσαίου, νὰ ἔλθῃς νὰ σοῦ τα πῶ.

— Νὰ μοῦ τὰ πῆς. Μὰ θὰ τ' ἀκούσω;

— Ἄμα προσέχεις θὰ τ' ἀκούσης...

— Ὄχι!

Ἐστέναξεν, ἔκλεισε τὰ ὄμματα καὶ δέν μοῦ ὠμίλησε πλέον. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πολὺ κουρασθῇ (ἔφεραν ἀσθενῶς τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, πρὸς τὸ οὖς, ἐνῶ ἐστέναξε). Τῆς ἔφεραν χρίσμα, ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαι. Αὐτὴ ἀνέλαβε πρὸς στιγμὴν τὰς αἰσθήσεις της, κι' ἐψιθύρισε:

— Μοσχοβολᾷ ἡ ψυχὴ μου. Λάδι, γαλήνη, ἡρεμία. Θὰ ταξιδέψω καλά.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν προσπεμπομεν εἰς τὸν τάφον. Οἱ ἐπαγγελματικοὶ ἱερεῖς κι' οἱ ψάλλται ἔψαλλον τὰ κατὰ συνήκην ἀπὸ τὴν «Ἀμωμον ὁδὸν» ἕως τὸν «Τελευταῖον ἀσπασμόν». Μόνον ὁ Παπᾶ - Νικόλας, ἀπὸ τὸν «Αἱ Γιάννη τοῦ Ἀγροῦ, ὁ Ναξιῶτης, ἐφαίνετο ὅτι ἐπιανε χωριστὴν ἀκολουθίαν, ἐμουρμουρίζε μέσα του καὶ τὰ ὄμματά του ἐφαίνοντο δακρυσμένα.

— Τί μουρμουρίζεις, παπᾶ; τοῦ εἶπα ἀπὸ τὰ ὀπισθεν τοῦ στασιδίου, ὅπου εἶχεν ἀκουμπήσει.

— Λέγω τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων μέσα μου, εἶπε ὁ παπᾶ - Νικόλας. Εἰς αὐτὸ τὸ ἄκακον ἀρμόζει ἡ κηδεῖα τῶν νηπίων.

Τῷ ὄντι κι' ἐγὼ με ὅλον τὸν πόνον καὶ τὰ δάκρυά μου, εἶχα ἀναλογισθῇ ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων καὶ ἀκουσίως ἔλεγα μέσα μου τὰ «τραγούδια τοῦ Θεοῦ», τὰ ὁποῖα πρό τριῶν ἡμερῶν εἶχε προφητεύσει ὅτι δέν θὰ ἡδύνατο νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ τὰ ἤκουε τάχα ἡ ἀγνὴ ψυχὴ, ἂν ὁ ἄγγελός της τῆς ἐπέτρεπε ν' ἀκούσῃ ἐκεῖ γύρω;

ΑΠΛΕΣ ΜΑ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΚΗΡΟΠΗΓΙΑ

Πολὺ πρακτικὸν κηροπήγιον γίνεται μετ' ὅσον μισὸ ἔτος μπουκαλιῶν ποῦ τὸ τοποθετοῦμε ἀντιστραμμένο πρὸς τὸν αἴρα καὶ μέσα τοποθετοῦμε τὸ κερί, τοὶ προφυλασσεται ἔτσι ἀπὸ τοὺς ἀνταίους. Γὰρ ἡ κοφειὰ με συμπιέζει τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀποκαλιῶν βάζοντες διὰ δακτυλίου περὶ τὸν μέσον καὶ ὅστις τὸ τοποθετοῦμε ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Κόβετε τότε τὸ γυάλινον ὡς ἐκεῖ ποῦ φταῖναι τὸ νερό.

142% 1.00% 71.00%
1.00% 1.00% 1.00%

7. **የጥያቄው ዓላማ**
 ለጥያቄው ዓላማ ማግለጫ
 ለጥያቄው ዓላማ ማግለጫ

ἡμεῖς	χωρὶς	ἡμεῶς	ἐν	τῇ
ᾧ	τοῦ	τοῦ	ἐκείνου	τοῦ

HL:

ဒၣ် အဝီထွင်ဖွံ့ဖြိုးတီၣ် ငါးကျပ်ဒါးလၢ ငမၤ ဂီၤ

मर्यादा

၁၀၀၀ နှစ် မှီ သီလ

7. အထူးသတိပြုရန် အထူးသတိပြုရန် အထူးသတိပြုရန် အထူးသတိပြုရန်

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸ δνειρον τοῦ Ρήγα Φεραίου. Πῶς ἐδλεπε εἰς τὰ χρόνια τῆς σκλαβίας τὸν Ἑλληνα στρατιώτην καὶ τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Ὁ Ἱερὸς Λόχος τοῦ Ὑψηλάντη. Πότε συνεκροτήθη τὸ πρῶτον σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ. Τὸ πυροβολικὸν τοῦ Βουτιῆ. Πῶς ἐπληρώνοντο οἱ στρατιῶται. Μισθοὶ καὶ στρέμματα!— Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν λοχαγῶν: δυὸ ψωμιά, δυὸ σιτηρέσια καὶ 150 γρόσια. Ὁ στρατὸς τοῦ 1825: 3.500 ἄνδρες. Οἱ «Ἀποστολικοὶ» καὶ οἱ «Σταυροφόροι». Νεοσύλλεκτοι διὰ τῆς βίας. Τὸ «τυπικὸν τάγμα» τοῦ ὑποστρατήγου Γεράρδου. Πολυτελεῖς στολαὶ καὶ... βάσανα. Πότε οἱ στρατιῶται μας φόρεσαν τὸ χακί.

Ἡ Ἑλλάς σήμερον μὲ τὸν στρατὸν καὶ τὰ τεχνικά μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει, ὅπως τὰ ἀνεδιοργανώσιμα ὁ Ἀρχηγὸς Κυβερνήτης μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μεγάλο μας Βασίλειον καὶ τοὺς γενναίους ἀξιωματικούς, ποὺ ἀφωσιώθηκαν ψυχῇ καὶ σῶματι στὸ στρατό, δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν κατοίκων τῆς. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, τοῦ ὁποῖου τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ ἡ ἀντοχὴ πολλὰς φορὲς ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων, παρουσιάζει ἰδιαίτερος τώρα τὴν πρέπουσαν ἐμφάνισιν καὶ ἐμπνέει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατιώτης δύναται πράγματι, νὰ κατορθώσῃ θαύματα. Εἶναι πειθαρχικός, ἐνθουσιώδης, λιτοδίαιτος. Καὶ ποτέ, μὰ ποτέ δὲν φοβήθηκε τὸν θάνατον καὶ δὲν δίστασε νὰ πέσῃ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ὅταν τὸν κάλεσε ἡ πατρίδα του, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

Σκεφθήκατε ὅμως ποτέ πῶς ὁργανώθηκε ὁ στρατός μας; Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι ἀρχηγοὶ του, οἱ ὁποῖοι ἐπεθάρχησαν τ' ἀτακτὰ σώματα τῶν παλληκαριῶν τοῦ 1821; Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀνθρώποι, ἐκεῖνοι, ποὺ ὁργανώθηκαν τὴν συγκρότησιν τακτικοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ; Ἰδοὺ τί σχετικῶς ἀναφέρουν οἱ διάφοροι ἱστορικοὶ καὶ ὅσοι ἐμελέτησαν αὐτὸ τὸ ζήτημα:

Ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς συγκροτήσεως Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ποὺ ἐφαντάσθη τὴν στολὴν καὶ τὸν ὅπλισμόν του ἦταν ὁ Ρήγας Φεραίος Πρὶν ἀκόμη ἀπλωθῇ ἡ ἱερὴ ἰδέα τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἐνδοξος αὐτὸς ποιητὴς καὶ ἐθνομάρτυς ἐξετύπωσε καὶ ἐκυκλοφόρησε κρυφίως ἕνα εἶδος κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπεγράφητο ὡς ἐξῆς: «Ρήγα Φεραίου τοῦ Φιλοπάτρδος, νέας πολιτικῆς διοικήσεως τῶν κατοίκων τῆς Ρούμελης, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν Μεσογείων Νήσων καὶ τῆς Βλαχουπογδανίας, ὑπὲρ τῶν Νόμων, Ἐλευθερία, Ἰσοτιμία, Ἀδελφότης καὶ τῆς Πατρίδος».

Εἰς αὐτὸ ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν ἀνέφερον ἀκόμη πῶς θὰ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καὶ πῶς θὰ εἶναι ἡνωμένοι οἱ στρατιῶται:

«...Ἡ σημαία, ἔγραφε, εἶναι ἕνα ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους μὲ τρεῖς σταυροὺς ἐπάνω, τὰ δὲ μπαστούνια καὶ ἡ παντιέρα εἶναι τρίχροα, ἀπὸ μαῦρον, ἄσπρον καὶ κόκκινον. Τὸ κόκκινον ἐπάνω, τὸ ἄσπρον εἰς τὴν μέσην καὶ τὸ μαῦρον κάτω.

»Τὸ κόκκινον σημαίνει τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν καὶ αὐτεξουσιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ προπάτορές μας ὡς ἔνδυμα πολέμου, θέλοντες νὰ μὴ φαίνονται αἱ πληγαὶ ὅπου ἔτρεχον αἷμα, διὰ νὰ μὴ δειλιῶσιν οἱ στρατιῶται.

»Τὸ ἄσπρον σημαίνει τὴν ἀθωότητα τῆς δικαίας ἡμῶν ἀφορμῆς κατὰ τῆς τυραννίας.

»Τὸ μαῦρον σημαίνει τὸν ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἡμῶν θάνατον.

Ἀναφέρει δὲ διὰ τὴν στολὴν τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸν ὅπλισμόν των:

«Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται φοροῦν εἰς τὸ κεφάλι περικεφαλαίαν.

»Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἔχουν μίαν μπαγιονέταν, τὴν ὁποῖαν φοροῦν εἰς τὴν μέσην τοῦ σώματος. Χατζάρι καὶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἡ παρατάξεως τὴν περνοῦν εἰς τὸ τουφέκι των.

»Τὸ φόρεμα τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἶναι τὸ ἡρωϊ-

κὸν μαῦρον ἀντερί, ἄσπρον ὀποκάμισον καὶ κόκκινα χολέσια ἢ κάλτζαις.

»Κάθε Ἑλλήν καὶ Ἑλληνίς, ὁμοίως καὶ κάθε κάτοικος πρέπει νὰ φορῇ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του ἢ εἰς τὴν σκούφιαν του, ἐν παρόμοιον ρόπαλον, καθὼς εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν γραμμένον ἢ κεντημένον εἰς ἄσπρο πανί ἢ ἄς εἶναι καὶ ἀπὸ πάφυλαν.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο μοιραῖον εἰς τὸν Ρήγα Φεραῖον νὰ ἰδῇ πραγματοποιούμενον αὐτὸ τ' ὄνειρόν του. Λίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Ὑψηλάντης κατήρτιζε τὸ πρῶτον σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ, τὸν Ἱερὸν Λόχον, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, ἐθερίσθη κυριολεκτικῶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Δραγατσανίου.

Τὸ σῶμα αὐτό, ἔφερε στολὴν σχετικὴν μὲ τὴν ἐν χρῆσει τότε τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ: Ἦτο μαῦρον, μὲ παχέα βρανδεβούργια στὴν ῥάττα εἰς τὸ ἐπὶ στῆθος, μὲ ὀρθὸν ἀντὶ πρῶτον κράνος. Τὸ κράνος αὐτὸ ἐτοίμαζτο ἀπὸ ἕνα κράνος στήριγμα καὶ ἐπὶ δύο ὀστέων χιαστὶ τοποθετημένων χαρακτηριστικῶς τοῦ ἐμβλήματος τῶν Ἱερολοχίων. «Νίκη ἢ θάνατος»!

Ὁ ζωγράφος Hess εἰς ἕνα πινάκῳ τοῦ ἀπεθανάντισε τοὺς Ἱερολοχίτας καὶ εἶναι τὸ μόνον ἱερὸν μνημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ φαίνεται ἡ στολὴ τῶν νεαρῶν σπουδαστῶν καὶ πρῶτων Ἑλλήνων στρατιωτῶν μας.

Ὁ θεμελιωτὴς ὅμως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἦτο ὁ Δημ. Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος τὸν Ἰούνιον τοῦ 1821 ἀνεκηρύχθη ἀρχιστράτηγος τῶν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Βερθεῶν συγκεντρωμένων Ἑλλήνων καὶ ἐξέδωκε προκήρυξιν περὶ συστάσεως τακτικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος.

Τὸ πρῶτον δὲ σῶμα συνεκροτήθη εἰς τὰς Καλάμας. Ἀπετελέσθη ἐκ τριῶν λόγων συνολικῆς δυνάμεως 250 ἀνδρῶν καὶ μὲ ἀρχηγὸν τὸν συνταγματάρχην Βαλέστρα.

Ἡ στολὴ τους ἦτο ἕνα ἱματίδιον, μίαν ἀναξυρίδα ἐκ πανίου καὶ μίαν σκούφια μὲ ἐθνόσημον τρίχρουν. Ὁ ὅπλισμός των δὲ καὶ ἡ ἀποσκευὴ, ἕνα λογχοφόρον τυφέκιον καὶ μίαν πυριτοθήκην.

Ὁ Βουτιῆ ἀκολούθως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως ὁργάνωσε ἕνα μικρὸν σῶμα πυροβολικοῦ διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν μελετωμένην ἀπόδασιν τοῦ ἐχθροῦ εἰς Καλάμας.

Τὸ σῶμα αὐτὸ ὅμως διελύθη εἰς τὴν Κρήτην μὲ τὸν θάνατον τοῦ Βαλέστρα. Ἀργότερον ὁ Μαυροκορδάτος ἀνασυγκρότησε τὸν τακτικὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰταλοῦ συνταγματάρχου Ταρέλλε. Εἰς αὐτὸ συνεκροτήθησαν 550 ἄνδρες. Τὸ σῶμα διαίρεθ' ἐν δύο τάγμασι πεζικοῦ εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐδόθησαν αἱ πρῶται κυανόλευκοι σημαίαι, καὶ εἰς ἕνα λόχον πυροβολικοῦ. Σύμφωνα δὲ μὲ πρῶτα τῆς Κυβερνήσεως ἀπεποσώθη νὰ παραχωρηθῶν εἰς ἕκαστον στρατιώτην ἀντίμισθον, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τόσα στρέμματα καλλιεργήσιμου γῆς ὅσοι θὰ ἦσαν καὶ οἱ μὴ-νέες τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ στράτευμα!...

Ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Κουντουριώτου, κατόπιν ὁ στρατός καὶ τάλιν ἀδιοργανώθη ὑπὸ τὸν Ρόδιον. Οἱ στρατιῶται ἔφερον τότε ἱματίδιον, σαργιάκιον, κοντὴν φουστανέλλαν καὶ φέσι. Ἐδόθη ἐπίσης εἰς αὐτοὺς λινοστολή, ὑπόδησις καὶ ὁ μισθὸς τους ὥρισθη εἰς διστηλὸν κατὰ μῆνα καὶ καθημερινὸν σιτηρίσιον 12 λεπτῶν γὰρ ὅζον καὶ τριακόσια δρακίνα ψωμ.

Ὁ Φαβιέρους κατόπιν τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1825 δια

Κ Ρ Η Κ Δ Τ Δ Γ Δ Κ

α. 225 ή μ 3.300 7

και από το γινόμενο
το οποίο καταλήγει

δύο 22 ή 23 φορές συντηρημένα

π. 08ον κατόνυ Δογμάτιστα της στρογγυλής κατόνυ 14

*****
X Δ Κ Η Γ

π. 1

Τού Δάσους ή Νεραίδα

Συνέχεια από το προηγούμενο

Εννοείται τότε η νεραίδα και έκρηξε το πρό-
π. 14

που με βαρύνει.
Τό φιλμε το πρόσωπό της με το ξανθό μαλλιά,
δουλειά νύμφη η δ' λένε, με μαλλί και από σι-
14

Η φωνάδα της έμεγα από συγνώμη, έφ'

νό μείνω μαζί σας και πέν και πέν με χαρμό, να
πινέσει και να πεθάνω.

Και να πεθάνω έμεγα, ράησε ή Χουκού
με λήθη.

μιζαν μέ χαρά την καρδιά της μικρής νεράιδας. Από τότε που έφτασε στην έξοχη είχαν περάσει κάμποσες μέρες, όταν μία νύχτα άφησε το πράσινο σπιτάκι της, γοητευμένη από το φως του φεγγαριού και από τη σιωπή της δμορφής νύχτας.

Οι κρίνοι στην άκρη του ποταμού είχαν ανοίξει και έλαμπαν σαν το χιόνι επάνω από το νερό που κυλούσε ήρεμα ανάμεσα από τα χόρτα.

Θόρυβος κανέναν δεν άκουότανε. Τα νυχτοπούλια και αυτά είχαν σιωπήσει.

Μολονότι το φεγγάρι ήτανε ακόμη μισό, ήτανε τόσο δυνατό το φως του, ώστε τα πιο κοντινά άστρα έτρεμόσβυναν.

Και η μυρωδιά της μουσκεμένης γής, καθώς είχε βρέξει από βροχές, ανέβαινε από παντού.

Έξαφνα μέσα από τους μαύρους κορμούς ο αγέρας έγίγισε από ένα βουίτο έλαφρο στην αρχή, που έδυνάμωνε σιγά, σιγά και τέλος επέερασσε επιβλητικά σαν μία άγρια φοβέρα επάνω από το κεφάλι της μικρής νεράιδας.

Τό βουίτο αυτό τό έκανε ένας κάνθαρος του νερού που γύρευε νά βρεί κάποια δροσερή μεριά νά περάσει την ημέρα του.

Και η νεράιδα σκέφτηκε πόσο θάτανε εύτυχοσμένος μέσα σ' αυτό τό άσχημο φως, καθώς παρακολουθούσε τό ζωο αυτό που εξακολουθούσε νά φεύγει.

Και ύστερα απλώθηκε πάλι η σιωπή.

Δίπλα της μία σταγόνα νερού έλαμπε σαν διαμάντι! "Ω! ήτανε θαύμα αυτή η σταγόνα. Έξαφνα όμως η σταγόνα, καθώς την κύτταζε, έπεσε και έσβησε στο σκοτεινό χώμα, ενώ συγχρόνως στην ανατολή έφάνηκε μία κόκκινη φωτεινή λουρίδα.

Η μικρή νεράιδα έσφιξε τά χερια της και έβγαλε μία χαρούμενη φωνή: "Ω! νά! ο ήλιος!

"Υστερα από λίγο εξαθότανε πάνω στα λουλούδια.

Αυτή ήταν η πιο άγαπημένη της συνήθεια νά περνάει την ημέρα.

Ο θόρυβος που έκαναν τά έντομα κατέβαινε από ψηλά και ανακατευότανε με τό ψιθύρισμα των ύψηλων χόρτων, καθώς τά κινούσε η πρωινή αύρα και δός του τά μικρά ζωύφια νά πηγαινοέρχονται. Σα γκάρις, πεταλούδες, μύρμηκες, σκαθάκια και άσε τά άλλα τά άμέτρητα που περνοδιάβαιναν κάτω από τη χλόη και που γιά νά τά ξεκαθαρίσει τό μάτι έπρεπε νά τά κυττάζει με πολλή προσοχή.

Και έξαφνα νά σου! Ένα ζευγάρι άγριοπερίστερα! Από μακριά ακόμη άκούγονταν ο χαρούμενος κουθεντούλης τους και όλα τά ζωα έσηκωναν τα χερια τους γιά τον έρχομό τους.

"Όμως κι' αυτά φαίνεται νά τους άρεσε η στασιμότητα και όση έκταση ή ώρα γινά τα δάσους.

Έπετούσαν από κλαδι σέ κλαδί, έκυττούσαν τά σπασμένα ξεροκλάδια και έξετάζανε όλες τις κουφάλες του κορμού. Σαν είδανε όμως πως πάνω στη φλαμουριά κατοικούσε και μία κουκουβάγια επέσανε σέ μεγάλη συλλογή.

— Μονάχα έπειδή ήταν τόσο κοντά τό ρυάκι ήθελα νά χτίσουμε εδώ τη φωλιά μας, είπε λυπημένη ή περισσότερα. Μας έρχεται τόσο βολικά γιά τό προσωπό μας λουτρό! "Έπειτα γιά κύττα! Έχει κανέναν από τη μεριά αυτή τόν άνοιχτό κάμπο και από την άλλην τό βαθύ και ωραίο δάσος. Τί ωραίο μέρος! Μά κύτταξε τως λάμπουν τά μούσκλα κάτω από τό δέντρο!

— Είναι αδύνατο έγώ νά ζήσω δίπλα από μία κουκουβάγια, είπε ο περισσότερος. Γιατί πρέπει νά ξέρεις ότι όλα μπορεί κανένας νά τά περιμένει από τετοιους γειτονους. Έγώ δηλαδή δεν έχω τίποτε προσωπικό μαζί τους και δεν θέλω βέβαια τό κακό τους, μά, τί τά θές, όταν τους νοιώθω κοντά μου δεν είμαι ποτέ ήσυχος.

Και με ένα δυνατό φτερούγισμα που άκούότανε γιά πολλή ώρα στη σιωπή του δάσους, επέταξαν πάνω από τις κορφές των δέντρων.

Σιχιά την αυγή είδανε κανένας ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων τό γεράκι. Έκανε ένα πέταγμα βουθό και μυστηριακό. Τά άστραφτερά του μάτια έψαχναν γιά τροφή παντού στο χώρο και οι καστανιές φτερούγες του έχτυπούσαν τόν αγέρα με χτυπήματα έπίσημα και δυνατά. "Ήτανε μοναδικό τό πέταγμα του άγριου αυτού πουλού, το ζει μονάχο του αγαπώντας την έλευθερία του δάσους και του βουνού.

Και, άλλοίμονο! μία μέρα στο δάσος ήρθε και μία γάτα. Έξάπλωσε ανάμεσα στα λουλούδια και με μισοκλεισμένα μάτια άρχισε νά κάνει την τουαλέττα της.

Καθώς ήταν άφωσιωμένη νά χτενίζει τη γούνα της είχε ένα τόσο άθωο ύφος που έλεγες πως κανένας κίνδυνος δεν την άπειλούσε.

Στό ξέφωτο όμως με μιάς έκράτησε μία σιωπή γεμάτη φόβο. Άμέσως οι καρδιές των μικρών ζώων άρχισαν νά χτυπούν δυνατά, και μονάχα το ρυάκι εξακολουθούσε νά μουρμουρίζει ξενοιαστο το τραγουδάκι του, σαν νά μην είδιδε κανένα σημασία στην παρουσία της.

Η γάτα έρχοταν από τά στίτια των άθρωπων όπου με τη συντροφιά τους είχε γεννηθεί και μεγαλώσει.

Έτυχε όμως τό χτήμα, όπου ζούσε, ν' αλλάξει νοικοκύρη και έπειδή οι γάτες αγαπούν πολύ τό σπίτι που γεννήθηκαν και ζήσανε, αυτή έμεινε σ' αυτό, αν και φύγανε τά άφεντικά της τά πρώτα.

Φαίνεται όμως πως δεν τά περνούσε καλά με τά καινούργια άφεντικά και τράβηξε νά ζήσει έλεύθερη στην έξοχη.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

*****

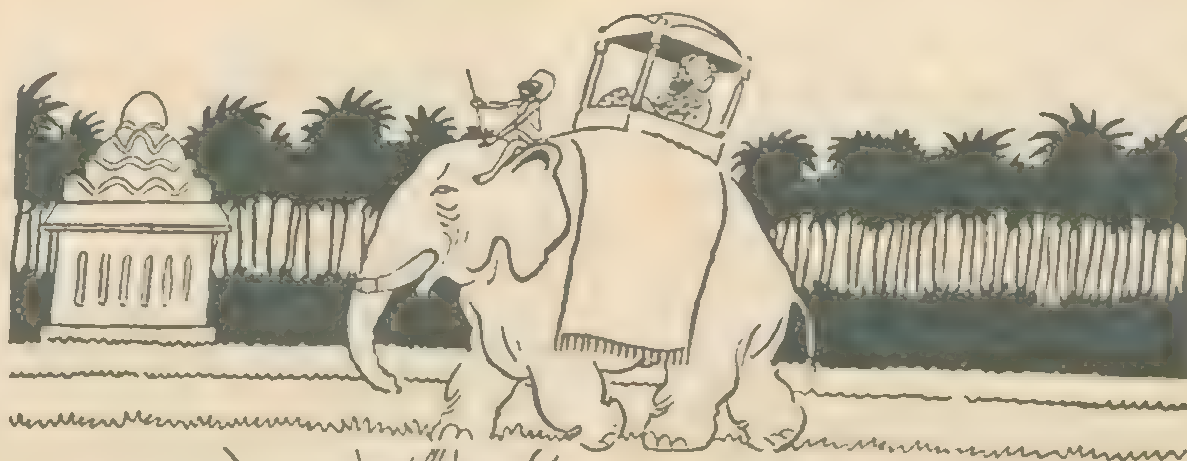
Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Ο πατριωτισμός έν καρδιά μου, μου έδωσε τό τόλμα νά πατήσω τό πόδι μου πάνω στη δουλειά του, έπίσης μανθάνει τό μάθημά του διά νά περνά καλά μέσα στο σπίτι του.

Η Πατρίς μας! Είθε όλοι νά την αγαπούν! Γκαίτε τω όκορμ της τις με άλλων χωρών σχέσεις της' άλλ' έν τω δικαίω ή έν τω άδίκω ή Πατρίς μας καί οι άρχηγοί της! Έγώ, πότε άκούω.

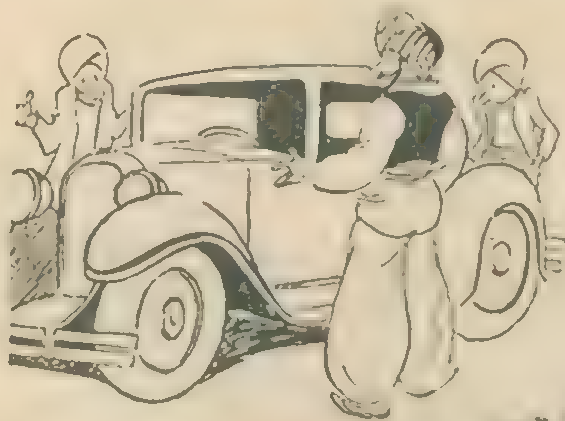
Η τεκατόρ

Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ...

Ὁ ἑνδοξος Μαχαραγιάς, μὲ τὰ χρυσὰ παλάτια
 Τὰ πλούτη του τ' ἀμέτρητα καὶ τὰ γαλάζια μάτια
 Σὰν ἔβγαινε περίπατο στοὺς κρεμαστοὺς του κήπους
 Ἐκαβαλοῦσ' ἑλέφαντα, κι' ὄχι τυχαίους ἵππους.
 Κι' ὅλα καλὰ ἐπήγαιναν εἰς τοῦ Ρατζᾶ τὴ χώρα.
 Ὅταν μιὰ μέρα ἔφθασαν, κομίζοντες καὶ δῶρα
 Δυὸ Εὐρωπαῖοι φίλοι του, φίλοι ἀπ' τὸ Λονδίνον.
 Ὁ ἄρχοντας τοὺς πρόσφερε γλυκὰ, καφέ καὶ οἶνον
 Καὶ καθισμένοι καὶ οἱ τρεῖς τριγύρω σταυροπόδι
 Τὰ εἶχανε ξεθαρρετὰ, εἰς γλῶσσα, ὡς λέει, δημῶδη
 Κάποια στιγμή οἱ ξένοι του, μ' ἐνδιαφέρον φίλου
 Καὶ ὄχι ἐκ συμφέροντος ἢ ἐκ σκοποῦ ἀδήλου,
 Τοῦ δῆλωσάν πῶς ἀσφαλῶς καλὸν ἦτο καὶ πρέποι
 —Ἐφ' ὅσον ἐνομιζέτο ὡς πρὸς τὴν μόδαν ρέπων... —
 Νὰ πάρῃ αὐτοκίνητον ἢ γαλλιστὶ εἰς τὸ
 Μάρκας ταχείας κι' ἀσφαλοῦς μὲ κύλινδρους ὀκτώ.
 Ἐκεῖνος συγκατένευσεν, ἀγόρασε τ' ἀμάξι,
 ποῦ τὸ ἐθαύμασ' ὁ λαὸς καὶ ὅλοι οἱ ἐν τάξει.
 Καὶ ἔτσι, στ' αὐτοκίνητο μὲ χάρι καθισμένος
 —Ἐτοῦτο σὲν εἰκόνα μας τὸ βλέπετε σαφῶς... —
 Βγαίνει συχνὰ περίπατο καὶ εἰν' εὐτυχισμένος
 Καὶ ἀσφαλῶς θὰ σκέπτεται πῶς εἰν' πολὺ σοφός!...

Ὅμας Φοιτητριῶν μετὰ τῆς Διοικητρίας πρὸ τοῦ
Πανεπιστημίου

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς - Κυβερνήτης μας δοκιμάζει τὸ
συσσίτιον τῶν Φαλαγγιτῶν στὸ στρατόπεδο ! Μεταξά.

Συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν Θεσσαλονίκης τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1938

Όμάς Φαλαγγιτών πρό τοῦ Λευκοῦ Πύργου
Θεσσαλονίκης.

Σ καπενέυς χαιρετῶι

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς μας μετὰ τῶν Πριγκηπισσῶν ἀποχωροῦντες ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς
προτομῆς τῆς μάμης τῶν Βασιλίσσης Ὁλγας.

THE "NEOLAIAS,"

Ἡ Δοκίμα Θεσπιά Δοκίμα. Πρωτοετής ο Μαντ. Ζη-
μετά Φαλαγγίτης καὶ Σπυρίδης.

Ὁμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. πρὸ τοῦ Μητρώου. Ἡμε-
τεροὶ καὶ τῆς ἑξῆς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Σχολίου.
Πορτοχολοῦ.

Ἡ Δ. Ε. ὁ Ἀρχηγός, ἡγεμονίας, ἀπὸ πρῶτον, ἐπὶ τοῦ Ποταμοῦ καὶ τῆς ἑξῆς τοῦ
χαριτάτα ὑπὸ τοῦ παρατηρητοῦ τῆς Δ. Α. Σ.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός — Κυβερνήτης μας συνομιλῶν καὶ συμβουλεύων Φαλαγγίτας.

Ὁμάς τῆς Ε. Ο. Ν. Πέτα πρὸ τοῦ Ἀγάλματος τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας Ν. Σκουφᾶ εἰς τὸ ἱστορικὸν Κομπότι.

Παράταξις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Λέσβου εἰς Μυτιλήνην κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀποκαλυπτηρίων.

«Χωρίς Οικογένεια»

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

3ον

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)

— Καλὰ δὲν μοῦχες πεῖ;...

— Ναί, βέβαια... σοῦ εἶχα πῆ... μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια.

— Ἔτσι μίλα!... δὲν ἦταν ἀλήθεια....

Μὲ ἐπλησίασε πάντα μὲ σηκωμένο τὸ μπα-
στοῦνι καὶ φοβισμένος τραβήγτηκα πίσω.

Τί εἶχα κάμει λοιπόν; Σὲ τί ἔφταιξα; Γιατί μὲ
ὕποδέχεται ἔτσι, ἐνῶ ἐγὼ πήγαινα νὰ τὸν φι-
λήσω;

— Ἡ ἀφεντιά σας βλέπω καὶ ἀποκρεύετε! Νὰ
σὰς πῶ δὲν μοῦ κακοφαίνεται γιατί ἔχω διαβο-
λεμένη πεῖνα. Τί θὰ φᾶμε λοιπόν ἀπόψε;

— Μὰ ἔφτειασα τηγανίτες.

— Ἀ! τὸ βλέπω! Δὲν φαντάζομαι ὅμως πὼς
θὰ σερβίρης τηγανίτες γιὰ νὰ δειπνήσῃ ἓνας ἀν-
θρώπος πού ἔκανε σαράντα μίλια ποδαρόδρομο.

— Μήπως ἔχω καὶ τίποτ' ἄλλο; Εἶναι βλέ-
πεις πού δὲν σέ περιμέναμε ἀπόψε.

— Ὡστε δὲν ἔχεις τίποτε; Τίποτε ἀπολύτως γιὰ
νὰ δειπνήσω;

— Ἐρριξε μιά ματιὰ γύρω.

— Ἐγὼ βλέπω βούτυρο, εἶπε.

Ἐπειτα κύτταξε στὸ ταβάνι, τοῦ συνηθού-
σαμε νὰ κρεμᾶμε τὸ λαρδί, μὰ τώρα ἦταν ἄδειο
τὸ τοιγγέλι καὶ μονάχα μερικές πλεξοῦδες
σκόρδα καὶ κρεμμύδια κρέμονταν ἀπὸ τὰ ξύλα
τοῦ ταβανιοῦ.

Μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἐχτύπησε τότε καὶ ἔρ-
ριξε μιά πλεξοῦδα χαμου.

— Ὅρίστε, πάρε λίγα κρεμμύδια καὶ λίγο
βούτυρο καὶ θὰ φτιάξῃς μιά πρώτης τάξεως
σοῦπα. Ἐλα τώρα βγάλε τὴ ζύμη ἀπὸ τὸ τσου-
κάλι καὶ ρίξε τὰ κρεμμύδια νὰ βρασσουν...

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα, δίχως καμμιὰ ἀν-
τίρρηση, βιαστικὰ ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ ἀντρας
τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσει τώρα σ' ἓνα σκαμνὶ
κοντὰ στὸ τζάκι. Κι' ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ φύ-
γω ἀπὸ τὴ θέση πού μὲ εἶχε στεῖλει τὸ μπαστοῦνι.
Ἔτσι ἔστεκα κοιτά στο τραπέζι καὶ τοὶ κύτ-
ταζα.

Ἐδειχνε ὡς πενήντα χρονῶν ἄνθρωπος, μὲ
ἴφος ἀπότομο καὶ γκρινιάρικο πρόσωπο. Τὸ κε-
φάλι τοῦ ἔπεφτε πρὸς τὸν δεξιό του ὤμο καὶ αἰ-
τία ἦταν ἡ παλὴ ἀπληγὴ καὶ ἡ παραμόρφωσὴ
τοῦ αὐτῆ τὸν ἔκαμε ἀκόμη πρὸς ἀποκρουστικό.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἔβαλε πάλι τὸ τσου-
κάλι πάνω στὴ φωτιά.

— Γιὰ ἄκουσε ὧδ; Μὲ τόσο λίγο βούτυρο θὰ
τὴν κάμῃς τὴ σοῦπα; φώναξε.

Καὶ πιάνοντας ὁ ἴδιος τὸ πιᾶτο μὲ τὸ βούτυρο
τὸ ἄδειασε ὅλο μέσα στὸ τσουκάλι.

Πάει πιά! Οὔτε βούτυρο, οὔτε τηγανίτες!

Σὲ μιά ἄλλη ὥρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μὲ λυ-

ποῦσε πολὺ. Τώρα ὅμως δὲν μ' ἐνοιαζε τίποτε.
Τὸ μόνο πού συλλογιζόμουν ἦτανε, πὼς αὐτὸς
τοῦ ἔδειχνε τόσο σκληρὸς, ἦταν ὁ πατέρας μου.
«Ὁ πατέρας μου... ὁ πατέρας μου!» Αὐτὴ τὴ
λέξη τὴν ἔλεγα καὶ τὴν ξανάλεγα μὲ τὸ νοῦ μου.

Γιὸτὲ στὰ σοβαρὰ δὲν μὲ εἶχε ἀπασχολήσει τὸ
τί πρᾶγμα ἦταν ἓνας πατέρας καὶ εἶχα ἔτσι μέσα
μοι σχηματίσῃ τὴν ἰδέα πὼς εἶναι καὶ αὐτὸς
μάννα μὲ χοντρή φωνή. Βλέποντας ὅμως αὐτὸν
πού μοῦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἄξαφνα μ' ἔπιανε
τρόμος καὶ μαζί αἰσθανόμουν μέσα μου ἓνα
βαθὺ πόνο.

Ἐπῆγα νὰ τοὶ φιλήσω καὶ μ' ἔσπρωξε μὲ τὸ
μπαστοῦνι τοῦ. Γιατί ὅμως; Ἡ μάννα - Μπαρ-
μπερίνα ὅταν πήγαινα νὰ τὴν φιλήσω τότε δὲν μὲ
ἔσπρωχνε. Ἐκεῖνη μ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της
καὶ μ' ἔσφιγγε δυνατὰ.

— Βρέ! τί κάθεσαι κεῖ σὰν παγωμένος. Δὲν
πιάνεις νὰ βάλεις τούλάχιστο τὰ πιᾶτα στὸ τρα-
πέζι;

Ἐτσακίσθηκα κι' ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

Ἡ σοῦπα εἶχε πιά βράσει καὶ ἡ μάννα - Μπαρ-
μπερίνα τὴ σέρβιρε στὰ πιᾶτα.

Ἐσηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴ θέση τοῦ καὶ καθί-
ζοντας στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ τρώει, σταματών-
τας μονάχα κάπου, κάπου γιὰ νὰ μὲ βλέπει.

Ἐγὼ ὅταν συναντοῦσα τὸ βλέμμα τοῦ ἑξαμή-
λων καὶ τὰ μάτια μου. Τὸν κρυφοκύτταζα ὅμως.

Ἦμουν τόσο ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος, πού
δὲν εἶχα ὁρεξὴ νὰ φάω. Καὶ ξαφνικὰ μὲ ρώτησε:

— Τόσο λίγο τρῶς πάντα, τοῦ λόγου σου;

— Ἀ! ὄχι, τοῦ εἶπε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα.
Τρῶει καλά.

— Τόσο τὸ χειρότερο!... Ἄν δὲν ἔτρωγε του-
λάχιστον...

Ἐγὼ δὲν μιλοῦσα καθόλου, ἀλλὰ καὶ ἡ μάν-
να - Μπαρμπερίνα δὲν εἶχε ὁρεξὴ γιὰ κουβέντες.
Ἐπηγαινοερχότανε μονάχα γιὰ νὰ περιποιηθῇ
μὲ προθυμία τὸν ἀντρα τῆς.

— Δὲν πεινᾷς, λοιπόν; μ' ἐρώτησε.

— Ὅχι!

— Πολὺ καλά! Ἐλα τώρα πήγαινε νὰ πέσεις,
γιατί... Ἀ!... ἐγὼ θυμῶνα.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα μοῦριξε μιά ματιὰ,
σὰ νὰ μούλεγε πὼς πρέπει νὰ πάω νὰ πλαγιαίσω
δίχως ἀντιλογία. Φυσικὰ ἦταν περὶ τὴν αἰτίαν ἡ σύ-
σταση γιατί ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεση νὰ
παρακούσω.

Ἡ κουζίνα μας ἦταν καὶ κρεββατοκάμαρα,
καθὼς εἶναι σὲ ὅλα τὰ χωρικά σπιτία. Στὸ τζάκι
κοντὰ ἦτανε ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὸ φαῖ: δη-
λαδῆ, τὸ τραπέζι, ἡ κασέλα καὶ ὁ μπουφές.
Στὴν ἄλλη ἄκρην πάλι ἦτανε ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ
τὸν ὕπνο. Ἀπὸ ὧδ ἦτανε τὸ κρεβάτι τῆς μαννῆς.
Μπαρμπερίνας κι' ἀπὸ κεῖ τὸ δικό μου, μέσα σ'

ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου σκεπασμένο μ' ένα κόκκινο παραπέτασμα.

Αφού γδύθηκα λοιπόν επλάγιασα όσο μπορούσα πιό γρήγορα. "Όσο για να κοιμηθώ όμως... "Α! Αυτό ήταν άλλη υπόθεση.

Δέν κοιμάται κανείς όταν τον διατάζουν, κοιμάται μονάχα όταν νυστάζει και όταν είναι ήσυχος.

Μά εγώ ούτε ενύσταζα, ούτε ήσυχία είχα. Απεναντίας ένοιωθα τον έαυτό μου πολύ ταραγμένο και πολύ δυστυχή...

Αυτός ο άνθρωπος ήταν πατέρας μου. Γιατί όμως με κακομεταχειριζότανε έτσι;

Με το πρόσωπο γυρισμένο στον τοίχο, έπροσπαθούσα να διώξω αυτές τις ιδέες και να κοιμηθώ, καθώς με είχαν διατάξει.

"Ήταν όμως αδύνατο! Πού να μου έρθη τώρα ό ύπνος!

Ποτέ δέν ένοιωσα τον έαυτό μου τόσο ξυπνητό. "Υστερα από λίγη ώρα, πόση άκριθώς δέν ξέρω, άκουσα κάποιον να πλησιάζει στο κρεβάτι μου.

Από το βαρύ, άργό και συρτό βήμα κατάλαβα πώς δέν ήταν ή μάνα - Μπαρμπερίνα.

"Άκουσα μιά ανάσα ζεστή στά μαλλιά μου και μιά πνιγμένη φωνή να με ρωτά: «Κοιμάσαι;»

"Εγώ όμως μιλά. Αυτό το φοβερό «Εγώ θυμώνω» ήχούσε ακόμη στ' αυτιά μου.

— Κοιμάται, είπε ή μάνα - Μπαρμπερίνα. Τόχει συνήθιο' μόλις πέσει, τον παίρνει άμέσως ό ύπνος. Μπορείς να μιλήσεις και μη φοβάσαι πώς θα σ' άκούσει.

Σωστό βέβαια ήταν να τους πω πώς δέν κοιμώμουνα. Μά έφοβήθηκα μήπως θυμώσει.

— Τί γίνεται ή δίκη σου; ρώτησε ή μάνα - Μπαρμπερίνα.

— Την έχασα. Οί δικαστές είπαν πώς ήταν λάθος δικό μου να βρεθώ κάτω από τις σκαλωσιές την ώρα εκείνη και πώς ό έργολάθος δέν μου χρωστάει τίποτε.

Και χτύπησε με τον γρόνθο του επάνω στο τραπέζι δυνατά, αρχίζοντας και να βλαστημάει.

— Χάθηκε ή δίκη, είπε πάλι σέ λίγο. "Αδίκα πήγαν τόσα λεφτά. Και τώρα είμαι σακάτης, άρρωστος, γέρος και δίχως δουλειά και δίχως κομπόδεμα. Και σαν να μ'ην έφταναν όλα αυτά, γυρίζω στο σπίτι μου και βρίσκω και... ένα παιδί... Δέ μου λές σέ παρακαλώ, γιατί δέν έκαμες όπως σου παράγγειλα;

— Γιατί δέν μόρεσα! Νά!

— Δέν μόρεσες να τό πās στο 'Ορφανοτροφείο;

— Δέν πετάνε έτσι ένα παιδί, πού τό βύζαξαν, τό μεγάλωσαν και τ' αγαπάνε.

— Δέν είναι όμως παιδί σου.

— Θα τό πήγαινα... άφού τό ήθελες... Μά, ίσα - ίσα εκείνες τις ήμέρες μου άρρώστησε.

— Άρρώστησε;

— Βέβαια άρρώστησε. "Ήτανε λοιπόν ώρα να τό πάω στο 'Ορφανοτροφείο να μου τό πεθάνου;

— Και γιατί δέν τό πήγαινες σαν γίνηκε καλά!

— Δέν γίνηκε καλά έντελώς. "Υστερα άπ' αυ-

τήν την ασθένεια τό βρήκε άλλη. "Εβηχε, τό καυμένο, πού να τάκουες θα σου ραϊζότανε ή καρδιά!... "Ετσι μάς πέθανε και ό Νικόλας μας. Μου φαινότανε πώς αν τό πήγαινα στη Χώρα θα πέθαινε κι' αυτό.

— "Ε! καλά! Κι' ύστερα;

— "Υστερα, με τό σήμερα... με τό αύριο... πέρασε ό καιρός!

— Πόσο χρονών είναι τώρα;

— Όκτώ!

— Πολύ καλά! Θα πάει μεγάλο, κι' έπρεπε ναχει πάει από μικρό. Τώρα θα του κακοφανεί βέβαια. Αυτό είναι όλο!

— "Α! δέν θα κάμεις τέτοιο πράμμα, Γερώνυμε!

— Μώρ' τί μου λές; Και ποιός θα με έμποδίσει; "Εχεις τη γνώμη πώς μπορούμε να τον κρατήσουμε για πάντα;

"Εσιώπησαν μιά στιγμή και μόρεσα να πάρω την άνατοή μου. "Ενοιαθα να με πνίγει στο λαιμό ή συγκίνησή μου.

— "Ω! πόσο σ' άλλαξε τό Παρίσι. Προτού να πās εκεί δέν μιλαγες έτσι.

— Μπορεί! της είπε. "Η αλήθεια είναι πώς τό Παρίσι αν η' άλλαξε, με σακάτεψε κιόλα. Δέν μου λές; Πώς μπορώ να βγάλω τό ψωμί τό δικό σου, τό δικό μου και τό δικό του; Λεφτά δέν έχουμε πιά. "Η άγελάδα έπουλήθηκε. Είναι σωστό άφού δέν έχουμε να φάμε έμείς, να τρέφουμε ένα παιδί, πού δέν είναι και δικό μας;

— Είναι δικό μου!

— Βέβαια! "Όσο είναι δικό μου είναι και δικό σου. Αυτό δέν μοιάζει με χωριατόπουλο. Τό κύτταζα την ώρα πού τρώγαμε. Είναι πολύ ντελικάτο και άχαμνό. Δέν έχει ούτε μπράτσα, ούτε κότσα!

— Είναι όμως τό πιό όμορφο παιδί του χωριού!

— Νά, δέν λέω. Είναι όμορφο, μά δέν είναι γερό. "Η όμορφιά του όμως θα του δώσει να φάει; Άκούστηκε ποτέ καλός δουλευτής με ώμους σαν τους δικούς του; Αυτό είναι παιδί της Χώρας και τέτοια δέν μάς κάνουν εδώ.

— "Εγώ σου λέω είναι καλό παιδί! "Εξυπνο όσο παίρνει και με καλή καρδιά. Θα δεις αύριο, πού θα μεγαλώσει πώς θα δουλεύει για μάς, τό καυμένο!

— Μάλιστα! "Ωστόσο όμως πρέπει έμείς να δουλεύουμε για δαυτό και εγώ τώρα πιά δέν μπορώ να δουλεύω.

— Κι' αν σου τό γυρέσουν οι γονείς του, τί θα τους πεις;

— Βρέ, δέν βαρύνει! "Αμ ξέρουμε αν έχει και γονείς; "Αν είχε βέβαια θα τό γύρευαν όχτώ χρόνια τώρα και θα τώχαν βρεί. "Ήτανε μεγάλη άνοησία να πιστέψω πώς είχε γονείς και πώς μιά μέρα θάρχονταν να τά γυρέψουν και να μάς πληρώσουν τους κόπους μας και τά έξοδά μας. "Ασφαλώς στάθηκα βλάκας και κουτός. "Επειδή δηλαδή φορούσε όμορφα σπάργανα με δαντέλες έπρεπε ναχει και γονείς πού θάρχονταν να πέθαναν οι άνθρωποι!

(Συνέχεια στο επόμενο)

Τὸ Κουβάρι τῆς Ζωῆς

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ζούσαν στὴν Ἀγγλία δυὸ ἄρχοντες ποὺ εἶχαν ἓνα παιδί κι' αὐτὸ μονάκριβο. Φαντάζεσθε πόσο τὸ ἀγαποῦσαν καὶ πόσο τὸ ἐπρόσεχαν. Δὲν εἶχαν ἄλλη σκέψι παρ' αὐτό. Καὶ πόσο ἦταν ἔμμορφο! Ροδοκόκκινο στὸ πρόσωπο καὶ ξανθό, σγουρά μαλλιά, μὲ δυὸ μαῦρα ὠμορφα μάτια ποὺ γελοῦσαν πρὶν νὰ γελάσῃ τὸ στόμα.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἄρχοντες εἶχαν ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι, ἓνα ὠραιότατο κῆπο ὅπου μποροῦσε νὰ βρῇ κανεὶς κάθε διασκέδασι. Καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο τὸ παιδί περνοῦσε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας μονάχο γιατί κανένας κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ γι' αὐτό. Ὅταν λοιπὸν ἔγινε λίγο πειὸ μεγάλο τὸ κρατοῦσαν στὸ σπῖτι καὶ τοῦ ἐμάθαιναν νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ. Μὰ στὸ παιδί φαινότανε σκληρὸ ν' ἀφήσῃ τὰ παιχνίδια καὶ τὶς διασκεδάσεις του γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάνη σχήματα μὲ τὴν πέννα ἐπάνω στὸ χαρτί. Τόσο ποὺ ὅταν ἄκουε νὰ τὸ φωνάζουν νὰ διαβάσῃ ἔλεγε: «Ἀχ τί ὠραῖο ποὺ θάταν νὰ μποροῦσα νὰ διαβάξω καὶ νὰ γράφω! Θὰ καθόμουνα ὅταν μοῦ ἄρесе καὶ δὲν θάχα τώρα νὰ τρέχω στὸ σπῖτι γιὰ διάβασμα! Ὅλοι μοῦ δίνουν διαταγὰς καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑπακούω σὲ ὅλους, ἀκόμη καὶ στοὺς ὑπηρέτες. Ἄ! νὰ μποροῦσα νὰ ἦμουν λίγο πειὸ μεγάλος!». Ὁμῶς ἦλθε μιά μέρα ποὺ δυὸ φορὲς τὸ ἀπησχόλησαν κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἓνα ὠραῖο ξύλινο ἀλογάκι. Καὶ ἔστεκε συλλογισμένο. Ὅταν ἔξαφνα παρουσιάσθηκε ἔμπρός του ἓνα ἀγγελάκι ὀλόλαμπρο κι' ὠραιότατο μὲ τὰ δύο μεγάλα χρυσὰ φτερά του.

Τί ὠμορφο ποὺ ἦταν! Ἦλθε ἔμπρός του καὶ τοῦ εἶπε: «Μικρὲ εἶμαι φίλος σου, μὲ συνεκίνησαν τὰ κλάμματά σου. Βλέπω κάθε σου σκέψι, καὶ γνωρίζω κάθε σου ἐπιθυμία. Γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σ' εὐρῶ. Παραπονιέσαι ποὺ εἶσαι τόσο μικρό, καὶ θὰ ἤθελες νὰ γίνῃς πειὸ μεγάλο, καὶ μαζὶ νὰ γνωρίζῃς νὰ γράφῃς καὶ νὰ διαβάξῃς γιὰ νὰ μπορῇς νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου ὅπου σοῦ ἄρέσει. Λοιπὸν ἄκουσέ με καὶ πρόσεχε καλά τί θὰ σοῦ πῶ: Κοίταξε! (καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνα κουβάρι ἀπὸ κλωστή) αὐτὴ εἶναι ἡ κλωστή τῆς ζωῆς σου. Ἄν τὴν ἀνοίξῃς, ἂν τραβήξῃς καὶ ξεπλέξῃς τὸ κουβάρι ἡ ζωὴ σου θὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ της, καὶ θὰ φθάσῃς ἀμέσως σὲ ὅποια ἡλικία θελήσεις. Καὶ στὴν ἡλικία ποὺ βρίσκεσαι σήμερον δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τραβήξῃς λίγο ἀκόμη στὴν κλωστή γιὰ νὰ μεγαλώσῃς. Πρόσεχε λοιπόν. Τὸ τέλος τῆς κλωστῆς εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου. Κατάλαβες; Ἀντίο... Τὸ ἀγγελάκι φίλησε τὸ παιδί καὶ χάθηκε...

Τὸ παιδί ἔμεινε ἐκεῖ σὰν μαγεμένο, μὲ τὰ μικρά ματάκια του θαμβωμένα ἀπὸ τὸ ὄραμα τοῦ ὠραιότατου ζεκίνου ἀγγέλου ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου φοβηθῇ. Ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ τὸ ἀγγελάκι δὲν τὰ εἶχε καλά καταλάβει, πάντως ὅμως εἶχε νοιώσει πὼς κάθε φορά ποὺ θὰ δοκίμαζε στενοχώρια γιὰ τὴν σημερινὴ του τὴν κατάστασιν δὲν θὰ εἶχε νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ τραβήξῃ τὴν κλωστή γιὰ νὰ γίνῃ πειὸ με-

γάλο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἦταν καθισμένο στὸ τραπέζακι του στενοχωρήθηκε καὶ εἶπε στὸν ἑαυτὸν του: «Τί θὰ συμβῇ ἀρὰ γε ἂν ξετυλίξω λίγο τὸ κουβάρι». Ἐμπρὸς ἂς δοῦμε! Μόλις τὸ εἶπε, τράβηξε ὀλίγη κλωστή καὶ νάτο ἔγινε ἓνας παῖδαρος μὲ κοντὰ παντελόνια, ἀλλὰ ποὺ θὰ μποροῦσε κι' ὅλας τόσο καλὰ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ μιά χαρά! Τί εὐχαριστημένος ποὺ ἦταν! Τώρα πειὰ εἶχαν τελειώσει ἐκεῖνα τὰ γραψίματα, καὶ οἱ μουντζούρες ποὺ ἔκανε ὡς τώρα! Τοῦ φαινότανε ἀκόμη σὰν νὰ ἦταν ἓνας μικρὸς πρίγκιπας. Οἱ ὑπηρέτες τὸν φώναζαν «ὁ μικρὸς κύριος» καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν σέβονται.

Τότε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα σκέφθηκαν ὅτι τὸ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ μόνο ἦταν πολὺ λίγο. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ μιά τέχνη. Καὶ γι' αὐτὸ θέλησαν νὰ τὸν στείλουν στὸ δημόσιο σχολεῖο γιὰ νὰ σπουδάσῃ σοβαρά.

Καινούργια βάσανα πάλι, μὰ τὸν Θεό!

Λίγον καιρὸ κατόπι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ βλεπῇ τὸν ἑαυτὸν του στὸ σχολεῖο κι' ἔλεγε: «Ἄν μποροῦσα νὰ κάμω ὅπως ὁ τάδε! Ἄν μποροῦσα νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ Πανεπιστήμιο. Τί ὠραῖα ποὺ θὰ ἦταν! Νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ βγάλω ἀπὸ κοντὰ μου αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτες, νὰ μὴν ἔχω πειὰ ἐπάνω μου τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας! Καὶ κατόπι νὰ μπόρῃς νὰ βάλω τὰ μακρὰ παντελόνια!».

Ἀμέσως πλησιάζει τὸ κουβάρι, τὸ τραβᾷ καὶ μεταμορφώνεται σὲ ἓνα νέο δέκα ἔξι ἢ δέκα ἑπτὰ χρονῶν, μὲ μερικὲς τρίχες στὸ πηγούνι του καὶ μὲ τὸ τσιγάρο στὰ χεῖλη τόσο ποὺ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν. Ὡ! τί χαρὰ νὰ μπορῇ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του μόνος χωρὶς τόσοι φύλακες! Τοῦ φαινότανε μαγεία! Παράδεισος! Καὶ τί χαρὰ ποὺ ἐνοιώθε σὰν ἔβλεπε αὐτὲς τὶς δεσποινίδες τῶν δέκα τεσσάρων ἢ τῶν δέκα πέντε χρονῶν ποὺ ἀνθοῦσαν σὰν τὰ μπουμπουκία τριανταφυλλιάς. Ἄν μποροῦσε νὰ πανδρευτῇ μιά ἀπὸ αὐτές. Μὰ ἦτανε πολὺ νέος ἀκόμη.

Ἦλθε μιά στιγμὴ ποὺ μὴν μπορῶντας πειὰ ν' ἀντισταθῇ, τράβηξε μιά κλωστή. Τὸ Πανεπιστήμιο εἶχε τελειώσει κι' αὐτὸς εἶχε πάρει μίαν ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὠραῖες δεσποινίδες γυναῖκά του. Τὴν εὐχαρίστησε καὶ τὴν χαρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν περιγράψω.

Οἱ δύο νεαροὶ σύζυγοι λάτρευαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ἔξαφνα ἀρχισαν νὰ λένε: «Ἄν εἶχαμε κι' ἐμεῖς ἓνα ὠμορφο ἀγοράκι! Τί χαρὰ! Νὰ βλέπουμε ἓνα δικό μας παιδάκι νὰ μᾶς χαμογελάῃ ἀπὸ τὴν κούνια».

Ἐνα τράθηγμα τῆς κλωστῆς κι' ἔγινε κι' αὐτό! Εἶχαν γίνει γονεῖς τοῦ πειὸ ὠραίου παιδιοῦ ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμον.

Πόσα χαϊδέματα! Πόσα φιλιὰ! Ἦσαν τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ τους.

Μὰ ἓνα παιδί μονάχα εἶναι πολὺ λίγο! Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μόνον ἓνα δὲν ἔχει κανένα. Εἶχαν πάντα τὸν φόβο μήπως ἔλθῃ στιγμὴ γιὰ τὸ χάσουν.

Τραβᾷ τότε πάλι ὁ πατέρας λίγο ἀπὸ τὴν κλωστή

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

”Αρθρα - Άνταποκρίσεις - Ποιήματα

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ & ΔΗΛΩΣΙΣ

Θερμότατα παρακαλούμεν ίνα ή άποστελλομένη συνεργασία, των αναγνωστών και συνδρομητών μας, οιασδήποτε φύσεως, είναι σύντομος. Αί άποστελλόμεναι επίσης φωτογραφίαι δέον νά είναι άπολύτως επιτυχείς.

Άπασα ή άποστελλομένη συνεργασία υποβάλλεται υπό την κρίσιν της ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ του Περιοδικού, μόνης αρμοδίας προς κρίσιν ταύτης. Ή συνεργασία θά δημοσιευτεί ή όλόκληρος ή κατ’ άποσπάσματα ή περιλήψεις, ή έφ’ όσον δέν έπαρκει ό χώρος θά αναφέρεται τούτο εις την οικείαν στήλην της άλληλογραφίας.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

★

«ΤΙ ΠΡΟΛΑΒΕ Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΛΙΓΕΣ «ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΑΠΕΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ» ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΕΤΡΑΡΧΟΥ Ε. Ο. Ν.

”Ας έχη υπ’ όψει ή νεολαία, ός θυμώμαστε όλοι, μικροί και μεγάλοι, ότι οι Έλληνες, ότι ή σημερινή έθνοσωτήρια Κυβέρνησις μάς χάρισε τό μεγαλύτερο και θεοσπεσιώτερο αγαθό, τό όποιο μόνο είναι ίκανό νά χαρίση, καί όλα τα άλλα καί ποικίλα αγαθά, την ειρήνην, γιά την όποία τόσο τρόμαξε ή Εύρώπη και ό κόσμος όλος και τόσοι κόποι και θυσιές κατεβλήθησαν και καταβάλονται γιά την επιτυχία και παγίωσή της. ”Ας βλέπουμε πάντα την 4η Αύγουστου μ’ εύγνωμοσύνη και λατρεία, γιατί Ιστορικώτερη ήμερα γιά την νεώτερη Ελλάδα δέν υπάρχει. ”Ας έχωμε άπόλυτο πίστη και άφοσίωση στον Βασιλέα μας και στον ούρανόπεμπο Κυβερνήτη μας και άς τούς ακολουθήσωμε στο δρόμο προς τό έργο τό βαρύ και ύψηλό, πού ανέλαβαν κι’ ακούραστα οικοδομοῦν Μή ξεχάσωμε τί ή άκαταστασία και ό πόλεμος, και ό δόχτωός και ή ταραχές φέρουν στον κόσμο, τί άπειλήθηκε με τον πόλεμο, πού άπετράπη εύτυχώς, γιά νά νοιώσωμε τό

μέγεθος της αξίας της χρυσής αυτής 4ης Αύγουστου, την αξία της ήουχίας και έμπιστοσύνης, πού μάς χάρισε και της γαλήνης και της ειρήνης της ζωής, πού δάγομε, έλεύθεροι γιά κάθε εργασία, με άδέσμευτους, τούς πόθους και τούς σκοπούς μας, με την πλήρη άπόλαυση κάθε αγαθού, πού δημιουργούμε εργαζόμενοι ως άτομα και κοινωνία, ως οικογένεια και Κράτος, ως Έλληνες με Ιστορία θαυμαστή κι’ αξιολίμητη.

Τί θά ήταν ή ”Ελλάδα μας σήμερα χωρίς την 4ην Αύγουστου, χωρίς τη σωτήρια χειρονομία και σοφή δακρυβρίση της στήλης Ι Μεταίαν, Τί θα είχε γίνει όρθο κι’ άκέραιο γιά νά μοιράζη, γιά νά σκορπάη τ’ αγαθά του, γιά τά όποια έδόθη ή έδημιουργήθηκε με την τέχνη και την έπιστήμη, με την πείρα τόσων αίωνων και γι’ άνάγκες βασικές, ζωτικές, οικονομολογικές, πνευματικές, ψυχικές, ψυχαγωγικές;

★

«ΝΕΟΤΗΣ, ΝΕΙΑΤΑ, ΛΕΒΕΝΤΙΑ» Ι

”Ομορφες λέξεις, όπως όμορφες είναι όλες εκείνες οι έννοιες πού οι λέξεις αυτές συμβολίζουν.

Σώματα όλόσια και λυγερά, μάτια λαμπερά και άκακα, πού στο πέρασμά τους κτυποῦν καρδιές, χύνονται κρυφά δάκρυα και έρχονται αναμνήσεις από τίς περασμένες γενιές.

Καμάρι του γέρου πατέρα κι’ έλπίδα της γρηῃς μάνας.

Νεολαία πού σ’ άτσάλενια στήθη σου δέν ξέρει νά φωλιάζη ό φόβος, ούτε ή πονηρία, ούτε ό πόνος, ούτε πίκρες της κακοτυχίας, ούτε της φτώχειας, ούτε και ή παράκλια.

— Νεότης, είπα τό τεραστίον τοῦ Πλάστου δημιουργημα, χιλιотραγουδημένη από όλους τούς ποιητές όλων των εποχών και χαλασθευμένη από όλους τους γλύπτας όλων των αίωνων.

Όμορφα και ωραία νεάτα, ότι θέλουν να παραστήσουν εύγενικό, ύψηλό, ωραίο και αισθηματικό δίπλα του

και τρία τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια άρχισαν νά πηδούν από μέσα. Τό ένα έκλαιε, τό άλλο γελοῦσε, τό άλλο έκανε τίς ιδιοτροπίες του. Και τό σπίτι ήταν πάντα άνω κάτω σε βαθμό πού δέν μπορούσε νά έξακολουθήση αυτή ή κατάσταση. «”Ω! άν μεγάλωναν λιγάκι, νά μην είχαμε τόσους φόβους γι’ αυτά!» έσκέφτηκαν.

Τώρα τη δουλειά του την ήξερε! Πηγαίνει στο κουβάρι. Και στη στιγμή όλα βρέθηκαν μεγάλα. Με τί μάτια τά κοιτάζανε ή μητέρα και ό πατέρας. ”Υστερα πάλι συλλογίστηκαν: «Τί εύχάριστα πού θάτανε άν αυτοί οι νέοι είχαν άποκατασταθῇ. Τό ξέρουμε! Ή ζωή και ό θάνατος είναι στοῦ Θεοῦ τά χέρια. Νά μη δώση ό Θεός νά έλθῃ σε μάς κανένα δυστύχημα! Τά κορίτσια προπάντων θά μείνουν χωρίς κανένα στον κόσμο...

Σύρει πάλι άπ’ τό γνωστό του κουβάρι λίγη κλωστή κι’ έξαφνα από τούς γιούς του, ό ένας έγινε δικηγόρος, ό άλλος γιατρός και οι κόρες όλες καλοπαν-

τρεμμένες.

Τόσο καλά πού ήταν μιά χαρά γιά τούς γονείς! Μά βλέποντας πώς έμεναν μονάχοι οι δύο τους άρχισαν νά βαριούνται. «”Αν είχαμε τουλάχιστον κανένα έγγονάκι! Θά ήτανε γιά μάς μιά διασκέδασι μέσα σ’ αυτήν την μοναξιά».

Τραβῶ την κλωστή και τό έγγονάκι πού είχαν έπιθυμήσει δέν τούς έκανε νά περιμένουν. Ήρθαν μάλιστα δύο, τρία. Κι’ ήταν αυτό μεγάλη ξεκούραση γιά τον παπούλη. Μά συγχρόνως γυρνώντας του συνέθηκε νά κοιταχθῇ μέσα στον καθρέφτη και είδε πώς όλα του τά γένεια και όλα του τά μαλλιά είχαν άσπρίσει. Με δυσκολία θά εύρισκε κανείς καμμιά μαύρη τρίχα επάνω στο κεφάλι του. Κοιτάζει τότε τό κουβάρι, μά ήταν πιά μικρό, μικρό τόσο πού μόλις φαινότανε. Τότε τό κλείδωσε και τό κρατούσε καλά κρυμμένο. Μά εκείνο ήταν πειά στο τέλος του κι’ έπειτα από λίγο καιρό τελείωσε μόνο του, και μαζί μ’ αυτό έτελείωσε και ή ζωή του γέρου πειά παπούλη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΗΣ 100ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.

Ἡ Ε.Ο.Ν. συμμετέσχε εἰς τὰς ἐορτάς τῆς 100ετηρίδος τοῦ Πολυτεχνείου τῆς 23 τρέχοντος διὰ τμημάτων τῆς Δ.Α.Σ. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του. Τὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. παραταχθέντα ἀπένειμαν τιμὰς εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ἐπισήμους. Σχετικὴ φωτογραφία δημοσιεύεται εἰς τὴν πινακοθήκην.

Ἡ ὄλη ἐμφάνισις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. προκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ θανὼν μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἐκ τῆς Μητροπόλεως τὴν 24 τρέχοντος μηνός. Εἰς τὴν κηδεῖαν ἔλαβον μέρος πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν καὶ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία ἐξεπροσωπήθη διὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅστις παρηκολούθησε τὴν κηδεῖαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του.

Θὰ ζωγραφίσουν ἕναν ἔφηβο μὲ σγουρά μαλλιά, ἢ μιὰ κόρη μὲ μάτια καταγάλανα ἢ μαύρα.

Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, εἰσθε εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐργασίας, ἐμπρὸς λοιπὸν γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα ἐργασθῆτε μὲ δρεξή καὶ δημιουργήσατε, διότι γρήγορα θὰ φθάσῃ ἡ ἐποχή, πού θὰ ρωτήσετε τὸν ἑαυτὸν σας, τί ἔπραξε καὶ τί ἔκανε κατὰ τὰ ὠραία αὐτὰ χρόνια τῆς Νεότητος.

Καὶ τότε ἄλλοι, ἀπὸ σᾶς, ἀνασκοποῦντες τὸ παρελθόν, θὰ εὑρουν ὅτι κάτι ἔκαμαν καὶ θὰ ὑπερφανεύωνται, καὶ ἄλλοι θὰ ντραπούν καὶ οὔτε καν' θὰ σκοτεινίσουν, γὰρ τὸ παρελθόν, ὅσον θὰ εἴπω μαῖτρο, θὰ εἶναι σκοτεινόν, θὰ εἶναι κενόν. Θὰ κρύβουν τότε τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπῇ, μπροστὰ σὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τους, γιὰτὶ πέρασαν τόσα χρόνια χωρὶς κανένα σκοπὸν, χωρὶς κανένα ἰδανικόν.

Φαλαγγίτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι, ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος σὺν τοῖς ἑλπίμας νὰ τοὺς βοηθήσουν καὶ ἰδιαιτέρως σᾶς, τὰ νεώτα καὶ τὴν λεβεντιά, γιὰ νὰ κάμουν ὅσα μὲτ' αὐτὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπιήφαινη, ἰσχυρὰ καὶ ἰσομερῆ, ὅπως ἦταν στὰ παλαιὰ χρόνια, πού τὴν ζήλευε, πού τὴν θαύμαζε καὶ τὴν παίνευεν ὁλος ὁ κόσμος.

ΝΕΟΛΑΙΑ, τὸ γένος τῆς δικῆς σου φυλῆς ἐκτέλει μὴ ν' ἀποστήγῃ γιὰτὶ εἶς ἡ γυνὴ σου ἀντὶ ὅπως ἀντὶ, ἱερὸν καὶ ὀφειλὸν εἶναι τὸ κήρυγμά του γιὰ τὸ ζῆλνμα τῆς Πατρίδος μας.

Χρυσὴ Νεολαία, σὺς προκαλῶ, ἔλατ' μαζί μου, λέγει ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὴν ἀθώα σας ψυχὴ ν' ἀνοίξω τὴν δική μου, νὰ πάρете ἀπὸ μέσα τὴν Ἑλλάδα ἐξόχληται καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὴν πατρίδα σου, ὅπως εἶπε τὸ Σπάρτη καὶ τὸν Ἀθῆνα πάλαι, καὶ θὰ ὁλοκαταστρεφῶ καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὸν πόλεμον, νὰ κερτίσῃς ἀπὸ χερσὶ τοῦ σφύρα ποτὲ τὸ δόρυ καὶ ποτὲ τὴ σμίλη, ποτὲ τὸ σπαθί καὶ ποτὲ τὴ σκαπάνη. Καὶ ἔτσι δάξασαν καὶ ἐλάμπουναν τὴν Πατρίδα μας.

Κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Προκειμένου ν' ἀρχίσῃ ἡ σειρά προαιρετικῶν μαθημάτων διὰ τὰ μέλη τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Περιφερείας Διοικήσεως Πρωτευούσης, δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐκοινοποίησε τὸν κατάλογον τῶν μαθημάτων εἰδικότητων, τὰ ὁποῖα θὰ παρακολουθήσουν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ.

Τὰ μαθήματα αὐτὰ θὰ βαίνουν παραλλήλως μὲ τὰ ὀποχρεωτικὰ μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως. Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Ὑγιεινῆς, θὰ ἀρχίσουν δὲ τὴν 15ην προσεχοῦς μηνὸς Νοεμβρίου.

Τὰ ἐν λόγω μαθήματα, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων Ἀεραιότητος, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῇ εἰδικὴ διαταγή, εἶναι:

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΩΝ

Α' Ἀθλητικὴ προπόνησις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἡ ἐκπαίδευσις θὰ γίνῃ κατὰ ἀθλήματα καὶ ἀθλοπαιδιάς.

Β' Ὁδήγησις μηχανῶν. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Γ' Ἀνεμοπορία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Δ' Ἀεροπορία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Ε' Μέσα συνδέσμων καὶ διασυνδέσεων. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Σηματοδοσίαν, Τηλεφωνίαν καὶ Λογισμὸν.

ΣΤ' Τοπογραφία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Στοιχειώδης ἀνάγνωσις χαρτῶν, προσανατολισμοῦ, χρήσις πυξίδος περὶ κλιμάκων, μέτρησης ἀποστάσεων διὰ πρακτικῶν μεθόδων, συνθηματικαὶ παραστάσεις.

Ζ' Ὀπλομαχητικὴ. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Θ' Πυροσβεστικὴ. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

ΙΑ' Ἰππασία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

ΙΒ' Εἰδικὴ Πολιτικὴ Ἀγωγή καὶ Διαφώτισις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Ἐνταῦθα θὰ διδασκῶσιν εἰδικὰ μαθήματα Προπαγάνδας.

ΙΒ' Ξέναι γλῶσσαι.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Α' Γεωργικὴ Ἐκπαίδευσις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Β' Βρεφοκομικὴ. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Γ' Οἰκοκυρικὴ καὶ Μαγειρικὴ. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Δ' Χειροτεχνία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Ε' Μουσικὴ καὶ Ὁμιλία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἐνταῦθα θὰ περιλαμβάνεται ἡ ἐκπαίδευσις εἰς πνευστὰ, κρουστὰ καὶ ἐγχορδα, ὡς καὶ τὰ μαθήματα χορωδίας.

ΣΤ' Μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Ζ' Ἐκπαίδευσις τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Η' Ἐκπαίδευσις τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Θ' Ἐκπαίδευσις τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

ΙΑ' Ἐκπαίδευσις τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

ΙΒ' Ἐκπαίδευσις τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Τὸ δημοσιευθὲν ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ὄργανώσεως τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας, πρὸς τὸν ἀντικείμενον σκοπὸν τῆς ἐκπαίδευσινος.

ματα απόλυτου χρησιμότητος διὰ τὰ μέλη της. Μαθήματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀνυψώσουν τὸ πνευματικὸν καὶ ἡθικὸν ἐπίπεδον τῆς νεολαίας τοῦ ἔθνους καὶ συγχρόνως θὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ δημιουργήσῃ πολίτας ἔχοντας πλήρη γνώσιν τῆς ἀποστολῆς των, ἐναρέτους καὶ ὑγιεῖς. Καὶ θὰ δώσῃ εἰς τὴν Πολιτείαν στρατιώτας ἐκ τῶν προτέρων γυμνασμένους καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀληθῶς ἐπιλεκτά μέλη.

ΒΡΑΔΥΝΗ

«Εἶναι ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὸν τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ε. Ο. Ν. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔχει τὰ μέλη της, ἀνέξαυτῶς βαθμῶν, μαθήματα εἰδικότητων. Ἀξίζει δὲ νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ εἰδικὴ αὕτη διδασκαλία θὰ εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν κλπ. προπαίδευσιν, κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται πραγματικῶς ὅτι μέσα εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. συντελεῖται μία σοβαρὰ καὶ ἀληθῶς πατριωτικὴ ἐργασία».

ΤΥΠΟΣ

«Ἐντὸς μηνὸς ἀρχίζει ἡ σειρὰ μαθημάτων εἰδικότητων τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Νεολαίας, μελλόντων νὰ διδάσκωνται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ὑποχρεωτικὰ τοιαῦτα στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ ὕγιεινῆς. Τὰ μαθήματα εἰδικότητων περιλαμβάνουν ἀθλητικὴν προπόνησιν, ἀνεμοπορίαν, ἀεροπορίαν, μέσα συνδέσμων καὶ διασυνδέσεων, τοπογραφίαν, ὁπλομαχητικὴν, πυροσβεστικὴν, ἱππασίαν, εἰδικὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ διαφώτισιν, ὡς καὶ ξένης γλώσσας. Ἐπὶ πλεον ὡς γενικὰ προαιρετικὰ μαθήματα θὰ διδάσκωνται γεωργικὴ ἐκπαίδευσις, βρεφοκομικὴ, οἰκοκυρικὴ καὶ μαγειρικὴ, χειροτεχνία, μουσικὴ, μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις. Πρόκειται, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης, περὶ εὐρέως προγράμματος, ἡ διδασκαλία τοῦ ὁποίου θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀρίστην μόρφωσιν τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ τὰ καταστήσῃ κατὰ πάντα ἄξια ν' ἀνταποκριθῶν πρὸς τὸν ὕψηλόν προορισμόν των».

ΕΘΝΟΣ

«Ἡ ἐθνικὴ ὁργάνωσις νεολαίας προχωρεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν της μὲ βήματα γοργὰ καὶ σταθερά. Ἡ σειρὰ τῶν μαθημάτων εἰδικεύσεως, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἀποδεικνύει ἐπὶ ποιῶν σταθερῶν βάσεων πρόκειται νὰ ἐδραιωθῇ ὁ τεράστιος αὐτὸς ὁργανισμὸς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ προέλθῃ ὁ λαμπρὸς πολίτης καὶ ὁ ἀριστος στρατιώτης τῆς αὔριου. Τὰ μαθήματα εἰδικεύσεως βαίνοντα παραλλήλως πρὸς τὰ τακτικά στρατιωτικὰ τοιαῦτα, θὰ διαίρεθων, ὡς ἐξαγγέλλεται, εἰς δύο κατηγορίας, διὰ σχηματισμοὺς ἀρρένων καὶ διὰ σχηματισμοὺς θηλέων. Ἀρκεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ἕνα βλέμμα εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ διδασχθῶν τὰ ἀρρενα μέλη τῆς ἐθνικῆς νεολαίας διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἐντελῆς ἰδιαιτέρας σημασίας των. Ἡ ἀθλητικὴ προπόνησις, ἡ ἀνεμοπορία καὶ ἡ ἀεροπορία, ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν σηματοδοσίαν, τὴν τηλεφωνικὴν καὶ τὴν ἀσφαιρικὴν, ἡ ἀναγνώσις χαρτῶν, ἡ χρῆσις τοῦ ξιφιδίου, ἡ ὁπλομαχητικὴ, ἡ πυροσβεστικὴ καὶ ἡ ἱππασία ὁμοῦ μετὰ τῆς εἰδικῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ διαφωτίσεως διὰ τοὺς σχηματισμοὺς ἀρρένων καὶ θηλέων, ἀποτελοῦν μαθήματα πολυτίμα διὰ τὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία δεῖται καλεῖσθαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος, θὰ δύναιτο νὰ προσέλθῃ πάνοπλος καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὕψηλόν. Ὅχι δὲ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Γενικῶς τὰ μαθήματα ταῦτα μορφώνουν χαρακτῆρας, ἐδραιώνουν τὴν αὐτοπεποίθησιν, πλάθουν τὴν νέαν γενεάν, ὑπερήφανον, ἐνθουσιώδη, ἐτόλμην δι' ὅλας τὰς θυσίας».

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐκίνησεν τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ Ἑθνικῆς Παιδείας πρὸς τοὺς Γενικοὺς Ἐπιθεωρητάς τῶν Σχολείων τοῦ Κράτους, τοὺς Ἐπιθεωρητάς Δημοτικῶν Σχολείων Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως Δημοσίας καὶ Ἰδιωτικῆς Ἀρρένων καὶ Θηλέων. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων ἐντέλλονται ἵνα μεριμνήσωσι διὰ τὴν συνδρομὴν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ἔργον της ἐν συνεννοήσῃ μετὰ τῶν περιφερειακῶν Διοικήτων.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας διαλαμβάνει ὅτι οἱ σκοποὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ταυτίζονται μετὰ τοῦ Σχολείου, ἐπιδιώκονται ὁμῶς διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μόνον τοῦ ἐλευθέρου χρόνου ἀπὸ τῶν μαθημάτων καὶ τῆς μελέτης καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν μαθητῶν τῆς λελογισμένης πρωτοβουλίας, τῆς συνειδήσεως, τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης ἀπέναντι ἑαυτῶν, τῆς οἰκογενείας των, τῆς Κοινωνίας καὶ ἰδίᾳ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας ὑπὲρ εὐγενῶν ἰδεωδῶν.

Τοιοῦτοι σκοποὶ, τονίζεται ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ, καλλιεργούμενοι ἐν τῷ Σχολείῳ καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Νεολαίας ἐπιτυχῶς, ἐπιτρέπουν τὴν βάσιμον ἐλπίδα ὅτι ἡ νέα γενεὰ θὰ διαπαισθῇ κατὰ τρόπον ἐγγυώμενον τὴν εὐτυχὴ συνέχισιν τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τμήματα τῶν ὑποτομέων Παγκρατίου καὶ Γούδας ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Ζ' Γυμνάσιον Παγκρατίου ἐν σώματι καὶ κατηβύθησαν πρὸς τὸν συνοικισμὸν Καισαριανῆς, τοῦ ὁποίου ὁ ὑποτομέας δυνάμει τελευταίας διαταγῆς τοῦ κ. Κ. Ε. Ν. ἠνῶθη μετὰ τῶν ὡς ἄνω τοιούτων Παγκρατίου καὶ Γούδας.

Ἡ παρέλασις ἦτο τελεία καὶ ἐπιθλητικὴ, τὰ τμήματα Παγκρατίου καὶ Γούδας ἐπιδέχθησαν τὰ τμήματα τοῦ ὑποτομέως Καισαριανῆς εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν τοῦ Δήμου Καισαριανῆς. Μετὰ ταῦτα παρετάχθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς «Νήαρ - Ἥως». Κατὰ τὴν 12ην μεσημβρινὴν ἐφθασεν ὁ κ. ὑποτομέάρχης, ὅστις καὶ ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα. Τὸν κ. ὑποτομέαρχην προσεφώνησεν ἐπιτελής τοῦ Εἵτα ἑκάθε τῶν λόγων ὁ κ. ὑποτομέάρχης, ὅστις ἐξήρε τοὺς σκοποὺς τῆς Νεολαίας καὶ τοὺς φωτεινοὺς δρόμους ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, σύμφωνα πρὸς τὰ σοφὰ διδάγματα τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Ἐτόνισεν ὅτι ἡ Νεολαία τοῦ Νέου Κράτους θὰ βαδίσῃ πάντα ἐμπρός, μὲ ὅλας νέας βάσεις ἀπληλαγμένη ἀπὸ τὴν δυσοσμίαν τοῦ παρελθόντος. Τὸν λόγον τοῦ διέκοπτον χερμακτοῖς ἐξ ὁμοσασίας, ποικίλα ἀπὸ τοὺς φαλαγγίτας καὶ ἀπὸ τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου ὅλα τὰ τμήματα παρήλασαν πρὸς τοῦ κ. ὑποτομέαρχου καὶ εἰτα ἐπροχώρησαν διὰ τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ', ἐφθασαν ἔξω τῆς δημαρχίας Καισαριανῆς ὅπου καὶ ἀπεχωρίσθησαν τὰ τμήματα Καισαριανῆς ἀπὸ τῶν τοῦ Παγκρατίου καὶ Γούδας τοιούτων. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἐφθασαν πρὸς τὴν γραφειὴν τοῦ 10ου καὶ 17ου ὑποτομέως, ὅπου ἀφοῦ ἐφαλον τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἐν κατανύξει ἡ ἑπαισιὶς τῆς Σημαίας διελύθησαν ἡσυχῶς.

Ἡ παρέλασις αὕτη ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον Παγκρατίου καὶ Καισαριανῆς, ὅπῃ ἔρε δὲ μία μεγίστη ἐνδειξις, ὅτι ἡ Νεολαία τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγουστοῦ βαδίζει ὑπερήφανα διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ μέλλοντος, τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου 10ου, 17ου καὶ 19ου ὑποτομέως)

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἐξακολουθοῦν μὲ συνεχῇ πρόδον τὰ μαθήματα σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ σκοποβολῆς. Τὴν Τρίτην 11ην τρέχοντος ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς διοικητρίας τῆς ὑποδιοικήσεώς μας.

Τὴν δὲ Κυριακὴν ἡ διοικήτριά μας μετὰ τῶν ὑποτομεαρχῶν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο παρὰ τῆς διοικητρίας τῆς ὑποδιοικήσεως ἐπιθεώρησις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομείας, οἵτινες πυρετωδῶς ἐργάζονται διὰ τὰς ἐορτάς τῆς ἐπετηίδος.

Τὴν Κυριακὴν 16ην τρέχοντος, ἀπαντῶσι οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἐξαιρετική ἀπ' ὅλας τὰς ἀπόψεις ἡ ἐκδρομὴ τοῦ 14ου ὑποτομέως εἰς Ζούμπερι' παιχνίδια, χορός, εὐθυμία, μάθημα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, καὶ ὅλα πειθαρχημένα καὶ μελετημένα, ὥραια.

Ὡραιότατη ἡ ἡμερσιὰ διὰ τὴν ἀποτομεάρχου των, ἡ ὁποία μὲ τὴν ὅλην ἐργασίαν τῆς μαρτυρεῖ πλήρη κατανόησιν τῶν καθηκόντων τῆς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Μετὰ μηνιαίαν διακοπὴν ἐπαναλαμβάνεται τὸ μάθημα ξιφασκίας, τὸ ὥραϊο αὐτὸ σπόρ, πού παρακολουθοῦν αἱ φαλαγγίτισσαι τῆς ὑποδιοικήσεώς μας μὲ μεγάλην προθυμίαν.

Τοὺς ἀξιούς συνεργάτας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης κ. Λάμπρου, εὐγενῶς προσφερθέντας, κ. κ. Γούζαρη, καθηγητὴν ξιφασκίας καὶ εὐγενέστατον κ. Σπάθην, ὅστις καταρτίζει χορῶδιον εἰς τὴν ὑποδιοικήσιν μας, εὐχαριστοῦμεν θερμότατα.

Ἐκτὸς αὐτῶν, τὰ μαθήματα σκοποβολῆς, ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν καὶ γυμναστικῆς, ἐξακολουθοῦν μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Πάντες οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι μας ἔλαβον μέρος εἰς τὴν στέφιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου τὴν Κυριακὴν 18ην τρέχοντος.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΒΟΡΡΑ

Ἡ κίνησις τῆς ὑποδιοικήσεως Βορρά ζωηρὰ πάντοτε. Ἀνελλιπῶς παρακολουθοῦνται τὰ μαθήματα ἀεραμύνης καὶ γυμναστικῆς, εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς αἱ φαλαγγίτισσαι διδάσκονται Ἑλληνικοὺς χορούς, καὶ ἀσχολοῦνται σὲ διαφόρους παιδιὰς.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΒΑΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΣΟΝ

Τὴν παρελθούσα Κυριακὴ πρωὶ ὁ Λιμὴν τῆς Θάσου εἶχε λάθει πανηγυρικὴ ὄψη καὶ ἦτο καθ' ὅλα ἔτοιμος γιὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁ ἄρχων Ν. Ζούμπερι, καθ' ὅλας τὰς ἐκδρομὰς, καὶ τῆς Τουριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ σπουδαῖος ἄρχων Ν. Ζούμπερι, καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ΚΑΛΩΣ ΠΑΘΑΤΕ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ Εἶχον στηθὴν στήν ἀποβάθρα. Ἐπίσης οἱ φανοστάται τῆς παραλιακῆς πλατείας εἶχον ἐπιμελῶς διακοσμηθῇ μὲ σημαίες καὶ δάφνες.

Τοὺς Φαλαγγίτας προσεφώνησε ὁ κ. Γρηγοριάδης διὰ τῶν κάτωθι ἐμπνευσμένων λόγων του:

Εἰς τὸ μαγικὸν αὐτὸ περιβάλλον τὴν ὥρα πού πατοῦμε τὸ χῶμα τοῦ ὠραίου Νησιοῦ ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ φύσις, μὲ τὴν ἄφθονον ἐσκόρπισε ὅλες τῆς τῆς χάρες, θὰ ἤθελα ἀν' ἡμῶν δυνατόν νὰ στρέψω γιὰ μιά στιγμὴ πολλοὺς αἰῶνας πίσω τοῦ χρόνου τὸν τροχὸ γιὰ νὰ ξαναζήσουμε μαζὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού ἡ ἀνθρωπότης ἀπεκάλεσε Ἑλληνικὸ θαῦμα. Ὅταν κοντὰ σὸν ἥλιο πού φωτίζει τὴν πλάση ἀνέτελλε ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἕνας ἄλλος ἥλιος ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς. Ὁ ἥλιος τῆς σκέψεως, τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης.

Θὰ ἤθελα νὰ ξαναζήσουμε μαζὺ τὴν ἐποχὴ πού ἡ Θάσος τὸ μικρὸ αὐτὸ νησί ἀφθονες ἐδέχετο τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκείνου, τὴν ἐποχὴ πού αἱ τριήρεις τῶν Θασίων ὑπερήφανες διέσχίζον τὸ Αἰγαῖον, τὴν ἐποχὴ πού ἠνθίζαν αἱ τέχναι, πού εἰς τὸ θέατρον ἐδιδάσκοντο αἱ τραγωδίαι καὶ τὰς ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ποίησιν καὶ τοῦ ἀγνώστου Θάσιος ἐλάξευσε τὰ ὑπερήφανα αὐτὰ λόγια: «Δὲν εἰμὶ ὁ Αἴας ὁ Τελαμόνιος, οὔτε ὁ Αἴας ὁ Λοκρὸς ἀλλὰ ὁ Αἴας ὁ Θάσιος».

Θὰ ἤθελα νὰ ζήσουμε τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἀθάνατα καὶ αἰῶνια μνημεῖα εἶναι τὰ σεπτὰ αὐτὰ εἰρεῖνια μὴ νὰ ἀσθαινοῦμε τὴν βαρὺ αὐτοκρατορικήν, καὶ τὴν δολιχὴν ὑπερηφάνειαν ὅτι μέσα στίς φλέβες μας σφύζει ἀκόμα ὑστερα ἀπὸ 2 1/2 χιλιάδες χρόνια τὸ ἴδιον Ἑλληνικὸ αἷμα, καὶ ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μας ἔστω καὶ ἀθενεότεροι, κτυποῦν πάντα μετὰ τὸ ἴδιον ἰσχυρὸν ρυθμὸν.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα δὲν εἶναι γιὰ ὄνειρα ὅσον καὶ ἀν' εἶναι ὥραϊα.

Οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού διέρχεται ὁ κόσμος μᾶς φέρουν τὴν σκληρὴν πραγματικότητά τὴν ἐπὶ τῆς πύλης νὰ ἀντιζώμεν ὅχι μὲ προσκαίρους ἐξάρσεις καὶ ἐνθουσιασμοὺς πού μεταπίπτουν σὲ ἀπογοητεύσεις καὶ μεμψι-

μοιρίας, ἀλλὰ μὲ ψυχραίμον σκέψιν καὶ βαθεῖαν κρίσιν καὶ μελέτην τῶν πραγμάτων.

Τὴν ὥραν πού χτυποῦν τὰ τύμπανα τοῦ γενικοῦ συναγερμοῦ τῶν Λαῶν τῆς Εὐρώπης, τὴν ὥραν πού τὰ πάθη ἀγρία καὶ ἀκατάσχετα πνίγουν τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς, ἐκεῖνοι οἱ Λαοί, ἐκεῖνα τὰ Ἔθνη, θὰ ἐπιπλεύσουν τῆς καταιγίδος ὅσα πρὶν ἀπὸ τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν ἔχουν ἤδη ψυχικῶς ἐπιστρατευθῇ. Ὅσοι δηλαδὴ πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ μεγάλου κινδύνου ἔχουν λησμονήσει κάθε ἐσωτερικὸν σπαραγμὸν, κάθε ἐσωτερικὸν μῖσος, κάθε διαφορὰν ἰδεολογίας, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εἰς ὑπάρχει ὑπέρτατος νόμος, ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος.

Αὐτὰ καὶ μόνον τὰ ὀλίγα λόγια δικαιολογοῦν καὶ ἐξηγοῦν τὴν νέαν κατάστασιν τὴν ὁποίαν ἕνας μεγάλος Ἑλληὴν, ὁ ἱ. Μεταξᾶς, ἐδημιούργησεν εἰς τὸν τόπον μας ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1935. Ὅχι δηλαδὴ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὡς μέτρον σπασμωδικὸν λαμβανόμενον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀδηρίτου ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐγκαίρως, ὡς ἀπὸρροισαν μακρὰς σκέψεως καὶ μελέτης καὶ ὡς τὸ μόνον ἐναπομένον πρὸς ἀνθρώποις τῆς κλονιζομένης Ἑλλάδος μέσον.

Καὶ γενικῶς μὲν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεγάλης αὐτῆς προσπάθειας δὲν εἰμαι ἀρμόδιος νὰ ὁμιλήσω, ἐξ ὅλων ὁμῶς τῶν μέχρι σήμερον ἐπιτευχθέντων ἔν καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐπισύρῃ εἰς τὸν δημιουργὸν τοῦ νέου κράτους τὴν ἐὺγνωμοσύνην μας καὶ τοῦτο εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσε εἰς ὅλους καὶ κυρίως εἰς τὴν νέαν γενεάν διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ὑποστᾶσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς μακρᾶς καὶ ὀξυτάτης κρίσεως τὴν ὁποίαν διήλθεν ὁ τόπος μας ἐβλεπε κρημνιζόμενον τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ ἰδανικά μὲ τὰ ὁποῖα ἐγαλουρήθησαν αἱ παρελθούσαι γενεαί.

Ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ ἑνὸς Λαοῦ ὑπέστησαν συστηματικὴν ὑπονόμευσιν καὶ ἔγιναν ὁ στόχος τῆς συνδυασμένης ἐπιθέσεως τῶν πρακτόρων τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἀνοήτων ἐκείνων ὄντων τὰ ὁποῖα αὐτοτιτλοφοροῦμενα ὡς νωτεριστικά ἀλλὰ μὴ δυνάμενα τίποτε τὸ γόνιμον καὶ θετικὸν νὰ προσφέρουν ἐνὸς ἑνὸς ὅτι θὰ μπορούσαν, νὰ δύναντο νὰ ἐπιτελέσουν ὅλα τὰ ἰδανικά καὶ ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀξίας, ἐνὺ πραγματικοὶ ἄνθρωποι τῆς προόδου εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται τὸν βαθύτερον σεβασμὸν διὰ τὸ παρελθόν.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πού ἡ παραπαιούσα καὶ δι' ὅλα ἀμφιβάλλουσα Ἑλληνικὴ Νεότης θεωροῦσε ὡς ἐντροπὴ καὶ ὡς ἰδέα σκουριασμένη τὸ νὰ ἀποκαλυφθῇ μπροστὰ στὸ γαλανόλευκο αὐτὸ πανί, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τοῦ ἔθνους μας.

Καὶ εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν, ὁ εἰς συνηγωνίζετο τὸν ἄλλον, ἐνὺ ἡ βοή τῶν ὑπὸ τῆς κομματικῆς διαμάχης συσσωρευμένων ἐρειπίων ἐκάλυπτε τὴν φωνὴν τῆς ἀτυχοῦς Πατρίδος ἡ ὁποία καλοῦσε τὰ τέκνα τῆς νὰ συνέλθουν καὶ νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς προσωπικὰς διαφορὰς καὶ τὰς μικροφιλοδοξίας τῶν ὑπάρχει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτή.

Αὐτά, τὰ γνωρίζετε ὅλοι, συνέβαινον εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν. Σήμερα βλέπετε τοὺς Νέους τῆς Ἑλλάδος ὀργανωμένους, μὲ ἀντίληψιν τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν νὰ ἐξορμοῦν γιὰ ἕνα νέον κατακτητικὸν ἀγῶνα τῆς φυλῆς, μεγαλειώδη ὅσον καὶ εἰρηνικόν, τὴν κατάκτησιν ἑνὸς ἀνωτέρου ἐπιπέδου Πολιτισμοῦ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὁ κ. Γρηγοριάδης ἀπευθυνθεὶς πρὸς τοὺς φαλαγγίτας ἀνέειπε τὰς ἀπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ Νεολαίας καὶ ὅτι, μὲ τὰς τὰς ἐπελθεῖς τῆς στήσεως ἀπολύτο, ἐλευθερία, εἰρήνη, καὶ τὴν αὐτὴν προσπάθειαν. Ἀφοῦ δὲ ἐπαυρᾶτο δὲ μὴ ἀκόμη φορὰν ὅτι τὸ πρῶτον καὶ καθῆκον τῶν φαλαγγιτῶν ὅτι τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ὁμολογία μετὰ τῶν ὅλων, ἐπεραίωσε τὸν λόγον του ὡς ἑξῆς:

Ἐάν τοις ὅτι τὸ ἴδιον ὅτι ἡμῶν τῶν νέων εἶναι σήμερ ἡ κατάσταση καθὲν διαφορὰς ἀντιληπτῆς καὶ ἡ στήσις καὶ ἀρετῆτος ψυχὴ ἐνότητος, ἀδελφότητος ταξείως καὶ ἰδεολογίας, χάρις τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος εἶναι θέλω νὰ νομίσῃ κανεῖς ὅτι παρατηροῦν τὰς θοοσίας, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες τῆς γενεᾶς συνεισέφεραν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος. Ἀντιθέτως, πρέπει νὰ ἀποκαλυφθῶμεν μετὰ σεβασμοῦ πρὸ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κον ΝΙΚΟΛΑ ΓΟΥΣΙΟΝ, "Αγ. Γεώργιον, Νηλείας. — Εύχαριστούμεν θερμώς διὰ τὰς κρίσεις σας καὶ ἀναμείνομεν τὰς καλὰς σας ἐπιδείξεις διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ.

Κον ΕΜΜ. ΜΑΡΚΑΚΗΝ, Φαλαγγί, "Ηράκλειον. — Εὐχαριστοῦμεν θερμώς διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Μπράβο σας. Ὅσα μὰς γράφετε ἰα τὰ λίτε λατοῦ. Ἡ φωτογραφία ἐδόθη στο "Αττικὴ καὶ ἀν βγαίη καλὸ κλισεὶ θὰ δημοσιεύσῃ.

Δὰ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ ΚΟΝΤΕΛΟΥ, μαθητρίαν, Χαλκίδα. — Σὰς συγχαίρομεν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας καὶ οἷα τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικόν. Νὰ φροντίζετε νὰ τὸ διοχετεύετε παντοῦ ὅπου βρίσκεσθε. Μετεδίδασκεν ἀρμόδιως ὅ,τι γράφετε καὶ ἔχετε τὰς εὐχαριστίας μας.

Κ. Ν. Α. — Δὲν δυνάμεθα νὰ σὰς ἐκτενερήσωμεν ὡς ἀνύμνην. Φαλαγγί α' 139, Θεσσαλονίκην. — Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποσταλῶν.

ΣΟΝΙΑΝ ΧΑΥΣΑΦΗ, φαλαγγίτισσαν. — Σὰς συγχαίρομεν γιὰ τὸν ἀόλο καὶ ἐλλεικρὴ ἐνθουσιασμόν σας. Στὸ δεύτερον τεύχος, ὅπως θὰ εἴδετε, ἔχομεν μίαν σελίδα γιὰ τὸ Γέρω τοῦ Μωρία. Γράφετε μὰς ὅ,τι ἀλλο ἄλλο. Μὰ γὰρ τὸ περιοδικόν.

Κον ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, "Αγ. Κηρύκον, Ἱκαρίας. — Ὁ ὅμιλος πρὸς τὴν σημαίαν ἐλήθη καὶ ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. Κως Κως ΔΙΟΝ. ΚΟΥΝΑΒΗΝ, ΑΛΕΞ. ΜΑΚΡΥΔΗΝ, ΣΤΡΑΤΗΝ ΙΖΙΡΑΤΖΙΔΗΝ, ΔΗΜ. ΤΣΑΠΙΚΗΝ, ΛΑΚΗΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ. — Συνεργασίαι σας ἐπέστησαν ὅ,τι ὄντι.

Κον ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ ΤΖΑΘΑ. — Συνεργασία σας εἶδ' ὡς γέλιο ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς ἐλήθη καὶ θὰ δημοσιεύσῃ προοχως.

Κον ΤΑΣΟΝ ΜΑΛΑΓΕΣΤΑΝ, εἰσηγητὴν Τ.Τ.Τ. — Ἀποσταλὲν δημοσιεύσεται προοχως.

Κον ΗΜΙΟΥΚ. ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ἐπιστάθ. — Ἐλήθη καὶ θὰ δημοσιεύσῃ προοχως.

Κον ΑΣΠΗΛΑΚΗΝ ΚΑΡΔΑΣΗΝ. — Συνεργασία σας ἐλήθη.

Κον Γ. ΜΕΝΕΓΙΑΚΗΝ, ἐπιστάθ. — Τὸ ποιήμα σας καλὸ, χρήζει ὅμως τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Θὰ γράψετε ἀσφαλὲς καλυτέρα.

Δὰ ΝΙΟΡΑΝ ΑΡΤΕΛΑΡΗ, Ἐλληνικόν. — Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ποιήμα σας ἐλήθη.

Κον ΕΠΑΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. — Ἀποσταλὲς πανηγυρικός ἐλήθη καὶ τὸ ἔχομεν ὡς ὄντι.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΝ ΣΕΡΡΩΝ Α' ὁμάδα. — Ἡ ὁργάνωσις Ε.Ο.Ν. ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν τῶν τμημάτων τῆς, ὡς βλέπετε εἰς τὰς δημοσιεύσεις ἐγκυκλίου τῆς.

Κον Ν. ΣΕΜΕΡΙΖΙΔΗΝ, Παγγαίου. — Ἐπιστολὴ σας ἐλήθη. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν προοχως ἐν ἐπιστολῇ.

Κον ΧΑΡΙΑ. ΑΡΓΥΡΗΝ, Κιλίκ. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς κρίσεις σας. Ποιήμα σας ἀπεβλήθη ἐπιτροπῇ. Καθὼν ὅλων ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ.

Ι. Κ., Χανιά. — Ἀδύνατον νὰ ἀπαντῶμεν εἰς φέροντα.

Κον ΒΑΣΙΛ. ΠΑΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, Πειραιά. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς κρίσεις σας. Ποιήμα σας ἐλήθη.

Κον Ν. ΠΙΣΤΟΛΗΝ, γυμναστήν. — Μελέτη σας περὶ "Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ" ἐπέστη ὅ,τι ὄντι ἐπιτροπῇ.

Κον ΠΑΝΟΝ ΔΑΛΑΚΗΝ, ἐπιστάθ. — Ἀποσταλὲν δημοσιεύμα σας ἐλήθη.

Κον ΘΕΟΔ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά. — Ποιήμα σας ἐλήθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν ἐπιτροπῇ.

Κον Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. — Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἐπατρίδας" ἐλήθη, ὡς καὶ τὸ ποιήμα σας.

Κον ΙΩ. ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΝ, Κατωριά. — Διὰ τὴν ὁτόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ φροντισάμεν ὡς μὴ ἔχοντες στοιχεῖα.

Κον ΘΕΟΔ. ΙΩΣΗΦΙΔΗΝ, Κοζάνην. — Ἀνταπόκρισις σας ἐλήθη.

Κον ΙΩΑΝ. ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΝ, Δούργου. — Θὰ ἐξετάσωμεν.

Κον ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλκίδα. — ε' ἢ τὸ μὴ στὴ ζωὴ μας ἐλήθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν ἐπιτροπῇ.

Κον ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΝ, ἐπιστάθ. — Ὁμοίως διὰ τὸ ἄρθρον σας ε' ἢ σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως.

Ἐλήθησαν αἱ κάτωθι συνεργασίαι, αἵτινες καὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν κρίσεως.

Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ, τοῦ κ. Μ. Β. ΠΕΡΑΚΗ.

Κ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΥ, τοῦ κ. ΣΤΑΥΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Κον ΛΑΜΠΗΝ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ ποιήμα σας ὁ "Εὐχριστός" τῆς ἐπίσης ἐλήθη καὶ ἐστάλη εἰς ἐπιτροπὴν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΑ ζητεῖ 5-10 ἐργατρίδας.

ΑΤΛΑΣ, τέρμα Κωνσταντινουπόλεως, ζητεῖ ἐργάτας πάσης ἐργασίας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΤΕΡΙΑ. — Ζητεῖται ἄνθρωπος, ἡλικίας 30. ἐλαφίως ἀνευ τέκνων, κάτοχος Γαλλικῆς καθὼς καὶ Γερμανικῆς ἐγγράμματος. Ζητεῖται ὁμοίως ὁ Π. Φ. περιοδικόν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ "ΕΘΝ. ΝΕΟΛΑΙΑ."

Τὸ ἤδη ἐκδιδόμενον Περιοδικόν Νεολαία, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ὅπως διευκολύνῃ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς τῆς προεκκιδομένης ἐφημερίδος «Νεολαία» νὰ παραμείνωσι τοιοῦτοι καὶ τοῦ Περιοδικοῦ δέχεται ὅπως:

1) Οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ οἱ καταβαλόντες τὴν ἐκ δραχμ. 100 συνδρομὴν των, διὰ τὴν ἐφημερίδα, καταβάλωσι ὡς συνδρομὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1938 — 1 Ὀκτωβρίου 1939 δραχμὰς 75 (ἀπὸ 100) διὰ τὸ Περιοδικόν, συμψηφίζομένων 25 δραχμῶν ἐκ τῆς πρώτης καταβολῆς εἰς τὴν νέαν συνδρομὴν.

Οἱ ΟΦΕΙΛΟΝΤΕΣ τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν ἐφημερίδα, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ Νεολαία, ὡς συνδρομηταὶ πρέπει νὰ ἀποστείλουν δραχμὰς 75 διὰ τὴν ὀφειλομένην συνδρομὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα ποῦ ἐλαμβάνουν, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1939 μεχρι 1 Ὀκτωβρίου καὶ δραχμὰς 100 δι' ἐτήσιαν συνδρομὴν τοῦ Περιοδικοῦ ἢ 50 δι' ἑξαμηνον ἢ 25 διὰ τρίμηνον.

2) Τὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Δήμοι, Κοινότητες, Σχολικά Ταμεῖα κλπ., ὅσα εἰσχοι καταβάλλει τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν προεκκιδομένην ἐφημερίδα «Νεολαία» θὰ ἀποστείλουν ὡς συνδρομὴν εἰς τὸ Περιοδικόν δραχμὰς 175, τῶν 25 δραχμῶν συμψηφίζομένων ἐκ τῆς πρώτης καταβολῆς.

Ὅσοι ὅμως ὀφείλουν τὴν συνδρομὴν τῆς ἐφημερίδος Νεολαία, θὰ ἀποστείλουν δραχμὰς 75 διὰ τὴν ὀφειλομένην συνδρομὴν τῆς ἐφημερίδος καὶ δραχμὰς 200 διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία» ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1938 — 1 Ὀκτωβρίου 1939.

Ἡ λύσις αὕτη εἶναι δικαία διὰ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς καὶ τὴν ἀπεδέχθημεν μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἱκανοποιεῖ τοὺς κ.κ. Συνδρομητάς, καίτοι ζημιοῖ τὴν Ἐκδοσιν.

Εἰς ΟΥΔΕΝΑ θὰ ΑΠΟΣΤΑΛΗ εἰς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ἐὰν ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΒΑΛΗ τὴν ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ του.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ εἶναι ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ, ὅπως εἰς ΟΛΑ τὰ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ καὶ τὰς ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ.

Ἡ Ἐκδοσις

ΔΕΛΤΙΟΝ (Τεύχος 3) ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ὄνοματεπώνυμον (Γράφετε καθαρὰ ὄνομα καὶ ὄνομα πατρὸς)

Ἐπαγγελματῆς

Διεύθυνσις (Πόλις, ὁδός, ἀριθμός ἢ χωρίον, ἐπαρχίας, νομοῦ)

Φαλαγγίτης ἢ ὄχι (Σβύσατε τὸ ὄχι ὅσοι εἰσθε φαλαγγίται καὶ γράφατε εἰς τίνα φαλαγγα ἀγγέτετε)

Ἐκδοσις

ΕΘΝΙΚΗ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1927

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 80.000.000

Αποθεματικά Κεφάλαια τῇ 31 Δεκεμβρίου 1937	Δρχ.	69.693.463
Όμολογιακά Κεφάλαια τῇ 31 Δεκεμβρίου 1937	Δρχ.	365.578.200
	£	4.704.500

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 22B

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Ἡ Τράπεζα ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους
Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ: ΜΕΧΡΙ ΔΡΧ. 125.000 3 3/4 00

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: { ΟΥΣΗΣ 3%,
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 1/2% - 6%

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαί αἱ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τραπεζῇ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου καὶ ἐνεργοῦνται εἰς:

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Διδυμοτείῳ, Ξάνθῃ, Δράμῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλῃ, Σέρραϊς, Καρδίτῃ, Λαρίῃ, Ἀγρινίῳ, Λαμίᾳ, Ἰωαννίνοις, Ἀργεῖ, Ξυλοκάστρῳ, Τριπόλει, Μυτιλήνῃ, Ἀγίῳ Νικολάῳ, Βάμῳ, Ἡρακλείῳ, Ρεθύμνῃ, Χανίοις, Κερκύρᾳ, Κοζάνῃ, Κομοτινῇ, Τρικκάλοις, Λεβαδείᾳ, Μεσσήνῃ καὶ Πύργῳ.

ΤΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ: Ἐν Σουφλίῳ, Ν. Ὁρεστιάδῃ, Ἀλεξανδρουπόλει, Σάππαις, Κάτῳ Νευροκοπίῳ, Νικηφόρῳ, Προσωτσάνῃ, Ἐλευθερουπόλει, Μεγαλουπόλει, Νιγρίτῃ, Ν. Ζίχνῃ, Ἀξιουπόλει, Πολυγύρῳ, Μουδανίοις, Μεσολογγίῳ, Παραμυθιά, Ναυπλίῳ, Κιάτῳ, Σητεῖᾳ, Χίῳ, Λαγκαδᾷ, Χρυσουπόλει, Σιδηροκάστρῳ, Ἐλασσῶνι, Ἰστιαίᾳ, Θήβαις, Ληξουρίῳ, Καλάμαις, Δελβινάκῳ.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ: Εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς, τὰ ὅποια καὶ τὴν ἀντιπροσωπεύουν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ . . . ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1938) . . . . . „ 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οἰωνδῆποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λῆσμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεογράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιριῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ.

Δάνεια πάσης φύσεως πρὸς συνεταρισμούς, κτηματίας καὶ παραγωγούς.

Καταθέσεις ὤψεως, προθεσμίας καὶ διαρκείας.

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκδοσις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἐκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἰσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν καὶ ἄλλων ἀξιῶν.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ χρεογράφων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμὸν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντὸς εἴδους καὶ κιβωτίων ἀδήλου περιεχομένου.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων. Γενικῶς ἐκτέλεσις τραπεζικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.

(ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 1879)

(ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΛΑΜΩΝ 1918)

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Έν Καλάμαις, Πειραιεῖ, Τριπόλει,
Σπάρτη, Μεγαλοπόλει, Κρεσταινοῖς,
Μολάοις, Μεσσήνῃ.

- Ἀγορά - πώλησις συναλλάγματος καὶ ξένων χαρτονομισμάτων. — Προεξοφλήσεις ἐμπορικῶν γραμματίων. — Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ δελτίων. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων καὶ ὁμολογιῶν Ἑθνικῶν Δανείων. — Πᾶσαι αἱ τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὅρους. — Ταχίστη διεκπεραίωσις ἐργασιῶν.

Ταχύτης, Ἀσφάλεια — Εὐνοϊκοὶ ὅροι.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

115 Καταστήματα ἐν Ἑλλάδι.
6 Καταστήματα ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
ἐν Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ.

Ὁργανισμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ τῆς:

ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY
205, WEST 33 STR. NEW YORK

Καταθέσεις εἰς δραχμὰς ἐν ὄψει
== καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ. ==

Πάσης φύσεως τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ
== τοὺς μᾶλλον συμφέροντας ὅρους. ==

ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1888

ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΕΔΡΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
(ΓΑΛΑΤΑ)

Ὑποκαταστήματα ἐν Τουρκίᾳ:

ΓΑΛΑΤΑ
ΓΕΝΗ ΔΖΑΜΗ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΔΑΝΑ

Ὑποκαταστήματα ἐν Ἑλλάδι:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

„Η ΕΘΝΙΚΗ“

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, τέως Διευθυντής τῆς Τραπεζῆς Ἀνατολῆς, *Πρόεδρος.*

Γ. Κ. ΙΑΤΡΟΥ, Ὑποδιοικητῆς Ἑθνικῆς Κτηματικῆς Τραπεζῆς, *Ἀντιπρόεδρος.*

Κεφάλαια καὶ Ἀποθεματικά Δρ. 104.955.000
Ἀσφαλιστικαὶ τοποθετήσεις > 91.322.000
Διαθέσιμα . . . . . > 27.612.000
Ἔσοδα κατὰ τὸ 1936 . . . > 91.582.000

Ἀντιπροσωπεύεται καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα παρὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΕΘΝΑΣΦΑΛΕΙΑ
Τηλέφωνα: 30-691 — 30-692

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ . . . . . ΔΡΧ. 28.366 500
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ . . . . . „ 120.496.050.250

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΞΕΑΛ ΑΘΗΝΑΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΚΟΡΑΗ 1
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ (ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ)

Χημικά προϊόντα, ανόργανα όξέα (Θεικόν Ύδροχλωρικόν, Νιτρικόν, Θειώδες, Άνυδρον) Θεικός Σιδηρος, Θεικόν Νάτριον. Φθοριοπυρι-
τικόν Νάτριον, Ζωϊκός άνθραξ, Ύδρύαλος.

Χημικά λιπάσματα, άπλά και σύνθετα. Γεωργικά φάρμακα, Έντο-
μοκτόνα και παρασιτοκτόνα (Θεικός Χαλκός, Πιροσπορίνη, Θειοχαλ-
κίνη, Μελιγρίνη, Δαυλιτίνη. Πετρελαιοσάπων, Θειασβέστιον, Νικοτι-
νοϋχα, Άρσενικοϋχα, Διθειοϋχος Άνθραξ, Φθοριοπυριτικών Νάτριον).

ΥΑΛΟΥΡΓΕΙΟΝ

Φιάλαι παντός είδους, Δαμιτζάναι πλεκται, (Τζάμια) Ύελοπίνακες
μάτ, Ύελοπίνακες Διαμάντι, Ύαλικά οικιακής χρήσεως. Διάφορα
καλλιτεχνικά ύάλινα είδη οικοδομής, (Τούβλα, Κέραμοι, Φωταγωγοί).

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

Σιδηροπυριται Κασσάνδρας, Έρμιόνης, Λιγνίται Ώρωποϋ, Κορώνης.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΑΨΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ Α.
Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ

ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ
ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν.ΙΩΝΙΑΝ
ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ » » » »

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

80-851 ΚΑΙ 80-852

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες οδοντοϊατρών συνιστούν
την Κολυνός για τα παιδιά.

Οι λεπτοί οδόντες και τα λεπτά ούλα των παιδιών έχουν ανάγκη από μαλακόν υγρές, αντισηπτικόν καθάρισμα, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἴδού ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν οἱ ὀδοντοῖατροί. Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγω τῆς

εὐχαρίστου καὶ δροσιστικῆς γεύσεώς της. Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας εἰς τὸ νὰ καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Θὰ προστατεύσετε τὰ οὐλά των καὶ τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των καὶ ἔτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα των ἀρωματισμένον καὶ καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΕΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & Ε - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ { 22-721
30-601
30-602

●

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. — Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ Ἐσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἅλατα, κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ^{Α. Ε.}

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

• • •

Καταθέσεις έν ὄψει καί προδεσμία ● Ταμειυτήριον

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

• • •

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

• • •

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13 ● ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: ΣΤΟΑ ΣΠΥΡΟΜΗΛΙΟΥ
(ΜΕΓΑΡΟΝ Μ.Τ.Σ.) ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ & Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

• • •

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

• • •

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας, νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ΟΠΕΡ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΑΣΑΝ ΖΗΜΙΑΝ ΣΑΣ.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἰδιά σας συμφέροντα.

Κεντρικά Γραφεῖα: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13 — Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ - ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΚΛΑΔΑΚΗ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 10^Α — Γ' ΟΡΟΦΟΣ. ΤΗΛ. 22-009

(ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ)

Κατά τὸν διαγωνισμόν τῆς Σχολῆς Δοκιμῶν ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὰ Ἑλληνικά καὶ Μαθηματικά οἱ ΕΙ-ΚΟΣΙΝ (20) ἐκ δὲ τῶν τελικῶς ἐπιτυχόντων οἱ ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ (18) εἶναι μαθηταὶ τῶν Φροντιστηρίων Δημη-τρίου Π. Κλαδάκη.

ΔΥΟ ἐκ τούτων προέρχονται ἐκ τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ τάξεως Γυμνασίου καὶ δὴ λαθόντες ὁ μὲν 194 (ΔΕΥ-ΤΕΡΟΣ ἐπιτυχὼν) εἰς τὴν Ἀλγεβραν, ὁ δὲ 192 (ΤΡΙ-ΤΟΣ ἐπιτυχὼν) εἰς τὴν Γεωμετρίαν.

ΔΩΔΕΚΑ εἶναι μαθηταὶ τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ τάξεως Γυ-μνασίου, καὶ πέντε ἐφετεῖνοι τελειόφοιτοι. Ἐνδεικτικὴ ὁμοίως εἶναι ἡ βαθμολογία αὐτῶν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μάθημα, ἥτις καὶ παρατίθεται κατωτέρω :

ΜΑΧΙΜΟΙ	
1) Μόσχος Κ. 3ος ἐκ τῆς 5ης τάξεως).	14) Μανωλάκος 150
2) Λυμπεράκης Θ. 5ος (5ης τάξεως).	15) Μόσχος 140
3) Ψύλλας Α. 5ος (4ης τάξ.).	16) Μιχαλόπουλος 130
4) Ἀθανασίου Ι. ΕΚΤΟΣ.	17) Ντάκουλας 128
5) Πετιμεζιάς Γ. 10ος (5ης τάξεως).	
6) Τσαφόνιανης Κ. 11ος.	
7) Σκιαδόπουλος Κ. (πέμπτης).	
8) Μωλωνάς Σ. (πέμπτης).	
9) Γκορτζής Α. (πέμπτης).	
10) Σμιτζόπουλος Ν.	
11) Ἡλιόπουλος Κ.	
12) Δούκας Ι.	
13) Παπαντωνίου Π.	
14) Καλόθας Χ. (πέμπτης).	
ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ	
15) Ντάκουλας Π. ΤΡΙΤΟΣ (πέμπτης).	
16) Μιχαλόπουλος Σ. 5ος (4ης).	
17) Μαθιουδάκης Χ. ΕΚΤΟΣ (πέμπτης).	
18) Πετρόπουλος Ι. (πέμπτης).	
ΑΛΓΕΒΡΑ (ἀν. ὅριον βαθμ. 200)	
1) ΠΡΩΤΟΣ Μωλωνάς . . 198	
2) ΔΕΥΤΕΡΟΣ Ψύλλας . . 194	
3) ΤΕΤΑΡΤΟΣ Λυμπεράκης 192	
4) ΠΕΜΠΤΟΣ Ἀθανασίου 190	
5) ΟΓΔΩΟΣ Τσαφόνιανης 180	
6) ΔΕΚΑΤΟΣ Καλόθας . . 176	
7) ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ Σμιτζό- πουλος 173	
8) ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ Δούκας 170	
9) Πετρόπουλος 165	
10) Πετιμεζιάς 155	
11) Παπαντωνίου 155	
12) Σκιαδόπουλος 151	
13) Ἡλιόπουλος 150	

14) Μανωλάκος 150	
15) Μόσχος 140	
16) Μιχαλόπουλος 130	
17) Ντάκουλας 128	
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ	
1) ΠΡΩΤΟΣ Δούκας . . . 195	
2) ΤΡΙΤΟΣ Μιχαλόπουλος 192	
3) ΠΕΜΠΤΟΣ Ἡλιόπουλος 188	
4) ΠΕΜΠΤΟΣ Μόσχος . . 188	
5) ΕΒΔΟΜΟΣ Ντάκουλας 183	
6) ΕΝΑΤΟΣ Πετιμεζιάς . 175	
7) ΔΕΚΑΤΟΣ Παπαντωνίου 171	
8) ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ Μωλωνά- κος 170	
9) 12ος Τσαφόνιανης . . 168	
10) Ἀθανασίου 166	
11) Σμιτζόπουλος 152	
12) Καλόθας 151	
13) Τσαφόνιανης 148	
14) Μαθιουδάκης 140	
15) Ψύλλας 128	
16) Μωλωνάς 125	
17) Γκορτζής 120	
18) Πετρόπουλος 118	
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ (ἀν. ὅρ. βαθμ. 160)	
1) ΔΕΥΤΕΡΟΣ Γκορτζής 152	
2) ΕΒΔΟΜΟΣ Μόσχος . . 131	
3) ΕΝΑΤΟΣ Ντάκουλας . 122	
4) ΔΕΚΑΤΟΣ Παπαντω- νίου 115	
5) ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ Λυμπε- ράκης 112	
6) Δούκας 104	
7) Σκιαδόπουλος 103	
8) Μιχαλόπουλος 101	
9) Σμιτζόπουλος 100	
10) Ψύλλας 98	
11) Μαθιουδάκης 98	
12) Καλόθας 93	
13) Πετιμεζιάς 90	

Εἰς τὴν Σχολὴν Ἰκάρων εἰσήχθησαν οἱ κάτωθι ΕΝ-ΔΕΚΑ (11) μαθηταὶ τῶν Φροντιστηρίων Δημητρίου Κλα-δάκη, ΟΚΤΩ (8) εἰς τὸ τμήμα Ἀξιωματικῶν καὶ τρεῖς εἰς τὸ τῶν ὑπαξιωματικῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀρχηγός.

Οἱ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ἐπέτυχον εἰς τὴν ΠΡΩΤΗΝ ΔΕ-ΚΑΔΑ.

Δοθέντος ὅτι εἰς τὸ τμήμα ἀξιωματικῶν διηγωνίσθη-σαν συνολικῶς 103 καὶ ἐπέτυχον οἱ 26, ἔπρεπε κατ' ἀνα-λογίαν ἐκ τῶν Φροντιστηρίων Δ. Κλαδάκη νὰ εἰσαχθοῦν μόνον οἱ 3.

Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ἐνδεικτικὴ εἶναι καὶ ἡ παρατιθε-μένη βαθμολογία αὐτῶν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μάθημα, ἐπαναλαμβάνομένη ἄλλως στερεοτύπως κατ' ἔτος καὶ εἰς ὅλας τὰς Σχολάς.

1) Γουβουλάρης Γ.—ΑΡΧΗΓΟΣ	3) Φραγκιάς 123
2) Γκορέγγο Α.—ΤΕΤΑΡΤΟΣ	4) Δαδιώτης 126.6
3) Βαλοσαμιάς Ε.—ΕΒΔΟΜΟΣ	5) Ξενίδης 121.8
4) Κανδύλης Σ.—ΕΝΑΤΟΣ	6) Βαλοσαμιάς 112
5) Ξενίδης Π.	7) Λιάτης 109.2
6) Φραγκιάς Β.	
7) Πολυχρονόπουλος Α.	
8) Λιάτης Κ.	
9) Δαδιώτης Δ.	
10) Γερουκάλης Α.	
11) Γεωργιάδης Ι.	
ΑΛΓΕΒΡΑ	
(Ἀνὼτ. ὅριον βαθμολογίας 220)	
1) Βαλοσαμιάς 215	
2) Γκορέγγο 214	
3) Λιάτης 209	
4) Φραγκιάς 208	
5) Ξενίδης 207	
6) Κανδύλης 206	
7) Δαδιώτης 165	
8) Πολυχρονόπουλος . . . 146	
ΤΡΙΓΩΝΟΜΕΤΡΙΑ	
(Ἀνὼτ. ὅριον βαθμολογίας 240)	
1) Γκορέγγο 199	
2) Βαλοσαμιάς 199	
3) Ξενίδης 175	
4) Πολυχρονόπουλος . . . 170	
5) Δαδιώτης 169	
6) Κανδύλης 169	
7) Φραγκιάς 153	
8) Λιάτης 149	
ΦΥΣΙΚΗ	
(Ἀνὼτ. ὅριον βαθμολογίας 160)	
1) Γκορέγγο 138	
2) Κανδύλης 136	

Σ Η Μ. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων θέλουν ἀνακοινωθῆ εἰς τὸ προσεχές. — ΤΑ ΝΕΑ ΤΜΗ-ΜΑΤΑ διὰ τὰς ἐξετάσεις ὄλων τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν λειτουργοῦντα ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ Δ. Κλαδάκη.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν . . . 100.000.— || Κεφάλαιον Καταθετῶν . . . Δρχ. 3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » » . . . 500.000.— || » Ἀποθεματικὸν . . . » 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατ' ἀσχεταί εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαραδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον οἰκονομίας.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1. (1938)
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Πλατεία Συντάγματος, Καραγώργη 4

ΡΑΦΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ & ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ:
Οδός Σόλωνος 'Αριθ. 33

Αρ. Τεύχ. 3 — 29 Οκτωβρίου 1938
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΡΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α.Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, δότις
και εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διά πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπό-
δειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγμα-
τάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . Δρχ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . . » 50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . . » 25
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ
'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ . . . . . Δρχ. 200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοί-
κησις Ε.Ο.Ν. Πλατεία Συντος, 'Αθήναι

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΕΑΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ τῆς ΕΛ-
ΛΑΔΟΣ, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς πνευματι-
κῆς, θρησκευτικῆς, ἠθικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς
διαπαιδαγωγήσεως τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας, ἀπεφά-
σισε πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ἐκδό-
σεως τοῦ περιοδικοῦ, ὥστε νὰ καταστή «Η ΝΕΟΛΑΙΑ»
ὁ μοναδικὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ ὁδηγὸς
κάθε ΝΕΟΥ καὶ κάθε ΝΕΑΣ τοῦ τόπου μας.

Πρὸς τοῦτο ἀνέθεσε τὴν Διεύθυνσιν - Συνταξιν εἰς
ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖον.

Ὑπὸ τὴν νέαν Διεύθυνσιν τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «Η
ΝΕΟΛΑΙΑ» παρουσιάζεται μετὰ ΝΕΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ εἰς
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ τοῦ
'Εσωτερικοῦ καὶ τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Τὸ ἐκδοθὲν 1ον Τεύχος εἰς 50 χιλιάδας ἀν-
τίτυπα ἐξηγντλήθη ἐντὸς τῶν πρώτων 2 ἡμερῶν.

Τοῦ δευτέρου τεύχους 70 χιλιάδες ἀντίτυπα
δὲν ἐπῆρκεσαν οὔτε διὰ τὰς πρωτευούσας τῶν
Νομῶν. Τοῦ παρόντος τεύχους ἐκτυποῦνται
100 χιλιάδες ἀντίτυπα.

Ὁ ἐνθουσιασμοὸς τῶν Νέων ὑπῆρξε ἀπερί-
γραπτος καὶ συγκινητικὸς.

Τοῦτο δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν διὰ τὴν "Εκ-
δοσιν, ἡ ὁποία ὑπόσχεται νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν
προσπάθειαν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτή-
σεις τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινοῦ.

Εἰς τὴν προσπάθειάν της ὁμῶς αὐτὴν:
ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛ-
ΛΑΔΟΣ:

Νὰ γράφουν, ὅτι θέλουν διὰ νὰ δημοσιευθῇ (διηγῆ-
ματα, ποιήματα, ἀνέκδοτα, περιγραφὰς καὶ ἀνταπο-
κρίσεις) καὶ νὰ τὰ στέλλουν στὰ γραφεῖα.

Νὰ μᾶς γράφουν τί ἄλλο θέλουν νὰ δημοσιεῶνται
ἐκτὸς ἐκείνων, ποὺ θὰ περιέχῃ τὸ τεύχος τοῦ 'Οκτω-
βρίου.

Νὰ στέλλουν, ὅτι φωτογραφίες ἔχουν μετὰ συντρο-
φιῆς ἄλλων θαλασσιγυτῶν Νέων, γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν
εἰς τὴν Πολυτελεῖ Πινακοθήκῃ.

Νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ ὅτι εἶναι
δικό τους Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» καὶ ὅτι κάθε ΝΕΟΝ
καὶ ΝΕΑΝ, ὑπαγόμενον στὴν Ε.Ο.Ν., ποὺ θὰ τὸ δια-
βάξῃ, θὰ τὸν θεωρῇ ἀνταποκριτὴν της καὶ θὰ δέχεται
νὰ τῆς στέλλῃ ἀνταποκρίσεις καὶ περιγραφὰς ἀπὸ τὰς
πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς 'Ελλάδος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν
κίνησιν τῶν ΝΕΩΝ καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκας τῶν.

Θὰ δύναται κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ
γράψῃ καὶ νὰ ζητῇ κάθε πληροφορία γιὰ ὅποιοδήποτε

ζήτημα καὶ τὸ δικό του περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ
φροντίζῃ νὰ τοῦ ἀπαντᾷ γιὰ ὅλα.

Κάθε ἐργαζόμενος πνευματικῶς ἢ σωματικῶς
ΝΕΟΣ ἢ ΝΕΑ ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ
δύναται νὰ δημοσιεῇ πᾶσαν αἴτησιν ἐργασίας (χωρὶς
νὰ φανερῶν τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν θέλῃ) καὶ θὰ εὐρίσκη
στὶς στήλας τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» κάθε προσφορά ἐργα-
σίας, γιὰτὶ τὸ περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ συνεργά-
ζεται μετὰ τὰ Γραφεῖα Εὐρέσεως 'Εργασίας τοῦ 'Υφυ-
πουργείου 'Εργασίας καὶ Ὀργανισμῶν καὶ θὰ δημο-
σιεῇ ὅλας τὰς αἰτήσεις ἐργασίας.

Αἱ ΝΕΑΙ θὰ βρίσκουν σὲ ἰδιαίτερας σελίδας πᾶν
ὅ,τι τὰς ἐνδιαφέρει ὡς δεσποινίδας καὶ μελλούσας Μη-
τέρας 'Ελληνοπαίδων.

Ὅλα αὐτὰ γιὰ τοὺς 'Αναγνώστας καὶ Συνδρομη-
τάς τοῦ Περιοδικοῦ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ», διότι θέλουμε νὰ
γίνη δικό τους περιοδικό, νὰ γίνη τὸ ὄργανο μετὰ
ὅποιον θὰ ἐπικοινωνῇ κάθε ΝΕΟΣ μετὰ τοὺς ἄλλους
ΝΕΟΥΣ τῆς 'Ελλάδος, νὰ γίνη ὁ πνευματικὸς ὁδηγός,
ὁ φίλος καὶ σύντροφος ὄλων τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας.

Στὸ τέλος τοῦ ἔτους τὰ τεύχη θὰ δένονται
σὲ χρυσόδετο βιβλίον. Ὅποιος δὲ τὰ φυλάει καὶ
φέρνει τὰ τεύχη πίσω θὰ τὸ λαμβάνῃ.

Στὸ Περιοδικὸ καὶ στὴ ΣΤΗΛΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
θὰ βρῇτε ἕνα δελτίον Συνδρομητοῦ - Ἀναγνώ-
στου.

Γιὰ νὰ ξερώμε δὲ ὅτι μᾶς γράφει Ἀναγνώστης
μας ἢ Συνδρομητὴς μας καὶ νὰ λάβουμε ὅπ' ὅψιν τὴν
ἐπιστολήν του, συμπληρώσατε μετὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δι-
εύθυνσίν σας τὸ Δελτίον Ἀναγνώστου, κόψατέ το καὶ
βάλετε τὸ ἀπόκομμα στὴν ἐπιστολήν καὶ γράψατέ μας.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ, ὅσοι θέλετε νὰ σᾶς γράψουμε Συν-
δρομητὰς καὶ νὰ σᾶς στέλλουμε στὸ σπίτι σας τὰ
τεύχη.

Τὴν Συνδρομὴν ὥρισαμεν γιὰ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ
ΝΕΑΣ Δραχμὰς 25 κατὰ τριμηνίαν ἢ 100 τὸ ἔτος.
Καί, ἂν δὲν ἔχετε νὰ μᾶς στείλετε ὅλο τὸ ποσὸν τῶν
25 Δραχμῶν ἀμέσως, δεχόμεθα νὰ στείλετε 10 δραχ-
μὰς σὲ γραμματόσημα ἂν φροντίσετε νὰ γράψετε καὶ
ἄλλους 10 φίλους σας Συνδρομητὰς καὶ νὰ μᾶς στεί-
λετε κατὰστάσι μετὰ τὰ ὀνόματά των καὶ τὴν Συνδρο-
μὴν ἢ μέρος της. Τὸ ὑπόλοιπον τὸ στέλνετε ἀργότερα.

Τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις νὰ γράφονται κα-
θαρά.

Τὸ Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» εἶναι δικό σας περιο-
δικό, ἀνήκει σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ σᾶς. Πρέπει νὰ τὸ ἀγα-
πάτε καὶ νὰ φροντίζετε γι' αὐτό, ὅπως καὶ αὐτὸ θὰ
ἀναλάβῃ νὰ φροντίζῃ γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς δίδῃ τὴν κα-
λύτερὴ ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ ὦλη.

Η ΕΘΝ. ΟΡΓ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.